

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΤΟΣ 11^{ON}
ΑΡΙΘ. 561

33
ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΤΟ
ΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΓΚΟ
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ **ΑΛΟΙΜΟΝΟ**

Εβδομαί

Λογοκλοπές

Μά τ' είν' αὐτὰ πού πάθανε οἱ συγγραφεῖς ἐσχάτως;
Ἐγίνανε, λόγω τιμῆς, ρεζίλι κατὰ κράτος!
Κι' ἐνῶ μᾶς ἐποζάριζαν γιὰ σοβαροὶ ἀνθρώποι
βγήκανε λογοκλόποι!

Κάποιος συντάκτης σεβαστὸς καὶ ἡλικιωμένος
ὁ Γιοκαρίνης, ἀνθρώπος σοφὸς καὶ μορφωμένος
πού ἴτανε καὶ συγγραφεὺς στὴν ἐποχὴ τῶν Φαραῶ
—αὐτὸ ἂν εἶναι ψέμματα σὰν τρίχα νὰ καῶ—
κι' ἔκανε εἰς τὴν Αἴγυπτον πολὺ μεγάλον κρότον
ἔργον συγγράφας π' ἄρεσε σὸ Μανασσῆ τὸν Πρῶτον,
—Τι λέγαμε; Ζαλίστηκα μ' αὐτὸ τὸ πές, πές, πές!
Ἄ, ναί, μαρέ!... Ἐλέγαμε γιὰ τίς λογοκλοπές!
Λοιπὸν αὐτὸς ὁ κύριος, πούναι γνωστὸς ὡς λόγιος
ἀπ' ὅταν στὴν Ὀμόνοια ἐμπήκε ὁ «ὕπόγειος»
κι' ἔγραψε «σικέτες» στὴν ἐποχὴ τῆς πάλλευκης περ-
ρούκας,

εἶπε ὅτι τὸν ἔκλεψε ὁ συγγραφεὺς ὁ Σύλβιος
ὅστις εἰς τὴν ἀπάντησιν ἐφάνηκε... θρασὺ δειλὸς
ὡς θάγραφ' ὁ Σπυρόπουλος ἢ καὶ ὁ Παπαδοῦκας,
πού ἂν καλὰ τοὺς κρίνης
θὰ δῆς πὼς στίχους γράφουνε... ὅσο κι' ὁ Γιοκαρίνης!

Μά ναί, ἀλλὰ τί λέγαμε; Μ' αὐτὸ τὸ πές, πές, πές...
Ἄ, ναί μαρέ!... Ἐλέγαμε γιὰ τίς λογοκλοπές!
Λοιπὸν ὁ λόγιος αὐτὸς καὶ δημοσιογράφος
πού τίς καταγγελίες του ὑπέγραψ' ὀλογράφως,
ἐδήλωσε προσθέτως
ὅτι θὰ ἀπεκάλυπτεν ἡσυχῶς καὶ ἀνέτως
χωρὶς μεγάλους κόπους
ντόπιους καὶ ξένους συγγραφεῖς... συλλήβδην λογοκλό-
πους!

Κι' ἀμέσως διειτύπωσεν εἰς μίαν «κωζερὶ»
μεστὴν ἀπὸ κακίαν
—δημιουργήσας εἴτω πὼς σπουδαῖον ἀνακάτωμα—
πὼς κι' ὁ Ἄλφρεδος ὁ Ζερὶ
ἀπό... τοῦ Δόξα ἔκλεψε τὴν πολυκατοικίαν
τὸ «Ἐκτο του τὸ πάτωμα»!

Ἐὺ.

Υ. Γ.
Μά ἡ μομφὴ κατὰ Ζερὶ ἐνέχει ἀδικία
γιατὶ ὡς ἐβεβαίωσαν προχθὲς πέντ' ἔξη ἄτομα
τοῦ Δόξα ἢ περίφημος ἢ πολυκατοικία
δὲν ἔχει οὐτ' ἓνα πάτωμα!

ΤΕΤΑΡΤΗ

29

Ἰουνίου 1938

56

72

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΔΩΡΕΑ 1 Τόμος

ΗΜΕΡΟΜ. 10.8.38

ΑΡΙΘ. 35282

Βιτρίνες

Τά όνειρα της Μαργαρίτας, αρχίζουν με το σούρουπο. Είναι ένα μεγάλο σπίτι «κοπτικής και ραπτικής» που της δίνει μεροκάματα δραχμάς τριάνοντα, εινε κάμποσα άλλα κοριτσόπουλα φλύαρα όπως οι κίσες, που κεντάνε πούλιες και πόθους απ' το πρωί. Όμως στις εφτά ακριβώς αρχίζουν τα όνειρα.

Η Μαργαρίτα εινε μελαχρινή ή ξανθειά, όμορφη ή άσκημη, και κατ'όκανόνα φτωχιά. Έχει όμως μια καρδιά κι' ένα τσίτινο φουστανάκι, έχει και τὸ τελευταίο ταγκό στα χείλια, που τὰ θάφει μ' ένα πρόστυχο θυσινή κραγιόνι. Σ'άν ξεκουράζεται παρακολουθεί τις περιπέτειες ενός υποκόμητος και μιάς ανθοπώλιδος που περιγράφονται σ' ένα τόσο δά βιβλίο των δυο δραχμών. Σ'άν εργάζεται μασσάει γκόμμα ή τραγιούδα. Τὸ μεσημέρι ἀγκαλιάζει μίαν ἄλλη Μαργαρίτα και κάνει βόλτες στὸν ἴσκιο. Κι' οἱ δυο μαζί ξετυλιγουνε ένα πρόχειρο φαγητό και ένα ρόδινο μέλλον που φωλιάζει στὰ φτωχὰ κεφαλάκια τους. Τὰ σχέδιά τους σταματάνε στις λιμουζίνες, στ' ἀτλάζια, στὴ μεγάλη ζωή. Στις τρεις ή ὡρα σταματάνε στὴ θέλωνα τους. Καί ξαναρχονται μετὸ σούρουπο.

Τότες ξεχύνεται στὸ δρόμο τὸ εἶθιμο μπουλοῦκι τῶν φτωχῶν κοριτσιῶν. Φῶτα, σειρήνες, θαμμένες κυρίες, ἄβαστες κυρίες, σιδερωμένοι κύριοι, ἐργαλεῖα τῶν σκαφτιάδων.

Τί κοκτέιλ αὐτὸ τὸ σούρουπο! Οἱ πειρασμοὶ φωλιάζουνε σ' ὅλες τις γωνίες.

Εἶνε πειρασμοὶ ἄκακοι που περάσανε τὰ ἐξήντα και προσφέρουνε στὴ Μαργαρίτα μιά σύνταξη κι' ένα μόνυλο.

Εἶνε πειρασμοὶ που κρατάνε θολάν αὐτοκινήτου και πηγαίνουνε δίπλα της μετὸ «ραλαντί».

Εἶνε πειρασμοὶ που ἀφήσανε κάποιο γραφεῖο τριῶν χιλιάδων τὸ μήνα, τὰ χέρια ἔχουν ἀκόμα μελάνι και τὰ μάτια πυρετὸ γιὰ περιπέτεια. Ἡ Μαργαρίτα δὲν προσέχει κανέναν ἀπ' αὐτούς. Οἱ ἄνθρωποι λένε ή τρέχουνε. Δικαιωμά τους. Τίποτα δὲν θὰ σταματήσει τὴ Μαργαρίτα.

Όμως κάποια ἀράχνη πλέκει ἕναν ἀόρατο ἴστό μπροστὰ στὸ δρόμο της. Ἡ ἀράχνη εἶνε φωτεινὴ, πολὺ φῶς, που κρύβεται μετὸ τέχνη πίσω ἀπὸ τὰ μεγάλα κρύσταλλα κάποιου μαγαζιῦ. Έχει κι' ὅλας χρυσὰ γράμματα μετὸ μαύρη μπορντούρα.

Ἡ Μαργαρίτα εἶνε μελαχρινή ή ξανθειά, όμορφη ή άσκημη, και κατ'όκανόνα φτωχιά. Έχει όμως μια καρδιά κι' ένα τσίτινο φουστανάκι, έχει και τὸ τελευταίο ταγκό στα χείλια, που τὰ θάφει μ' ένα πρόστυχο θυσινή κραγιόνι. Σ'άν ξεκουράζεται παρακολουθεί τις περιπέτειες ενός υποκόμητος και μιάς ανθοπώλιδος που περιγράφονται σ' ένα τόσο δά βιβλίο των δυο δραχμών. Σ'άν εργάζεται μασσάει γκόμμα ή τραγιούδα. Τὸ μεσημέρι ἀγκαλιάζει μίαν ἄλλη Μαργαρίτα και κάνει βόλτες στὸν ἴσκιο. Κι' οἱ δυο μαζί ξετυλιγουνε ένα πρόχειρο φαγητό και ένα ρόδινο μέλλον που φωλιάζει στὰ φτωχὰ κεφαλάκια τους. Τὰ σχέδιά τους σταματάνε στις λιμουζίνες, στ' ἀτλάζια, στὴ μεγάλη ζωή. Στις τρεις ή ὡρα σταματάνε στὴ θέλωνα τους. Καί ξαναρχονται μετὸ σούρουπο.

Τότες ξεχύνεται στὸ δρόμο τὸ εἶθιμο μπουλοῦκι τῶν φτωχῶν κοριτσιῶν. Φῶτα, σειρήνες, θαμμένες κυρίες, ἄβαστες κυρίες, σιδερωμένοι κύριοι, ἐργαλεῖα τῶν σκαφτιάδων.

Τί κοκτέιλ αὐτὸ τὸ σούρουπο! Οἱ πειρασμοὶ φωλιάζουνε σ' ὅλες τις γωνίες.

Εἶνε πειρασμοὶ ἄκακοι που περάσανε τὰ ἐξήντα και προσφέρουνε στὴ Μαργαρίτα μιά σύνταξη κι' ένα μόνυλο.

Εἶνε πειρασμοὶ που κρατάνε θολάν αὐτοκινήτου και πηγαίνουνε δίπλα της μετὸ «ραλαντί».

Εἶνε πειρασμοὶ που ἀφήσανε κάποιο γραφεῖο τριῶν χιλιάδων τὸ μήνα, τὰ χέρια ἔχουν ἀκόμα μελάνι και τὰ μάτια πυρετὸ γιὰ περιπέτεια. Ἡ Μαργαρίτα δὲν προσέχει κανέναν ἀπ' αὐτούς. Οἱ ἄνθρωποι λένε ή τρέχουνε. Δικαιωμά τους. Τίποτα δὲν θὰ σταματήσει τὴ Μαργαρίτα.

Όμως κάποια ἀράχνη πλέκει ἕναν ἀόρατο ἴστό μπροστὰ στὸ δρόμο της. Ἡ ἀράχνη εἶνε φωτεινὴ, πολὺ φῶς, που κρύβεται μετὸ τέχνη πίσω ἀπὸ τὰ μεγάλα κρύσταλλα κάποιου μαγαζιῦ. Έχει κι' ὅλας χρυσὰ γράμματα μετὸ μαύρη μπορντούρα.

νερο ἀπὸ φῶς κι' ἀπὸ μετᾶξί. Κεῖ μέσα κρύβεται ή εὐτυχία, μιά ὀλόκληρη ζωή. Εἶνε ἀκριβῆς στόφες, και γάντια που θ' ἀνασηκώση γιὰ νὰ δεχτῆ ἕνα φίλημα σεβασμοῦ και λατρείας. Εἶνε τσάντες ἀπὸ κόκκινο δέρμα που θὰ κρύβουνε μυρωμένα ραθασάκια σὲ καναρινὶ χαρτί. Εἶνε καπελλάκια μετὸ φτερά οὐτοπίας, και κάλτσες ἀπὸ φίνο μετᾶξί, και λογιῆς-λογιῆς μυρωδιές. Εἶνε παπουτσάκια κομφᾶ που θὰ πατούσανε τὸ παρκὲ τῶν πιὸ κοσμικῶν σαλονιῶν, Εἶνε ντεσσοῦ ἀπὸ ἀληθινὸ κρέπ Κινέζικο σὲ χρῶμα ζᾶνι που τῆς πᾶει τόσο... Εἶνε... Θοῦ Κύριε φυλακὴν τῷ στόματί μου... ὀλομέταξες μετὸ λαστιχάκι γύρω-γύρω, που δῆθεν ἀδικημένους στέκουνε στὴν ἄκρη, ροζ ἀπ' τὴ ντροπὴ τους ή ἄσπρες ἀπὸ σεμνοτυφία.

Κι' ὁ δράκος.

“Ὁ δράκος μάλιστα. “Ενα τόσο δά χαρτονάκι, ἀνόητο, μετὸ ἀριθμοῦς. “Ενα σκιάχτρο που τὸ λένε τιμολόγιο και που φοβίζει τὰ ἀσήμαντα σπουργιτάκια, ὅπως ή Μαργαρίτα. Τὸ σπουργιτάκι ἀναστενάζει. “Υστερα σηκώνει τοὺς ὤμους και τραβάει πιὸ πέρα, στις ἄλλες βιτρίνες, στὰ και-

Κάποιος ἀπρόσεκτος πούτσε ἀπάνω της. Συνέρχεται. Στὸ στέμα ἀπᾶνε ἀκόμα μιά λιχουδιὰ ἀπὸ φράουλα. Τ' ὄνειρο σβύνει αἰγᾶ, ὁ δρόμος ἀναστενάζει ἀπὸ θόρυβο, ὁ δρόμος ἀνθρώποι, ἄλλα όνειρα, ἄλλες βιτρίνες. “Εκείνη προχωράει σκυφτά, δίπλα της ἕνας γαβριῆς τῆς λείει κάτι που δὲν τ' ἀκούει, σὺν ἀποφασίζει νὰ τὸν κυττάξῃ ἀνακαλύπτει ἕνα τσαλακωμένο παντελόνι και ἄφτιαχτα παπούτσια. Τότε συχναίνεται κι' ἀνοίγει τὸ βῆμα της. Σὲ κάποιο ζαχαροπλαστεῖο, ξαναθυμᾶται τὴ φράουλα τὰ περιεργα σερβίτσια. Διψᾶει, και τὸ μὲς τοῦ λεωφορεῖου και τὸ πρόστυχο βυσσινὶ της κραγιόνι. Καί μπαίνει στὸ λεωφορεῖο.

“Υστερα ἔρχεται κάποιος φτωχὸ σπῆτι, ή σοῦπα, ή ἀλήθεια. “Όταν ματζεύτ τὰ σερβίτσια ξαναθυμᾶται τὸ ταγκὸ της γελάει κι' ὅλας μετὸ γέλιο τ' ἀνθρώπου που ζῆ τὴν ζωὴ του. Στιγμές-στιγμές τὰ μάτια της ἀφαιροῦνται, τότε ξαναπηγαίνει στὴ βιτρίνα, μετὸ δὲν στέκεται πιά.

Κι' ή Μαργαρίτα τῶν δραχμῶν τριάνοντα, εἰς ὅκον «κοπτικής και ραπτικής» κάνει φτηνές φιλοσοφίες γιὰ τὴ ζωή, κυττάζει τ' ἄστρα ἀπ' τὸ κατᾶφλι τῆς πόρτας της, μιλάει μετὸς γειτόνισσες καλησπερίζει εὐγενικά τὸ τσανκαράκι «που εἶναι καλὸ παιδί» και περιμένει τὸ σούρουπο.

Γιατὶ τὰ όνειρα της Μαργαρίτας ἀρχίζουν μετὸ σούρουπο...

ΟΥΡΑΝΟΞΥΣΤΗΣ ΡΟΚΦΕΛΛΕΡ

ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥ
ΑΔ. ΛΙΔΩΡΙΚΗ

Τρίτη βραδυά στη Νέα Υόρκη... Για τρίτη νύχτα στὴν Ἀμερικὴ... Ἀκόμα μὴ μπορώντας, φυσικά, νὰ ὑποταχθῆ τὸ πνεῦμα, στις τόσο διαφορετικὲς συνήθειες αὐτοῦ τοῦ κομματιῦ τῆς σφαίρας, που τόσο ἀλλάζει και δὲ μοιάζει σὲ ὅποιαδήποτε ἄλλη, μεγάλη ή μικρὴ, γωνιά τῆς γῆς...

Κι' οἱ ἄνθρωποι και τὸ σπίτι και οἱ δρόμοι και ὁ ρυθμὸς τοῦ φαγητοῦ και τῆς δουλειᾶς, και ὅλα τοῦ φαίνονταν τρελλὰ, παραμυθῆνια, ὅλα τους ἐξαλλά και γιὰ τὴ ζοφερὴ λατινικὴ ψυχὴ του σὺν ἀπροσπέλαστο, σὺν τερατώδη, σὺν ἀπὸ Δράκου στόμα φωτιῆς ὄλο ἀπειλή.

Κι' ὅμως θὰ ζῶσε ἐκεῖ κάτω. Ἡ Μοῖρα του τὸν ἔριξε μετὸ λιγότες οἰκονομίες ν' ἀγωνιστῆ, νὰ θυσιασθῆ πέρα ἀπὸ τὸν Ὁκεανὸ, κι' ἐκεῖ ἐσχώνοντας τὴ μικρὴ Ἀθήνα νὰ ξαναπλάσῃ βίο καινούργιο, νὰ γυρῆ ἄλλος ἄνθρωπος και νὰ γυρῆσῃ — θὰ κατάρθωνε; — θριαμβεύτῃ; μὰ μετὰ στὸν τόπο που γεννήθηκε...

“Όνειρα κι' ἐπιδιώξεις και φαντασίας σκιρτήματα κι' ή τὸλμη που τὸν χαρακτηρίζει ὄλα ζυμώθηκαν μετὰ στὸ εἶνε του κι' ὅλα τὸν ἐπέσαν πῶς πρέπει νὰ παλαίψη. Τρεῖς μέρες τᾶρα ἀπ' τὴ στιγμή που ἀποβιβάστηκε στὰ «ντόκος» τῆς Νέας Υόρκης ἐπ' αὐτὸς νᾶβρη τὴν ἀρχή, νὰ πῆ τὴν ποδὸς στὴν πρώτη σύμπτωση που θὰ τὸν ἐφερνε σὲ κάποια ἐργασία ή που θὰ τοῦστελνε κοντὰ του τὴ νῆσ ζωῆς του τὸ χαμόγελο, μιά σύντροφο εὐχάριστη, μιά ὅποιαδήποτε γυναίκα. Αὐτὴ θὰ ἦταν σύμβουλος κι' ἀγάπη. Αὐτὴ θὰ ἦταν ὀδηγὸς μὰ και ξεκούρασμα. Αὐτὴ θὰ γλύωνε τὴ συμφορὰ τοῦ πόνου και τῶν ἀπογοητεύσεων κι' ή ἴδια πάλι θὰ μοιραζόταν τὴ χαρὰ τῆς πρώτης τοῦ ἐπιτυχίας.

Μόνος, ἔχοντας χρήματα ἀκόμα οὐ!... εἶχε γιὰ δυὸ μήνες, ὑπολόγισε — γυρνῶσε τοὺς πλημμελισμένους ἀπὸ χιλιάδες κόσμο δρόμους και μετὸ παράξενη χαρὰ γεύεται τὸ μυστήριο τῆς ἀλλοπαροῦσας ζωῆς τοῦ Νέου Κόσμου μετὸς πικρὲς ἐκφάνσεις της.

Κάτω ἀπ' τοὺς οὐρανοξύστες στεκόταν μετὸ χέρια του στὴν τσέπη κι' ἀφῆνε ἐλευθερὸ τὸ μᾶτι του νὰ ὑψωθῆ... νὰ ὑψωθῆ και μετὸ λιγὸ μετὰ παραξάλῃ μετροῦσε τὰ πατάματα χωρὶς ποτὲ νὰ φτάνῃ ὡς τὸ τέλος... “Ἦθελε ν' ἀνεβῆ ψηλὰ μὰ δὲν

τοῦμοσε ἀκόμα. Κάτι- τὸν τράμαζε κι' ἀπόφραξε νὰ δῆ τὸ μεγαθῆρι «Νέα Υόρκη» ὀλόκληρη στὰ πόδια του κι' εἶσι νὰ νιώσῃ ἀπότομα τὴν τραγικὴ συμκρότητα τοῦ ἀσημάντου ἀτόμου του.

Τὸ τρίτο βράδυ, πάντα μοναχὸς — κάμπο- γυρνῶσι τοῦχε-πῆ νὰ κατεβῆ ὡς ἐκεῖ κάτω... — τράθηξε πρὸς τὸ Γκρήνουϊτζ Βίλλιατζ.

Στὴν κάτω πόλη, στὴ φτωχολογιά. Στὰ γλῆνια πρὸ ὑποκόσμου που ὄς τόσο ἀρκετὰ συχνὰ τρέχαν σ' αὐτὰ και οἱ «ἐκλεκτοὶ» και οἱ πλούσιοι ἐνὶ περιήγητῆς γιὰ ν' ἀπαλαύσουνε τὸ τρεπικὸ τους γόμμα...

Πῆγε στὸ Γκρήνουϊτζ, σ' αὐτὴ τὴν πρόσχαρη Μονιάρτρη τοῦ Μανχάτταν και γιὰ ὡρα ὀλόκληρη πλανήθηκε στὰ μυστηριακά στενά του... Περνοῦσε, γλυστρῶσε διαρκῶς μπροστὰ ἀπὸ «χημηλά» «μπαῦλα», ὑπάνεια κρυμμένα, σπῆλαια διασκαδασεῖν. Περνοῦσε κι' ἀκούει διαρκῶς ἀρμόνικες και μπαλαλάκες, σπανιόλικες κιθάρες, μπάντζο που ἤκούσαν μετὰ γολικά, σπῆλαια Μεξικάνικα. Περνοῦσε — πάντα μόνος — κι' ἔβλεπε ζευγαράκια πλεγμένα σ' ἕνα ἀνέπτο φιλί, χέρια που ἀπληστά χαιδεῦαν ἀσπρῆς γιὰ νὰ δεχάσσουνε τις τρικυμίες τῆς ζωῆς, ἔβλεπε μάτια γαυνωμένα, χείλη που μουρμουρίζαν τρέλλες και ἀσυναρτησίες, πόδια που στροβιλιζόνταν σ' ἕναν δαιμονικὸ χορὸ, κορμὰ που σπαρταροῦσαν...

Ποῦ νὰ τρεσῆξῃ; Ποῦ νὰ μῆτῃ; Πρὸ νὰ καθῆσῃ, προτιμότερο... Σ' ὄλα τὰ κέντρα ταλάντευθη γιὰ μερικές στιγμές μπροστὰ στὴν εἰσοδότης σ' ὄλα τὰ κέντρα διανοήθηκε πῶς ἐκεῖ μέσα θὰ κρυβόταν ή χαρὰ. Μὰ πάντα κάτι τὸν τραβῶσε πέρα πέρα... Μπροστὰ στὸ «Ἐλ Πάτιο» τὸ μυστηριακὸ, κόλλησε ἀκόμα μιά φορά ἀπληστά και ὀρθῶνα τὰ μάτια του νὰ δῆ τι γίνεται στὸ κέντρο.

Μὰ ἀξάφια, εἶσι ἀφηρημένα ἔνοιωσε κάποιον νὰ τὸν σπρώχνῃ. Στράφηκε ἀπότομα και εἶδε μιά ὀλόκληρη γυναίκα μετὸ χρυσαφὶ μαλλιά. Τὰ μάτια της ἦταν ἀπὸ χρῶμα τοῦ αὐρανοῦ, ἕνα γαλάζιο θελωδένιο, μὰ ἔλαμπαν ἀνήσυχια, ἐξυλνώντας μιά ὀλόνα ἀγρίου ἐνθουσιασμοῦ.

Πῆγε νὰ μουρμουρίσῃ και πῆγε δυὸ λόγια ἄτεχνα νὰ πῆ, ὄλα τὸν πρόλαβε ή γυναίκα.

— Ἐλάτε δίπλα μου, κοντὰ μου... τὰ εἶπε γρήγορα, ζεστὰ μετὰ φωνὴ που ἀπαλότερε.

Τᾶχασε αὐτὸς. Κοκκίνισε. Σκότησε τὸ μυαλὸ του. Πρωτόπειρος στὸν ἔρωτα, παιδί ἀκόμα στις γυναίκες, ἔνοιωσε κάτι τὸ ἀφάνταστο νὰ τὸν κυκλῶνῃ ὀρητικᾶ.

— Μὰ δὲν μ' ἀκούτε; — ξαναεἶπε ἐκείνη.— Βοηθήστε με, λοιπόν... Τὰ λίγα τὰ φτωχὰ του ἀγγλικά — ὦ! καταλάβαινε καλά, μὰ δὲ μιλοῦσε δά σπουδαία... — εἶχαν χαθῆ τὴν ὡρα αὐτὴν...

Ὅς τόσο ή γυναίκα προχώρησε στὸ «Ἐλ Πάτιο» και σ' ἕνα τραπέζι μιάς γωνίας πῆγε και πῆρε θέση.

Αὐτὸς τὴν ἀκολούθησε ἀργὰ, ὑπνωτισμένος ἀπ' τὸ βλέμμα της και μεθυσμένος ἀπὸ τὴ φωνή της. Κάθησε δίπλα της, βουδὸς κι' εἶσι γιὰ λίγη ὡρα κανέναν τους δὲ μίλησε...

Στὸ «Ἐλ Πάτιο» ὠργίαζε ή ζωή. Τὸ οὐσκὸ τὴ φτηνὸ πινόταν ἀπληστά, κι' ἕνα σωρὸ γυναίκες κουρασμένες γέρονε στὴν ἀγκαλιὰ ἀρρενωπῶν ἐπικινδύνων τύπων που μοιάζανε μ' ἀπογοητευμένους γιὰγκστερς, μετὸ ἔκφυλα συντρίμια μιας ἀθλιας κι' ἀλόγιστης ζωῆς.

— Εἶσατε ξένος; εἶπε τώρα αὐτὴ, σπάζοντας ξαφνικά τὸν πάγο που ὑπῆρχε ἀνάμεσά τους.

— Ἔνος, ἀπὸ πολὺ μακριὰ... Παράγγειλαν δυὸ οὐτσικα. Καί σὺν αἰσθάνθηκε τὴ γεύση τοῦ ἄλκοολ στο λάρυγγα του ἔνοιωσε πάλι θάρρος νὰ πλημμυρῆ τὴν ὑπαρξή του. Τὴν κύτταξε τώρα καλά, τὴν κύτταξε ἐλευθερὰ κι' εἶδε πῶς ἦταν ὀμορφὸ πολὺ και στὸ κορμὶ ὡς και στὸ πρόσωπο.

— Ἔνος... τῆς εἶπε πάλι ἔπειτα ἀπὸ λίγο — και μοναχὰ τρεῖς μέρες ἔχω εἶδῶ...

Στεγνὰ ἀπάντησε ή γυναίκα: — “ὦ! δὲν περᾶζει διόλου... Μὰ λένε Λίζα και γεννήθηκα στὸ Πάουερ, κάπου ἐδῶ κοντὰ... Καί σὰς;

Τῆς εἶπε τ' ὄνομά του ἀπαλά. Καί δῶσανε τὰ χέρια. “Επειτα ἔγυρε κοντὰ του και μόλις που ἀκουγότανε τοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια: — Δὲν εἶμαι αὐτὸ που θὰ πιστέψατε... Δὲν εἶμαι μιά ἐλευθερὴ γυναίκα... Ἀπόψε ξαναῆρθα ἐδῶ γιὰ νὰ τελειώσω μιά ἱστορία που θασανίσει τὴ ζωή μου... Λὲν ὅθ ξαναῆρθα πιά ποτέ... “Α! τὸ μισὸ τὸ Γκρήνουϊτζ κι' αὐτὸ και τοὺς ἀνθρώπους του... “Ἦθθα κοντὰ σας γιὰτὶ ἦθελε τὸ ἄλλο προστασία, τὴ συντροφιά ενός ἀνθρώπου... Καί σεις ὀρεθήκατε

μπροστά μου...
—Τί σάς συμβαίνει, θά μου πητε;
τη ρώτησε διακριτικά.

Τά μάτια της, ανήσυχα ακόμα,
στράφηκαν προς την είσοδο του κέν-
τρου.
— Ζήτησε εκείνος νά με δῆ... Μὲ
ὑποχρέωσε νάρθῶ... Μοῦγραψε δέκα
λόγια καί με ἀπειλοῦσε μέσ' σ' αὐ-
τά ἄν τὸν ἀπόφευγα γιά τελευταία
φορά... Ἐἶνε κακός, δέν ἔχει μέσα
του καρδιά... Τὸν τρέμω μὰ καί τὸν
μισῶ... Τοῦ εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια.
Θέλω νά ζήσω τὴ ζωὴ μου ἐλεύθε-
ρη... Νά ἀναρχίσω πάλι με ἕναν τί-
μο ἀνθρώπο... Γέλασε!... Μ' ἔρπα-
ξε ἄπ' τὸ χέρι... Τοῦ ξέφυγα... Μπερ-
δεύτηκα στὸν κόσμο... Ἦρθα μαζί
σας... Βοηθήστε με... Βοηθήστε με
ἄν μπορῆτε...

Σὰν παραμῦθοι τοῦ φαινόνταν ὄλ'
αὐτά... Σὰν ἱστορία χιμαιρική, σὰν
κάτι ζωτικό καί τόσο ἀλλοιώτικο,
πῆς ἀγγίξε ἐλαφρά τὸ χέρι.

Δειλά προφέρανε τὰ χεί-
λη του.

Καί θέτε νὰ σὰς ξαναί-
δῶ;
Τὸν κύτταξε κί' αὐτὴ μέ-
σα στὰ μάτια. Καί τὸ παι-
διάστικο, γαλήνιο, τὸ πρό-
σωπό του τὸ μελαχροινό,
τῆς φάνηκε εὐχάριστο.

— Κί' αὔριο... Καί συ-
χνά... Ὅποτε θέλετε...

Μὲ ἄπειρη χαρὰ ἔσφιξε
δυνατώτερα τὸ χέρι της.

— Λίτζα... ὦ! εἴμ' εὐτυ-
χισμένος... Μοῦ φαίνεται
πὼς σ' ὅλη τὴ ζωὴ ἔψαχνα
νάβρω ἐσένα...

Κί' ἐκείνη χαμογέλασε.

— Εἶσαι καλὸς κί' εὐ-
γενικός...

Μιά ὥρα πέρασε ἔτσι.
Τὸ ἕνα οὐίσκου ἔγινε δυὸ
κί' ἔφτασαν ὡς τὰ πέντε...
Ἦταν χαρούμενοι καί
παίρριζαν... Τὴ χόρευε με
διάθεση κί' ὡς ἐνοιωσε τὸ
ὠραίο της κορμί ἀγκαλια-
σμένο ἀπάνω του κατάλα-
βε πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ
θεάπαιζε ρόλο στὴ ζωὴ του.
Τὰ ὀλόχρυσά μαλλιά της
ἐγγίζανε τὸ στόμα του κί' ἀνάλα-
φρα τὰ χεῖλη του δυὸ τρεῖς φορές
γλύστρησαν ἀπάνω στοῦ προσώπου
της τὸ χνοῦδι.

Στὸ πέμπτο οὐίσκου, ὡς ἦταν καθι-
σμένοι δίπλα, ἔσκυψε καί τὴ ρώτησε.

— Λίτζα ποῦ θὰ σέ θρῶ; ... Πότε καί
ποῦ; ... Δὲ μοῦ τὸ εἶπες...

— Καί αὔριο ἄν θέλῃς... — τοῦ ἀ-
πάντησε.— Αὔριο τὸ θράδυ στὶς ἑ-
πτὰ... Ἐργάζομαι ψηλά... πολὺ ψη-
λά... (Καί χαμογέλασε με χάρη).

Ἐργάζομαι σ' ἕνα μπαράκι ὑπάλλη-
λος καί θὰ με θρῆς ἡ ὥρα ἑπτὰ με
τὴ λευκὴ ποδιά μου... Δὲ σέ πειράζει
αὐτό;

— Ἄν με πειράζει... ἄν με πειράζει...
Εἶμαι τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία... Μὰ
πὲς μου ποῦ θὰ εἶσαι; ...

— Ἀπάνω στὸ Ροκφέλλερ, στὸ 62
πάτωμα... Δεξιὰ στὸ θάθος τοῦ δια-
δρόμου...

Πῆρε στὰ χέρια τὸ ποτήρι του κί'
ὡς τὸ πλησίαζε στὸ στόμα, πρόφερε
σὰν συλλαβιστά...

— Οὐρανοξέστης τοῦ Ροκφέλλερ...
Πάτωμα 62... Θὰ τὸ θυμᾶμαι πάν-
τα... Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ...

Πλησίαζαν μεσάνυχτα... Βγῆκαν
στὸ δρόμο καί μιλοῦσαν σιγανά, με
τρυφερότητα, με ἀγάπη...
— Εἶνε μυστήριο ἡ ζωὴ μου... Θὰ
σοῦ πῶ... — τοῦλεγε, τοῦλεγε θαδί-
ζοντας.— Αὔριο ὄλα θὰ τὰ μάθῃς... ὁ-
πόφερα ἀφάνταστα, νύχτες ὀλόκλη-
ρες μ' ἀνάγκασαν ἐμένα, αὐτὴ τὴ
λίτζα ποῦ τόσο γρήγορα συμπάθη-
σες, νά...

Μὰ ὡπάσσε ἀπότομα. Γύρισε καί
τὴν εἶδε κί' ἡ νεκρικὴ χλωμάδα της
τὸν ἀάστησε.

— Τί ἔχεις Λίτζα; ... Τί συμβαίνει;
— Φύγε... τοῦ εἶπε με φωνὴ ἀλλοι-
ωμένη. Φύγε... μὴ στέκες δίπλα μου..

Δοκίμασε κατὶ νά πῆ. Μ' αὐτὴ τὸν
ἐσπρωξε σκαιά.

— Μὴ με ρωτᾶς... Ἀπομακρύνσου...
Αὔριο τὸ θράδυ, ὅπως σοῦπα...

Κόμπιασε ἡ φωνὴ της. Τὰ μάτια
της τὰ γαλᾶν, τὰ βελουδένια μά-
τια θαμπῶσαν μιά στιγμῆ.

μὲ τὸ ρολοῖ στὸ χέρι μετρώντας τὰ
λεπτά, τὰ δευτερόλεπτα ἀκόμα ποῦ
τὸν χωρίζαν ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ τοῦχε
πῆ πὼς θὰ τὴν θρῆ...

— Ἐπτά τὸ θράδυ στὸ Ροκφέλλερ...
πάτωμα 62... Δεξιὰ στὸ θάθος τοῦ
διαδρόμου...

Μισόκλεινε τὰ μάτια του καί μέ-
σα στὴ θαμπάδα ποῦ δημιουργοῦσε
μπρός του ἔσθυνε ὄλα τ' ἄλλα εἰδω-
λά ποῦ πρόβαλλαν στὴ σκέψη του
καί μοναχὰ κρατοῦσε τὰ χρυσαφιά
μαλλιά, τὰ γαλᾶνά, τὰ βελουδένια
μάτια της. Νοερὰ ἀγκάλιαζε τὸ ὀ-
λόδροσο νεανικό κορμί της ποῦ λές
κί' ἡ ζεστασιά του εἶχ' ἀποτυπωθῆ
πάνω στὸ στήθος του ποῦ τώρα πιά
φλεγόταν ἄπ' τὸ πάθος.

— Τὴν ἀγαπῶ, λοιπόν; — μουρμού-
ρισε — τόσο πολὺ μέσα σὲ λίγη ὥρα
νικήθηκα ἄπ' τὸν ἔρωτα; Κί' ὁμως
τί ξέρω ἄπ' αὐτὴν; Πραγματικὰ τί
ἤξερε; Τὰ λίγα λόγια ποῦ ἀνταλ-
λάξανε; ... Τὴ γνωριμία
τους τὴ σπασιμωδικὴ κί' ἔ-
πειτα τὸν αἰφνίδιο χωρισμό
τους; Τί ἤξερε; Μοναχὰ
πὼς μυστήριο καί θλίψη
σκέπαζε τὴ ζωὴ της. Πὼς
κάποιος ἀνδρας θάρβαρος,
σκληρὸς τὴν τυραννοῦσε ἀ-
κόμα καί τὴν περιέσφιγγε
με μιά ἀγάπη φριχτὴ, τυ-
ραννική.

Ξαναθυμῶτανε τὰ λόγια
της:
«Θέλω νά ζήσω τὴ ζωὴ
μου ἐλεύθερη... Τὸν τρέμω
μὰ καί τὸν μισῶ τὸν ἄλ-
λον...»

Κί' ἔγυρε δίπλα του, κον-
τά του σὰν νὰ τοῦς ἔδενε
ὀλόκληρη ζωὴ... Ὡς νὰ
βραδυάσῃ, ἔως νὰ γίνη ἡ
ὥρα ἑπτὰ περιφερότανε
στοὺς δρόμους με ἀγωνία,
νευρικός, ζώντας μοναχὰ
γιά τὴ Λίτζα... Γιατί τὴν
ἄφησε χθὲς θράδυ; Γιατί
δὲ στάθηκε πὺ ἀνδρας, μὰ
δείχτηκε δειλὸς καί τόσο
τιποτένιος; Τί τοῦχε πῆ ἡ

«Δὲ θέλω νὰ μπλεχτῆς
ιστορία...»

Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀκού-
σῃ... Δὲν ἔπρεπε νὰ ζαλι-
κί' ἔτσι νὰ τὴν ἀφήσῃ μπροστά
στὰ μάτια του νὰ φύγῃ, νὰ χαθῇ,
στὸν ἄλλον ποῦ μισοῦσε... Ὡς
ἐπτάσε τὸ δειλὸν... Ἀπ' τὶς ἐξήμισῃ
τὸ ἀπόγευμα θρῆθηκε στὸ
«Ροκφέλλερ Σέντερ», ἔκαψε θόλτες
κάτω ἀ-
πὸ τὸν ὄγκο του καί σὰν πλησίαζαν
ἀνέβηκε στὸ 62 πάτωμα...

Ἐτρέμει, λύγιζαν τὰ πόδια
καί ἡ καρδιά του πὼς χτυποῦσε δυ-
νατὰ. Ὅσο ἀνέβαινε πρὸς τὰ ψηλό-
κύκλωνε καί τὸν μεθοῦσε.

— Πάτωμα 62! ... ἀκούσε μιά φωνὴ
καί βγῆκε ἄπ' τὸν ἀνελευστῆρα...
Προχώρησε μηχανικὰ πρὸς ἕναν δι-
ἀδρομο ποῦ θρῆκε δεξιὰ κί' ἀντί-
κρισε στὸ θάθος τοῦ ἕνα μπάρι.
Χτύπησε πάλι ἡ καρδιά του δυνατὰ
σὰν νὰ φτερούγιε ἀνυπόμονα καί τάχυνε
τὸ θῆμα... Ἐνα ρολοῖ τοῦ τοίχου
χτύπησε ἑπτὰ φορές... Μπῆκε
στὸ μπάρι κί' ἀνήσυχο τὸ μάτι του στρά-
φηκε ἐρευνητικὸ δεξιὰ κί' ἀριστερά...
Ἐρημο ἀπὸ πελατεία τὸ κέντρο. Μιά

— Λίτζα, ὦ! εἴμ' εὐτυχισμένος! ...

— Ποιὸς ξέρει; ... Ἴσως σ' ἀγα-
πῶ... Δὲν θέλω νὰ μπλεχτῆς καθό-
λου σ' αὐτὴ τὴν ἀτιμῆ ἱστορία...

— Λίτζα... δοκίμασε νά πῆ.

Μὰ ἀπλώθηκε τὸ χέρι της τὸν ἔ-
σπρωξε μακριὰ κί' αὐτὴ προχώρησε
γόργα, μέσα στὸ μισοσκόταδο.

Στάθηκε ἐκεῖ. Στὴ θέση του. Κί'
εἶδε μιά ἀνδρική σκαιά νὰ πλησιάζῃ
πρὸς τὴν Λίτζα. Ἄκουσε ὀμιλίες.
Γιά μιά στιγμῆ τοῦ πέρασε ἡ ἰδέα νὰ
τρέξῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μὰ κατὶ τὸν
καθῆλωσε, τὸν πέτρωσε ἀνήμπορὸ
νὰ κουνηθῇ. Εἶθε τὸν ξένο νὰ χειρονο-
μῆ. Πρόσεξε πάλι τὴ γυναίκα σὲ τό-
ν ἐριστικό νὰ τοῦ ἀποκρίνεται. Κί'
ἔπειτα ἀπομακρύνθηκαν. Λιγὰκι
ἀκόμα τοῦς ἔβλεπε ἀχνὰ νὰ χάνουν-
ταί, νὰ σβύθουν ἀπὸ μπρός του κί'
ἀκούε δυνατὰς φωνές ποῦ μάκραιν-
αν καί μάκραιναν ὡσπου ἀπόμεινε
μοναχός — πάλι μοναχός ὅπως
πρίν... — στὸ πεζοδρόμιό τοῦ Γκρή-
νουϊτζ...

Ὁλόκληρη τὴν ἄλλη μέρα δὲν
συλλογιζόταν παρὰ ἐκείνην. Ζοῦσε

Τὰ ὠραιότερα ἀνέκδοτα

Ὁ Ρώσος στ. πηγὸς Ἀλέξανδρος
Τατίσεφ, εἶχε καταλάβει κατὰ
τὴν ἐκστρατεία τοῦ 1813 τὴν πό-
λιν Κάσσελ, πρωτεύουσα τοῦ νέου τό-
τε βασιλείου τῆς Βεστφαλίας. Τὸ
κατόρθωμα αὐτό, ἦταν τὸ μεγαλύτε-
ρο στὴ ζωὴ τοῦ στρατηγού, καί ἡ γυ-
ναίκα του, πριγκίπισσα Τατίσεφ,
δὲν ἔπαυε νὰ τὸ διηγῆται, τοῦλάχισ-
τον μιά φορά τὴν ἡμέρα.

Κάποια μέρα, καθὼς ἀφηγεῖτο τὸ
κατόρθωμα σὲ μιά μικρὴ συγκέν-
τρωση εἶχε ξεπαίσει παραδόξως τὸ ὄ-
νομα τῆς πόλεως. Βρισκότανε λοιπόν,
σε μεγάλη ἀμηχανία, ὅταν μπῆ-
κε στὴν αἴθουσα ὁ πρίγκηψ Μένται-
κωφ. Ἡ πριγκίπισσα μόλις τὸν εἶδε
ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος του:

— Πρίγκηψ! τοῦ φώναξε, ποιά εἶνε
λοιπόν, αὐτὴ ἡ πόλις ποῦ κυριεύσεν
ὁ Ἀλέξανδρος;

— Ἡ Βαυδών, πριγκίπισσα, ἀπήν-
τησε με ἀπάθεια ὁ πρίγκηψ.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, δὲν ἀγαποῦσε
διόλου τὴν μουσική, τὴν ἔλεγε «τὸν
πιὸ ἐκνευριστικό καί τὸν πιὸ δαπανη-
ρό ἀπὸ ὅλους τοὺς θορύβους». Αὐτὸ
τὸ ἤξεραν ὄλοι οἱ φίλοι του, καί γι'
αὐτὸ δὲν τὸν κάλοῦσαν στὶς μουσι-
κὲς ἑσπερίδες τους καί σὲ κάθε δε-
ξίωση ὅπου ὑπῆρχε μουσική.

Κάποτε ὁμως, στὰ τελευταία χρό-
νια τῆς ζωῆς τοῦ Οὐγκώ, μιά κυρία
τὸν ἐκάλεσε σὲ μιά μουσικὴ βραδυὰ
ποῦ ἔδινε σπῆτι της. Ὁ Οὐγκώ πῆγε.
Ἐπαίξαν πιάνο, τραγοῦδισαν, καί
στὸ τέλος ἡ κυρία εἶπε στὸν Οὐγκώ.

— Θὰ σὰς ἐκνευρίσαμε ἀπόψε, κύ-
ριε, με τὴν μουσικὴ μας.

— Διόλου!

— Πὼς, λοιπόν, ἀρχί-
ζει, τώρα, νὰ σὰς ἀ-
ρέσῃ ἡ μουσική;

— Ὅχι, κυρία μου,
ἀρχίζω τώρα νὰ κου-
φαίνουμαι ἐγώ...

Ἐχθρὸς τῆς μουσι-
κῆς μεγάλος ἦταν καί
ὁ περίφημος κωμωδιο-
γράφος Λαμπίς.

Ἐνα θράδυ, σὲ μιά
μικρὴ συναναστροφή,
ἡ οἰκοδέσποινα παρ-
ουσίασε στοὺς προ-
σκεκλημένους της ἕ-
ναν μικρὸ βιολιστὴ
ποῦ ἦταν ἀληθινὸ θαῦ-
μα, κατὰ τὴν ἀντίλη-
ψὴ της. Ὁ μικρὸς ἔ-
παίξε, χειροκροτή-
θηκε καί δέχθηκε τὰ
συγχαρητήρια ὄλων.

Μόνον ὁ Λαμπίς παρέ-
μεινε ἀπαθής.

Ἡ οἰκοδέσποινα τὸν
πλησίασε καί τοῦ εἶ-
πε:

— Δὲ λέτε καί σεῖς
τίποτε τοῦ μικροῦ;
Θὰ χαρῆ τόσο!

Ὁ Λαμπίς σηκώθηκε
τότε πλησίασε τὸν μι-
κρὸ, τοῦ χάιδεψε τὸ
μάνουλο καί τοῦ εἶπε:

— Μπαρῶ μικοῦ μου!

Εἶσαι τώρα εὐχαριστὴ
μένος;

κοπελλίτσα με πανάδες στὸ νεανικό
πρόσωπό της στεκόταν στὸ ταμειὸ
καί μιά ψηλὴ, ξερακιανὴ — πολὺ ἀ-
δύνατη—γυναίκα, μιά σερβιτόρα εὐ-
κίνητη διώρθενε τὰ τραπέζια. Λίτζα
δὲν εἶδε πούθενά... Κάθησε κάπου
καί παραγγείλε μιά λεμονάδα, ἀνα-
ψε ἕνα τσιγάρο καί περίμενε... Πέντε
λεπτά, δέκα λεπτά, τέταρτο, μισὴ ὥ-
ρα... Ἡ ἀδημονία τὸν ἐπνίγει... Ντε-
πότανε καί νὰ ρωτήσῃ ὡσπου στὸ
τέλος τ' ἀποφάσισε... Κάλεσε τὴν ξε-
ρακιανὴ γυναίκα καί εἶπε τὸ ὄνομα
τῆς Λίτζας.

Ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε παράξενα. Μὲ
μιά φωνὴ στριγγί, φωνὴ ποῦ τὸν
τρυπάνισε ὡς μέσ' στὰ βῆθη τοῦ μυα-
λοῦ του, τοῦ ἀπάντησε ξερὰ σὰν νὰ
μιλοῦσε γιά κάτι τι ἀπλό καί φυ-
σικό:

— Ἡ Λίτζα; Ἡ ὑπάλληλος; Τὴ θρῆ-
καν σήμερα τὸ πρωὶ κάτω στὸ Γκρή-
νουϊτζ σκοτωμένῃ...

Κόκκινος κύκλος, φλογερός, τύφλω-
σε ἀπότομα τὰ μάτια του. Χίλια σφυ-
ριὰ χτυποῦσαν τρομερὰ, ἀνήλεα τὸ
κεφάλι του.

— Ποιὸν; Ποῦ; ... τραύλισε ἄσυναί-
σθητα.

— Στὸ Γκρήνουϊτζ, σὰς εἶπα... Κά-
τω ἀπὸ τὴ γέφυρα... Στὸ Μπάουερν
κοντά!...

Δὲν εἶπε τίποτα... Κατάλαβε... Τὴ
θρῆκαν σκοτωμένῃ... Ὁ ἄλλος τὴν ἔ-
σκότωσε... «Ἦταν κακός, δὲν εἶχε
μέσα του καρδιά...» Ἐξαναθυμῆθηκε
τὰ λόγια της.

Βγῆκε τρικλιζώντας ἀπὸ τὸ μπάρι.
Δὲν ἤξερε ποῦ πῆγαινε... Ποῦ νὰ τρα-
βῆξῃ; Τί νὰ πῆ... Σὲ ποιὸν νὰ τρέ-
ξῃ δίπλα, νὰ κυλιστῆ στὰ πόδια
του, νὰ κλάψῃ καί νὰ τὸν ἀκούσουν
καί νὰ τὸν λυπηθοῦν...

Κί' ὁμως δὲν ἔκλαψε καθόλου. Οὔτε
καί δάκρυσε. Προχώρησε ὡς μιά
θεράντα — μιά πέργκολα ἀνησμέ-
νη — ποῦ ἀνοιγότανε πλατεία στὸ
62 πάτωμα τοῦ τερα-
στίου οὐρανοξέστη κί'
ἀνάπνευσε ἀπληστὰ,
τρελλά, τὸν θραδυνο
ἀέρα...

Κάτω, στὰ πόδια
του, μέσα στὸ μισο-
σκόταδο πρὸ θάλλε
μπρός του ἡ Νέα Ὑόρ-
κη ἀπέραντη σειρὴν
φωτεινῆ... Τὸ μάτι του
πρῶτη φορά ἀπὸ ψηλά
ἀντίκρισε τὴν πολιτεία
ποῦ τώρα καί τρεῖς
μέρες τὸν ἔσφιγγε κί'
αὐτὸν μαζί με τ' ἄλ-
λα ἑκατομμύρια τῶν
ἀνθρώπων στὴν γιγαν-
τιαία ἀγκαλιά της...

Θαμπώθηκε τὸ μάτι
του ἀπὸ τὴν κίνηση,
ἀπ' τὶς χιλιάδες ποῦ
διάκρινε: τραῖνα, αὐ-
τοκίνητα, ἐπίγεια, ἐ-
ναέρια ποῦ ξεχυνότανε
στοὺς δρόμους
της...

Τὰ φῶτα, τ' ἀπειρα
φῶτα ποῦ λαμπύριζαν,
σχημάτιζαν ἰριδισ-
μοὺς, χίλια παιχνίδια
ἐκτυφλωτικά, κί' ὁ θό-
ρυβος τῆς ἀγαλίνωτῃ
ζωῆς ἔφτανε ὡς σ'
αὐτία του σὰν ἕνας
θόρυβος ὑπερκόσμιος...

Σήκωσε ἀπότομα τὸ
χέρι καί κάλυψε τὰ

μάτια του. Ἐνοιωσε: τίποτα, μικρό-
ειο, κύτταρο φτωχό, τὴν ἀσημῆ ὑ-
παρξή του. Κί' εἶχε πιστέψει ὁ ἡλί-
θιος, ὁ ταπεινός, ὁ ἀνύπαρκτος, πὼς
θρῆκε σὲ μιά νύχτα τὴν εὐτυχία ἀ-
πόλυτη, ἐκεῖ ποῦ ψάχνουν χρόνια...
χρόνια, ἑκατομμύρια ἄνθρωποι νὰ
θροῦν μονάχα τὴν ἀρχὴ της...

Κί' ἔτσι στὴν πέργκολα αὐτὴν, ἐ-
κεί στὸν ἔρημο ἀπέραντο ἐξώστη τοῦ
62 πατώματος, πάντα τὸ κέντρο τοῦ
Ροκφέλλερ, σ' ἕναν τιτάνειο οὐρανο-
ξέστη, ἔφερε πάλι στὸ μυαλό του ὁ
λόκληρη τὴ μέρα ποῦ πέρασε...

Ὅλες τίς ὄρες ποῦ ἔζησε φιλόν-
τας νοερὰ τὰ χρυσαφιά μαλλιά τῆς
Λίτζας, τὰ γαλᾶνά, τὰ βελουδένια μά-
τια της, σφιγγοντας τὸ κορμί της —
στὴν ἐξέλλη, τὴν πλάνια φαντασία
του — μέσα στὴν ἀγκαλιά του...

Μιά μέρα ὀλόκληρη (ἀνάμεσα ἀπ'
τὴν τύρβη κί' ἀπ' τὴν κοσμογονία
αὐτῆ ποῦ μόνο τώρα, τώρα δὰ ἀντί-
κριζε τὴν ἔκτασί της), αὐτὸς ποῦ πί-
στεψε πὼς θρῆκε τὴν εὐτυχία του τό-
σο γρήγορα, δὲν ἦταν παρὰ ἕνα θῦ-
μα, ἕνα παιχνίδι τῆς Μοίρας ποῦ με
εἰρωνεία καί με πικρὸ ρυθμὸ, κινεῖ
τὰ θῆματα τῶν ταπεινῶν μέσ' στὶς
μεγαλοπόλεις...

Μιά μέρα ὀλόκληρη εὐτυχίας!
Μιά μέρα ἔρωτα! Μιά μέρα — μιά
ζωὴ!... Κί' ὁμως σ' ὄλες αὐτὲς τίς
ὄρες εἶχε ἀγαπήσει μιά νεκρὴ!...

ΑΛΕΚΟΣ Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Ἀπὸ τὰ μικρὰ πράγματα μπορεῖ να
να καταλάβῃ τὸν ἄνθρωπο, γιατί σ'
αὐτὰ κρύβεται ὀλιγότερο.

(Ντὲ Φρεσινὲ)

— Ἡ ἀρετὴ γίνεταί, μόλις θελήσῃ να
να τὴν ἐπιδείξῃ.

(Σενέκας)

ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Ματσαγγός.—Εἶναι δυνατόν ν. Ξενοῦλε νὰ μὰς γράψετε ἕνα
ρομάντισο με τὸν τίτλο «Ματσαγγού, Ἐλαφρὸ»;

Ἐχθρὸς τῆς μουσι-
κῆς μεγάλος ἦταν καί
ὁ περίφημος κωμωδιο-
γράφος Λαμπίς.

Ἐνα θράδυ, σὲ μιά
μικρὴ συναναστροφή,
ἡ οἰκοδέσποινα παρ-
ουσίασε στοὺς προ-
σκεκλημένους της ἕ-
ναν μικρὸ βιολιστὴ
ποῦ ἦταν ἀληθινὸ θαῦ-
μα, κατὰ τὴν ἀντίλη-
ψὴ της. Ὁ μικρὸς ἔ-
παίξε, χειροκροτή-
θηκε καί δέχθηκε τὰ
συγχαρητήρια ὄλων.

Μόνον ὁ Λαμπίς παρέ-
μεινε ἀπαθής.

Ἡ οἰκοδέσποινα τὸν
πλησίασε καί τοῦ εἶ-
πε:

— Δὲ λέτε καί σεῖς
τίποτε τοῦ μικροῦ;
Θὰ χαρῆ τόσο!

Ὁ Λαμπίς σηκώθηκε
τότε πλησίασε τὸν μι-
κρὸ, τοῦ χάιδεψε τὸ
μάνουλο καί τοῦ εἶπε:

— Μπαρῶ μικοῦ μου!

Εἶσαι τώρα εὐχαριστὴ
μένος;

Ο διάλογος της εβδομάδος Το ξύπνημα της αγάπης

Πρόσωπα

PIER NERY, 28 χρόνων.
MARGARITA MERRET, 25 χρόνων.

(Στην γκαρσονιέρα του Πιέρ Νερύ.
Ο Πιέρ είναι φρεσκοζυρισμένος, φρεσκοκτενισμένος. Έχει ένα ύφος ανήσυχου, και κάθε τόσο κυττάζει το ρολόι—μπρασελέ του.

Εξαφνα, ακούγεται το κουδούνι της εξώπορτας. Ο Πιέρ πηγαίνει και ανοίγει. Μπαίνει η κυρία Μαργαρίτα Μερρέτ, μία χαριτωμένη νέα ντυμένη μ' εξαιρετική κομψότητα):

Πιέρ (με χαρά): 'Αγάπη μου... 'Αργήσες και είχα αρχίσει ν' ανησυχώ... Φοβόμουν μήπως δεν θ' αρχίσουν...

Μαργαρίτα (του χαμογελά με κοкетταρία, του δίνει το χέρι της το όποιον αυτός σπεύδει να φιλήσει, και μπαίνει στο σαλονάκι. Κυττάζει δλόγυρά της): 'Α, είναι πολύ ώραία εδώ. Κι' όλα είναι βαλμένα με τόσο γούστο...

Πιέρ (την βοηθεί να βγάλει το καπέλλο της): Προσπάθησα να είναι αντίξια του χαριτωμένου ζωντανού κομψοτεχνήματος, που πρόκειται να μου δώσει τη χαρά του έργου μου. (Με τρυφερότητα): Σ' άρεσει, λοιπόν, εδώ;

Μαργαρίτα. Πολύ.
Πιέρ. Ήρθες, τέλος πάντων! Νέξερεις με τί χτυποκάρδι, με πόση χαρά σε περιμένα, σάν... σάν... σάν...

Μαργαρίτα (χαμογελώντας): Δεν περτάζει, μου τ'ό λένε άλλη φορά.

Πιέρ. Βλέπεις; Τέχω χαμένα! Οταν θρίσκωμαι κοντά σου, χάνω τ'ά λογικά μου, γίνωμαι σάν ήλιος. 'Η εύτυχία με ζαλίζει. Κι' όταν συλλογίζομαι ότι το λατρευτό αυτό πλάσμα άνήκει σ' έναν άνθρωπο που το προσβάλλει συνεχώς...

Μαργαρίτα. Τι θέλετε να πείτε;
Πιέρ. Θέλω να πω πως ο άνδρας σου είναι ανώτερος ν' εγώ ως γυναίκα που τό ώραίοτερο πλάσμα του κόσμου, αφού δεν ξέρει να εκτιμήσει την αξία του.

Ας αφήσουμε όμως τον άνδρα σου ησυχο, αγαπητή μου Μαργαρίτα, κι' ας αυτοδοξάμε... (Η Μαργαρίτα έχει καθίσει στο ντιβάνι του σαλονιού. Ο Πιέρ κάθεται κοντά της). Νέξερεις πως σε λατρεύω... Πόσο σ' αγαπώ...

Μαργαρίτα (με νευρικήτητα): Ναι, ξέρω. Γιατί όμως μου είπατε ότι ο άνδρας μου με προσβάλλει;

Πιέρ. Έγινε να μιλήσουμε για τόσα πράγματα, αγάπη μου. Με τον άνδρα σου τώρα θ' ασχολούμθα;

Μαργαρίτα (με πείσμα): Όχι. Θέλω να μιλήσω!

Πιέρ. Έστο. Δεν βλέπω άλλωστε τον λόγο για τον όποιον θέλω να σου κούψω ότι ο άνδρας σου είναι έσοπτός της Κλωντέτ Μισέλ... μιζε θεατρίνα... Τι μ' ενδιαφέρει όμως αυτό έμάε.

Μαργαρίτα. Τι μ' ενδιαφέρει; 'Ακούε έκεί! Τι μ' ενδιαφέρει, λέει, τ'ό ότι με άπατ' ο άνδρας μου! Θα μάθης άμέσως τί μ' ενδιαφέρει—και θ' το μάθουν

κι' αυτοί σ'έ λίγο!... 'Α, θ'ά έκδικηθώ...
Πιέρ. 'Ακριθώς, αγάπη μου! Γι' αυτό και έγω σ'ό είπα: για να έκδικηθής... Είμαι πρόθυμος, άλλωστε, να σε βοηθήσω σ' αυτό...

Μαργαρίτα. Πώς;
Πιέρ (με πονηρία): 'Ο καλύτερος τρόπος έκδικήσεως είναι, θαρρώ, να του ανταποδώσης τ'ά ίδια! Και είμαι πρόθυμος να σε βοηθήσω σ' αυτό...

Μαργαρίτα. 'Α, τον άθλιο!... Τόν έλεινό!...

Πιέρ. Έχει άδικο, βέβαια, ν' άπα-

—Όταν συλλογίζομαι ότι το λ... αυτό πλάσμα άνήκει σ' έναν άνθρώπο που τό προσβάλλει συνεχώς...

τ'ά μία χαριτωμένη γυναίκοϋλα σάν κι' έσένα... 'Αλλά...

Μαργαρίτα. Δεν έχει άλλαν. Είναι ένας παληάνθρωπος! Ν' άπατ' έμένα, που είχα τόση εμπιστοσύνη σ' αυτόν... Νά με άπατ' μ' αυτόν τον άπαισιο τρόπο...

Πιέρ. 'Ας τον τώρα τον άνδρα σου, αγάπη μου... 'Από σήμερα σ' αρχίσει μία νέα ζωή για μ'ε...

Μαργαρίτα (που δεν πρόξεζε στην διακοπή του): 'Αμ' αυτή ή Κλωντέτ; Φαντάζομαι τί μέρος λόγου θάναι. Την είδα. Άλλωστε, μία φορά σ'ό θέντω. Είναι άπαισία σ'ή μορφή, και θ' είναι τούλάχιστον τρία χρόνια μεγαλύτερή μου...

Πιέρ. Βέβαια, δεν μπορεί να παραβληθ' μαζί σου... Λοιπόν, γλυκειά μου αγάπη...

Μαργαρίτα (συναίξει): ...'Όσο για τ'ό ντύσιμό της... 'Α, γελάσω, καλλίτερα! Γούστο είναι αυτό που έχει; Ποιός

ξέρει ποι'ά π'άμφηνη μοδίστρα θ'έχη... (Η Μαργαρίτα σηκώνεται, παίρνει με νευρικήτητα τό καπέλλο της και τό φορεί. Ο Πιέρ την κυττάζει κατάπληκτος. Τ'ά έχει χαμένα).

Πιέρ (τραυλίζει): 'Αγαπημένη μου... Λατρεύω...

(Πάει να την άγκαλιάσει. Η Μαργαρίτα, ώσάν τώρα μόλις ν' άντιλαμβάνεται την παρουσία του, τραβιέται).

Μαργαρίτα. 'Αρχίσετε να μου δίνετε σ'ά νεύρα! Τι χειρονομίες είν' αυτές; 'Αφήστε με, σ'ε παρακαλώ...

Πιέρ. Μαργαρίτα!...

Μαργαρίτα (με ύφος θιγείσης έξομπρεσίας): Ποιός σ'ε έδωσε την άδεια να μου μιλήτε σ'όν ενικό και να με άποκαλήτε με τό μικρό μου όνομα; 'Ονειρεύεσθε, φίλε μου;

Πιέρ. Πράγματι, όνειρεύομαι. Ζώ σ' έναν ερίάλη, δηλαδή. Θαρρώσα πως μ'

Συχαίνομαι τ'ά καλαμπούρια. Είτε από ίδιουσγκρασίαν, είτε από άδυναμίαν. 'Αδιάφορον. 'Αν λοιπόν, θ'ά πώ κουράσον τον κύριον αυτόν με την κούρσα, δεν είναι καθόλου έξ προμελέτης τό παράπτωμα.

Μπορώ να προχωρήσω τώρα με την συνείδησή μου ήσυχη. Κουράσος ήταν ο ήρωας της ιστορίας, αυτής, όχι γιατί επέδαινε κομψής κούρσας άπαστραπτούσης, ήλλα γιατί άνήκε στην τάξιν των κομψομένων εκείνων, που καθισμένοι σ'ό βολάν φέρνουν βόλτα τούς δρόμους και ψάχνουν για την λείαν.

Δύσκολο τό έργο δεν είναι για τούς εμπείρους κατακτητές της εποχής. 'Εμπειρος δέ ήταν λίαν περί την λείαν του ο νεαρός. Μονόκλ έφορούσε. 'Ασπρο σακκάκι, γκρενά πουκάμισο. Γκρενά μαντηλάκι άνθιζε σ'ό σασάκι του κι' έπερτε με χάριν προς τ'ά κάτω. 'Εδινε την έντύπωσιν έξύπνου — κουτός άπεδείχθη σ'ό τέλος. Τό πάγμα δεν είναι άσύνηδες.

—Μαριέλ...
Μιλιά.

—'Ενα περίπατο;
Μιλιά.

—Δεν έχετε φωνή;
Μιλιά.

—Είστε μουγγή;
Μιλιά. Βλέμμα πλάγιο. Γρήγορο σάν άστραπή και ψυχρό σάν πάγος. 'Ανθρωπος λιγάκι εύφυής θ'ά είχε καταλάβει, θ'ά έθαζε μπροστά την μηχανή του και θ'ά έσπευδε να φάλλη σ'ά άλλα πλάτη θ,τι έζητούσε. 'Αλλά είτε γιατί οι νεαροί με τ'ά μονόκλ είναι κουτοί, είτε γιατί τό θήλυ έποκουταίνε και τούς πιο έξύπνους, ο νεαρός επέμεινε. 'Αν πρόκειται να επικαλεσθώμε και τού στραβού τό δίκιο, είχε τ'ά έλαφρονικά του ο νεαρός. 'Ιδού τα:

Γαμπίτσα σπαθί. Πέδιλο πούπουλο. Τακουνάκι που έπατούσε σ'ό πεζοδρόμιο κι' έδραζε σπίθα. Καμπύλες, ποίημα. Μεσοϋλα, δαχτυλίδι. Τ'ά ράμφη δυό περιστερών έστειμπούσαν τό στήθος κι' άσφυκτιούσαν κάτω από μετάξι, παιτωμένο μέχρι διαφροήσεως. Μπράτσο γυμνό. Σβέρος γυμνός. Καρέ χιονάτο—δρόμος προς 'Ηλύσια πεδιά, πρόσωπο λεπτό, μάτι γλυκό, μαλλί τρελλό. 'Ηταν—πως να σ'ε πώ; 'Ο πειρασμός ασόδοτος σ'ούς δρόμους. Δεν έπερπατούσε. 'Ερμήνευε συμφωνίες τού Μπατόβεν με τό βήμα της. Δεν έκυττούσε. 'Εθαζε φωτιές σ'ε πυριτιδαποθήκες.

Οί άλλοι έγασκαν. Ταπεινοί θνητοί, που δεν είχαν τόσο ζωηρή την φαντασία, ώσταν να τολμήσουν να όνειρευθουν την βασιλείαν των ούρανών άνέκοπταν τό βήμα, γούρλωναν τ'ά μάτια κι' έπνιγαν στεναγμούς ως κολασμένοι έξω απ' τον παράδεισο. 'Ο κάτοχος της κούρσας όμως δεν ήταν κοινός θνητός. Μονόκλ έφορούσε. 'Επήγαινε, λοιπόν, ζυστά σ'ό πεζοδρόμιο κι' επέμεινε.

—Λοιπόν;
Μιλιά.

—'Ακούε έκεί! Τι μ' ενδιαφέρει, λέει, τ'ό ότι με άπατ' ο άνδρας μου! Θα μάθης άμέσως τί μ' ενδιαφέρει—και θ' το μάθουν

άνήκουστες... ή κόλλασις. 'Αφες τό βολάν, άνοιξε την πόρτα, επέταξε σ'ό μαρσπέ, επήδησε σ'όν δρόμο, έκανε μίαν ύπόκλισιν ίππότου και είπε:

—Περάστε, παρακαλώ.
—Είστε κυνικός.
—Είστε κουκλί.
—Είστε γαιδοϋρι!
—Είστε κατσικά!
—Είστε γαιδάνι!
—Είστε τουάρι!

Οί άνθρωποι διαφέρουν μεταξύ τους όταν είναι γαλήνιοι. 'Ισπεδοϋνται όταν θυμώνουν. Χάος γωοίζει ένα κύριον με μονόκλ από ένα βρακάτην, καλώς έγόντων των πραγμάτων. Ουδέμια διαφορά ύπάρχει μεταξύ τους, καλώς έγόντων των αυτών πραγμάτων. 'Υστερα. Μία γυναίκα που μιλά πολύ ζέρετε επάνω κάτω τί θ'ά π'η. Μία γυναίκα που δεν μιλά καθόλου, δεν ξέρετε ως πού μπορεί να φτάση.

'Αγγελλος εφαινόταν ή κοπέλλα, τον διάβολο είχε μέσα της όμως. 'Εσηκώθη τόν χεράκι της κι' έόρόντησε ένα χαστούκι.

—'Ακούε έκεί! Τι μ' ενδιαφέρει, λέει, τ'ό ότι με άπατ' ο άνδρας μου! Θα μάθης άμέσως τί μ' ενδιαφέρει—και θ' το μάθουν

ΑΩΡΕΤ ΖΑΚ

Τα αινίδια του δικαστηρίου 'Ο διάβολος

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

—Δεν θ'ά μιλήσετε;
Μιλιά.
—Τόσο περήφανη;
Μιλιά.
—Κρίμα δεν είν' αυτά τ'ά ποδαράκια; Κορσά δεν έφορούσε, βέβαια, ο πειρασμός της ήταν άχρηστος. Γι' αυτό όταν ο νεαρός της έγινε στενός κορσάς, έσταμάτησε άπότομα και είπε:
—Τί συμβαίνει, κύριε;
—Είστε ώραία.
—Είστε θρασύς.
—Είστε λουλοϋδι.
—Είστε άναίδης;
'Αναίδης, λέει... 'Επάνω που έρχισε ν' άνάδη ο παράδεισος, έκανε χειρονομίες

'Επέβαινε κομψής κούρσας άπαστραπτούσης...

—Μωρή!
—Κτήνος!
—Τσούλλα!
—'Αλήτη!
—Σ'ε είπε έτσι;
—'Ετσι, κ. δικαστάη
—Τέτοιες ύβρεις;
—Τέτοιες ύβρεις!
—Κι' ύστερα;
—'Ιδού!

Οί άνθρωποι διαφέρουν μεταξύ τους όταν είναι γαλήνιοι. 'Ισπεδοϋνται όταν θυμώνουν. Χάος γωοίζει ένα κύριον με μονόκλ από ένα βρακάτην, καλώς έγόντων των πραγμάτων. Ουδέμια διαφορά ύπάρχει μεταξύ τους, καλώς έγόντων των αυτών πραγμάτων. 'Υστερα. Μία γυναίκα που μιλά πολύ ζέρετε επάνω κάτω τί θ'ά π'η. Μία γυναίκα που δεν μιλά καθόλου, δεν ξέρετε ως πού μπορεί να φτάση. 'Αγγελλος εφαινόταν ή κοπέλλα, τον διάβολο είχε μέσα της όμως. 'Εσηκώθη τόν χεράκι της κι' έόρόντησε ένα χαστούκι.

'Εσηκώθη και τό δεύτερο χεράκι. Κρατούς!
—Μωρή!
—Κτήνος!
—Τσούλλα!
—'Αλήτη!
—Σ'ε είπε έτσι;
—'Ετσι, κ. δικαστάη
—Τέτοιες ύβρεις;
—Τέτοιες ύβρεις!
—Κι' ύστερα;
—'Ιδού!

Δείχνει τ'ά μάγουλα γρατσουισμένα. Δείχνει τό σακκάκι του. Σκισμένο. Δείχνει την γραβάτα του. Κουρέλλι. Δείχνει τ'ά μαλλιά του. Μαδημένα. Δείχνει τό μ'άτι του ποισμένο. Δείχνει την μύτη. Ματωμένη. Δοάμα.

—Την έκυνηγήσατε;
—'Ομολογώ.
—Τ'ης έπροτείνατε να ρθ' μαζί σας;
—'Ομολογώ, κ. δικαστάη. 'Αλλά για τ'ά λα αυτά και δυό φορές χειρότερα άκόμα ήταν να πάθω αυτό που έπαθα; Πού να έσκανταζόμουν κ. δικαστάη, ότι αυτό τό εσαίσθητο πλάσμα έκρυβε μέσα του θεομηνίαν;

Καλείται ή θεομηνία.
—'Εσείς τ'ά κάνατε αυτά;
—'Εγώ.
—Γιατί;
—Μ' επιάσανε τ'ά νεύρα μου.
—Σ'ε πιάνουν τακτικά;
—'Όταν με άνογλή κανείς, όπως μ' έσ όγλησε αυτό τό ζώον.

—Κυρία μου.
—Τό κτήνος!
—Σεδασούε!
—'Ο γαϊδάρει!
—Παρακαλώ...
—'Ο άνεισγυρτός, δ παληάνθρωπος, που όνόμισε πως έλας οι γυναίκες είναι: 'Ιδεις, πως μπορεί να φερθ' στην καθεμία όπως τού άρέσει, ο άναίδης, ο θρασύς, τ'ό γουοϋνι, που τού πέρασε ή ιδέα πως θ'ά μ' έθίμπωνε ή κούρσα, τό μονόκλ του!

—Σιωπή.
—'Ο βλάξι!
—Σιωπή, είπα.
—'Αααα.

Στοιγγλισμα. Στριφογούρισμα. Πτώσις. Ποδαράκια που γτυποϋν σ'όν άέρα λυσοσώδως. 'Αφροί που βγαίνουν απ' τό στόμα. Σπασμοί. Βόγγοι. Λιποθυμία. 'Αναστάσις. Τρεχάματα. Νερά. 'Αγωνία.

Κάποτε συνέχεται τό θήλυ. 'Εκατό δραχμές πόσισμα. Πληρώνει με γέρι τσίμον από λίσσαν. Και ο κουράσος με την σούαν ύπό τ'ά σκέλη στείβει ένα πληροσθητό σ'ήθην: Ούτε τόν διάβολο να βοήσε σ'όν δρόμο σου, ούτε να κινήε τόν σταυρό σου...

Α. ΨΑΘΑΣ

Η παράδοσις ενός ληστού

Διήγημα του Ζάν Πρεβό

Εκείνο το βράδυ, είχα δεχθή την επίσκεψη μιας άρρωστης, στο σπίτι μου. Θυμάμαι ακόμη τα λόγια της, την ώρα που έφευγε:

— Άχ, δεσποινίς... Μακάρι όλοι οι γιατροί — άρσενικοί και θηλυκοί — να είχαν την δική σας την καρδιά.

Κατόπιν, χωρίς να ξέρω κι' η ίδια γιατί, είχα βάσει πούδρα και ρουζ. Η Μαίρη, η καμαριέρα μου, πριν φύγει, μου είχε αφήσει την έσπερινή έφημερίδα. Την έπηρα, κι' έριξα μιά ματιά.

Όπως χθές, όπως προχθές, η έφημερίδα μιλούσε πάλι για τον Μπόμπ Ντονάτο. Τόν κατηγορούσαν ότι είχε κλέψει το παιδί ενός πλουσίου τραπέζιτου.

Θεέ μου, ήταν δυνατόν να συνέβη πραγματικά ένα τέτοιο πράγμα; Ο Μπόμπ, εν τούτοις, είχαν εξαφανισθή, Έτσι έγραφε η έφημερίδα. Τέσσερις μέρες τώρα τόν αναζητούσαν παντού, χωρίς να τόν βρίσκουν.

Ποιάς θα τώλεγε αλήθεια πώς ο Ντονάτο θα καταντούσε ένας ληστής, ένας γκάγκστερ;... Πριν από δέκα χρόνια με είχε αγαπήσει. Ήταν, θυμάμαι, στις διακοπές, πριν από τόν τελευταίο χρόνο που θα φοιτούσα στο Πανεπιστήμιο.

Α! Είχαμε περάσει ένα αξέχαστο καλοκαίρι εκείνη τή χρονιά. Η φίλη μου ή Μυριέλλα κι' εγώ είχαμε στήσει τή σκηνή μας κοντά σ' ένα ποτάμι. Ο Ντονάτο είχε στήσει τή δική του λίγο πιο μακριά. Και τού είχα στοιχίσει τόσο πολύ όταν είχα άρνηθί να τόν παντρευθώ... Τήν ίδια νύχτα είχε μπη στή βάρκα του και είχε φύγει.

Με είχε μισοπάει ο ύπνος, όταν άκουσα τό πλατάγισμα τών κουπιών. Είχα πεταχθί έξω από τή σκηνή μου σαν τρελλή.

— Ντονάτο!... τόν είχα φωνάξει. Μπόμπ!...

Φοβόμουν μήπως πήγαινε να κάνει καμιά τρέλλα. Αύτός δεν μου είχε άπαντήσει. Δεν άκούγόταν παρά ο παλαμπός τών κουμάτων.

Κι' ίσως να μην είχε άδικο ή Μυριέλλα, όταν μου είχε πη άργότερα:

— Αν ο Μπόμπ Ντονάτο εσπούδαζε γιατρος σαν και σένα, αντί να σπουδάξη μηχανικός, θα τόν παντρευόσουν. Έσθ όμως, Σαρλόττα, δεν ενδιαφέρεσαι παρά για ό,τι έχει σχέση με τήν έπιστήμη σου μονάχα...

Είχα κλάψει τότε. Λίγο, όχι πολύ. Και να τώρα, που ο Ντονάτο είχε καταντήσει ληστής. Και τί ληστής! Ένας άναδρος γκάγκστερ ένας άπαγωγεύς μικρών παιδιών...

Ήταν ένας άνθρωπος μελαγχρόνιος, καμπουριασμένος, με γυαλιά.

— Τί θέλετε, κύριε;

— Δεν με άναγνωρίζετε;

— Έβγαλε τα γυαλιά του.

— Δεν σας άναγνωρίζω, είπα με δισταγμό.

— Είμαι ο Ντονάτο.

Και τότε άνεγνώρισα τό θλιμμένο γαμόγλο που είχε όταν έφευγε με τή βάρκα του εκείνη τή νύχτα.

Είχε βάψει τα μαλλιά του και είχαν άδυνατίσει.

Αυτό όμως που τόν έκανε άγνωριστό ήταν ή γλωμάδα του, οι ρουτίδες του, ή άξυρισιά του.

— Κάθιστε, Ντονάτο... έτραύλισα. Όχι εδώ όμως... Έλα στο σαλόνι καλλίτερα.

Αύτός με άκολούθησε, καμπουριασμένος πάντοτε. Διευθύνθηκε σε μιά 'σαϊζ-λόγκ' που υπήρχε στο σαλόνι και ξαπλώθηκε. Τόν λυπόμουν τόσο πολύ, ώστε είχα παύσει να τόν φοβάμαι.

— Έχω τέσσερις μέρες να κοιμηθώ Σαρλόττα. Δεν έφαγα τίποτα άπόψε. Έχεις λίγο ψωμί;

— Η εστίενα μιά σιτιγμή.

Είχα δυό αυγά, γάλα, τυρί. Του έφερα σ' ένα δίσκο. Αύτός είχε γύρει στή 'σαϊζ-λόγκ' και φαινόταν σν νάγα άποκοιμηθί. Άπό τήν κούραση, βέβαια. Άναγκάσθηκα να τόν σκονητήσω στήν πλάτη για να τόν συνεφέρω.

— Ευχαριστώ... είπε.

Έφαγε. Παρετήρησα πώς τα χέρια του έτρεμαν. Έκτύπηζε τόν σφυγμό του.

Ήταν μάλλον κανονικός, είχε όμως διαλείψει.

— Θάπρεπε να σε άκροασθώ... του είπα.

— Όχι τώρα' άμέσως, μου είπε. Θάθελα να κάνω ένα μπάνιο, πρώτα.

Τόν ώδηγησα στο μπάνιο. Έβγαλε τό σακάκι του. Και τότε είδα στή ζώνη του τό ρεβόλβερ. Του τό έπηρα...

Σε λίγο έγύρισε στο σαλόνι. Φαινόταν τό ήρεμος τώρα. Φορούσε μιά πυτζάμα μου.

— Εδώσαστε τήν έφημερίδα, Σαρλόττα; μου είπε σιγά. Ναι, είναι αλήθεια... Σου όρκίζομαι όμως πώς αύριο θα πάω να παραδοθώ. Όχι άπόψε, δεν θα μπορώσα. Θάθελα μόνο να κοιμηθώ, να κοιμηθώ πραγματικά, για τελευταία φορά.

Κλειδώσε με εδώ αν θέλησε... Σου προξενώ φρίκη, ε;...

— Ναι, Ντονάτο... Αυτό τό παιδί που έκλεψες...

— Θα πάς να με καταγγείλεις;

— Θα έπρεπε να τό κάνω αυτό, αλλά όχι... δεν θα τό κάνω! Κοιμήσου ήσυχα, Ντονάτο.

Αύτός έκλεισε τα μάτια, τό ξανάνοιξε, είπε σιγά 'ευχαριστώ' κι' άποκοιμήθηκε στο ντιβάνι.

Έφυγα από τό σαλόνι κι' έκλεισα τήν πόρτα...

Η κούρασή μου είχαν εξαφανισθή τώρα. Άνησυχούσα φοβερά. Άθελά μου είχα γίνει συνένογος ενός εγκλήματος. Έκρυβα τόν εγκληματία.

Εάν όμως προκαλούσα τήν σύλληψη του Ντονάτο, οι συνένογοί του θα έσκότωναν, βέβαια, τό παιδί.

Έπειτα... ήταν και κάτι άλλο: ο Ντονάτο μου είχε δείξει έμπιστοσύνη. Είχε τόσο ανάγκη να τόν μεταχειρισθί κανείς σαν ένα πλάσμα ανθρώπινο, σαν έναν άρρωστο... Είχε χρειασθί έναν γιατρό. Και είχαν άπειθυνθί σε μένα 'Ημουν ο μόνος γιατρος τόν όποιον μπορούσε να πάη να συμβουλευθί ο Ντονάτο...

Δεν υπήρχαν γυλιές στο σαλόνι. Κι' έτσι, ο Ντονάτο εξύπνησε από τα γαργαλάτα. Τόν άκουσα που σιγοτραγουδούσε.

Ετοίμασα γάλα και βούτυρο. Μισνοίξε τήν πόρτα. Τό πρόσωπό του δεν ήταν πλέον σκυθρωπό όπως χθές.

— Καλημέρα, Σαρλόττα. Σήμερα νοιώθω πώς ξανάγινα άνθρωπος. Α, είναι σπουδαίο πράγμα ο ύπνος!

Τό εύθυμο ύφος του μου προξενούσε φόβο. Μήπως είχε σκοπό να δραστεύσει;

Αύτός κατάλαβε τή σκέψη μου.

— Θα πάω, φυσικά, να παραδοθώ, είπε, με τό ίδιο ύφος πάντοτε. Πάει όμως να δώσω πίσω και τό παιδί. Κι' αυτό είναι δύσκολο.

— Δύσκολο; Γιατί;

— Τό παιδί δεν είναι μακριά από εμάς. Άν πάω όμως πειζί, και με πειμολούθησα ή άστυνομία, οι συνένο-

Έξαφνα, άντήχησε τό κουδούνη της έξόπορτας.

Προς στιγμήν φοβήθηκα. Άν ήταν όμως πάλι κανένας πελάτης;...

Έπίεσα τό ηλεκτρικό κουμπί κι' ή πόρτα άνοιξε. Άκουσα βήματα βαρεια στή σκάλα. Και σε λίγο, ό έπιπέμπης άνέβηκε.

Κρατούσε στήν άγκυλιά του...

ΑΙ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΜΑΣ

Στό φύλλο 562 (6 Ιουλίου):

Ο κ. ΓΡΗΓ, ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ, τής 'Ακαδημίας 'Αθηνών διηγείται

Τόν πρώτο του έρωτα

Στό φυλ. 563 (13 Ιουλ) άρχίζουν τά:

« Κορίτσια πολυτελείας »

'Αθηναϊκό μυθιστόρημα του κ. Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Στό φύλλο 564 (20 Ιουλίου) άρχίζει:

Μιά πρωτότυπη νουβέλλα, γραμμένη από 5 Έλληνες συγγραφείς, τούς κ. κ. ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΝ, ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΝ, ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΝ και ΔΗΜ. ΨΑΘΑΝ:

« Η Τζέννου κάνει μεγάλη ζωή »

ΕΠΙΣΗΣ

'Από τής 29 ΙΟΥΝΙΟΥ ή «ΕΒΔΟΜΑΣ» θα έχη

διπλά πολύχρωμα έξώφυλλα

ΚΑΙ

'Από τās άρχάς ΙΟΥΛΙΟΥ, θα έκτυποῦται σε

χάρτην πολυτελή

ειδικώς παραγγελέντα εις Εύρώπην πρό τριμήνου

"Ολα τά φύλλα μας με

72

ΣΕΛΙΔΕΣ

ήρθε σπύρι σου... Ήμουν τόσο άπελπισμένος. Σου είχα πη ψέμματα: δεν έσκόπευα να παραδοθώ... Σχεδιάζα να δραπετεύσω. Ή καλώσνη όμως με τήν όποιαν μου μίλησες, ή έμπιστοσύνη που μου δείξες, όλ' αυτά με άναστάτωσαν. Κατάλαβα πώς μονάχα στή φυλακή θα μπορούσα να ήσυχάσω... Και πώς μόνο όταν βγώ άπ' ή φυλακή θα μπορού να έρχομαι να σε βλέπω: όχι τακτικά, μη τρομάξης... Μιά φορά τό μήνα... Μιά φορά τό χρόνο, έστω... Πές μου, λοιπόν θα με δέχεται;... — Ναι, Ντονάτο...

Υστερ' από μισή ώρα, όταν τελείωσα τήν επίσκεψη τών άσθενών μου και έπέστρεψα στον θάλαμο όπου είχα άφίσει τόν Ντονάτο μαζί με τόν γιατρό, πληροφορήθηκα ότι είχε παραδοθί...

ΖΑΝ ΠΡΕΒΟ

Σοφά λόγια

Όταν μιά γυναίκα άρχίζει να μιλή σ' έναν άντρα για τά βάζαν' της και τά μυστικά της, άρχίζει κιόλας τήν έρωτική της εξομολόγηση. (Στεντάλ)

Με τις γνώμες συμβαίνει συχνά ό,τι και με τά ρολόγια. Δεν συμφωνεί ή μιά με τήν άλλη. Όλοι δε βασιζόνται στή δική τους. (Μπαλζάκ)

Ή δόξα πρέπει να μετράται αναλόγως με τά μέσα τά όποια χρησιμοποιήθηκαν για τήν άπόκτησή της. (Δά Ροσφουκώ)

Μερικοί, έχουν τό πνεύμα τής αντίλογίας τόσο πολύ άνεπτυγμένο μέσα τους, ώστε μόλις κατορθώνουν να συμφωνούν με τόν έαυτό τους. (Γκαίτε)

Ή καρδιά πρέπει να βοηθή τό χέρι, εκεί που αυτό δεν φθάνει. (Φοντανέλ)

Στήν ζωή φυσικά ο άνθρωπος είναι περιτογυρισμένος άπό έχθρούς. Άς προσπαθή, λοιπόν, να μην προσθέτη και αυτός νέους. (Φρειδερίκος ο Μέγας)

Ή άρετή έχει ως άποστολήν τό να παρέχη στήν ζωή μιά άπασχόληση τέτοια, ώστε να τήν γεμίξη ολοκληρή. (Άριστοτέλης)

Οι γυναίκες άφείλουν στους άνδρες τά περισσότερα ελαττώματα των, ενώ οι άνδρες χρωστούν στις γυναίκες τά περισσότερα προτερήματα τους. (Σενέκας)

ΕΝΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

(Τὰ προηγούμενα)

Ἡ Βίλμα Ζαμάνου μαθήτρια στὴν τελευταία τάξη τοῦ Κολλεγίου, μαθαίνει μιά μέρα ἀπ' τὴ μητέρα της Πόπη πὼς ὁ πατέρας της δὲν ἔχει πεθάνει, ὅπως πίστευε. Ὁ πατέρας της ζῇ. Είναι ὁ διάσημος γιατρός Κώστας Μαρᾶς, ὁ πρῶτος ἄντρας ποὺ γνώρισε ἡ μητέρα της. Ἡ συννηθισμένη ἱστορία τῆς εγκαταλείψεως ἔφερε τὴ Βίλμα στὸν κόσμο ἀνεπίσημα, χωρὶς πατέρα, χωρὶς ὄνομα. Ἡ μητέρα της διωγμένη πιά κι' ἀπ' τὸ σπίτι της, ταπεινωμένη καὶ περιφρονημένη ἀλλάζει καὶ τὸ πατρικό της ὄνομα ποὺ δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ κληιδώσει, δανείζεται τὸ ὄνομα «Ζαμάνου», ἐπειδὴ αὐτὸ βρήκε πρὸ πρόχειρο, καὶ κάνει τὸν Ἔρωτα ἐπάγγελμα. Ἐτσι ἀνατρέφει τὴν κόρη της. Κι' ἡ Βίλμα μαθαίνει ἀπ' τὴ μητέρα της τὴν τραγικὴ ἱστορία ποὺ γίνε ἀφορμὴ νὰ βρεθῆ στὸν κόσμο. Ἀπάνω σ' αὐτὴ πὴ σινιγιῆ, διορίζεται, στὸ Κολλέγιο ὁ νεαρός καθηγητὴς καὶ συγγραφεὺς τῆς μόδας Νίκος Μαρᾶς. Ἡ Βίλμα νοιώθει μιά ἀνατανύχτη δύναμη νὰ τὴν τραβά κοντὰ του. Μαθαίνει πὼς ὁ Νίκος Μαρᾶς εἶναι ἀδερφός τοῦ πατέρα της. Κλείνει μέσα της τὸν λόνο της. Σὲ λίγο κερδὶ νωορίζει τὸν Κώστα Μαρᾶ σὰν ξένον, ἕνα θράδν στὸ σπίτι τῶν Γεράνηδων — κι' ἐκεῖνος τῆς κάνει κόρτε. Ὡς τόσο μέσα της, ἀρχίζει νὰ μιλάει ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν πατέρα της, καὶ συγκινεῖται, ζωηρὰ ἀπὸ τὸ αἰσθητὴ αὐτὸ. Δὲν μπορεῖ ὁ μὸς νὰ τοῦ πῆ τὴν ἀλήθεια. Ὁ ἔρωτάς της γιὰ τὸ Νίκο ἔχει μεγαλώσει, τὴν ἔχει τυωλώσει. Καὶ τρεῖς μῆνες ἐκεῖνος μάθει τὸ συννεκὸ δεσμὸ της. Ἐτσι τὸ κρύβει κι' ἀπ' τὸν πατέρα της ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ τῆς φέρει ἐρωτικά. Ἡ Βίλμα τοῦ λέει καθαρά ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιζητήσει ἀπὸ κείνην, ἀλλὰ ὁ Κώστας Μαρᾶς τὴν βεβαιώνει πὼς δὲν ζῆ πᾶσι παρὰ μόνο τὴν ἀγνὴ φίλια της.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ φίλος τῆς μητέρας της, ὁ τραπεζίτης Γοιμάλδης τῆς ἐπιτίθεται κι' ἐκείνη τὸν ἀποκρούει μὲ τρόπο.

Ὁ Νίκος Μαρᾶς δὲν παύει νὰ τὴν προσέχει μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλει κι' ὁ ἴδιος, τὰ ...ἀγνει μὲ τὴ Νόρα Γεράνη. Οἱ σχέσεις προχωροῦν πολὺ, μὰ ὁ Νίκος δὲν αἰσθάνεται κανένα αἰσθημα γιὰ τὴ Νόρα. Ἡ Βίλμα τὸν ἔχει ἀνασκολήσει σοβαρὰ καὶ φροντίζει νὰ συναντᾶται μαζί της διθὲν τυχαία.

Ἡ Βίλμα ἐξακολουθεῖ πάντα καὶ τὶς συναντήσεις μὲ τὸν πατέρα της. Ἰὺ ἕνα ἀπόγευμα ὁ Νίκος ποὺ τὴν παρακολουθεῖ τὴ βλέπει νὰ μπαίνει στὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἀδερφοῦ του. Ἡ Βίλμα τὸν ἀντιλαμβάνεται καὶ ταράζεται. Ὁ Κώστας Μαρᾶς ποὺ δὲν ἔχει δῆ τὸ Νίκο, τὴ ρωτᾶ ἐπὶ συμβαίνει κι' ἀρχίζει μιά ζωηρὴ συζήτηση μεταξύ τους ποὺ γίνεται ἀφορμὴ

νὰ τῆς ἐξομολογηθῆ πὼς τὴν ἀγαπᾷ παράφορα, καὶ νὰ τῆς προτείνει νὰ τὴν κάνει γυναῖκα του!

Ἡ Βίλμα δοιμίζει ἕνα ἰσχυρὸ ψυχικὸ κλονισμὸ, γυρίζει ἀρροσὴ τὸ σπίτι της κι' ἀνοίγει τὴν κερθιά της στὴ μητέρα της.

Ἐστερ' ἀπὸ μιά δυνατὴ συγκινητικὴ σκηνή, ἀποφασίζουν νὰ πῆ ἡ Βίλμα τὴν ἀλήθεια στὸν πατέρα της. Ἡ Πόπη τὴν καθησυχάζει, βεβαιώνοντάς τὴν πὼς ἂν ὁ Νίκος Μαρᾶς τὴν ἀγαπᾷ ἀληθινὰ θὰ σκεφθῆ κι' ἐκεῖνος πὼς τίποτα δὲν πρέπει νὰ γίνει ἐκτὸς τῆς ἐξομολόγησης.

Στὸ μεταξύ ὁ Νίκος Μαρᾶς ρωτᾷ τὸν ἀδερφό του τί σχέσεις ἔχει μὲ τὴ Βίλμα. Κι' ἐκεῖνος, μαθαίνοντας ἔτσι πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶδε ἡ Βίλμα ἀπ' τ' αὐτοκίνητο ἦταν ὁ ἀδερφός του, τυφλώνεται ἀπ' τὴ ζήλεια καὶ τοῦ λέει ψέματα πὼς ἡ Βίλμα εἶναι ἐρωμένη του, γιὰ νὰ τοῦς γοοίσει.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο θράδν ὁ Κώστας Μαρᾶς ἀποφασίζει νὰ μὴ χάσει τὴν ἐυκαιρία γιὰ νὰ φιάξει τὴ ζωὴ του. Θὰ χωρίσει καὶ θὰ παντρευθῆ τὴν Βίλμα. Μὲ κάθε θυσία. Πηγαίνει μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τοὺς δικούς της στὸ σινεμά κι' ἐκεῖ συναντᾶ τὴ Βίλμα καὶ τὴν Πόπη. Ἐτσι μαθαίνει πὼς ἡ Βίλμα εἶναι κόρη τῆς Πόπης μὰ οὔτε καν ὑποπτεύεται πὼς εἶναι κόρη του. Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ; Τὴ νύχτα, ὅταν μόνος μὲ τὴ γυναῖκα του, τῆς προτείνει νὰ χωρίσουν σὰν δύο φίλοι. Κι' ἐκείνη δέχεται.

Τὴν ἐπομένη ἡ Βίλμα ἔχει μιά συνάντηση μὲ τὸν Νίκο Μαρᾶ. Ἐκεῖνος τῆς ζητᾷ ἐξηγήσεις γιὰ τὶς σχέσεις της μὲ τὸν ἀδερφό του κι' ἡ Βίλμα ἀποφύγει νὰ μιλήσει καθαρά. Τοῦ ὑπόσχεται νὰ τοῦ γράψῃ αὐτὰ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ πῆ. Τὴν ἴδια μέρα ὁ Κώστας Μαρᾶς ἐπισκέπτεται τὴν Πόπη γιὰ νὰ τῆς μιλήσει γιὰ τὴ Βίλμα. Ἡ Πόπη πάλι νομίζει πὼς ἐκεῖνος ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ ἔμαθε πὼς εἶναι κόρη της, ὑποπτεύεται τὴν ἀλήθεια. Ἀρχίζει μεταξύ τους μιά συζήτηση γύρω ἀπ' τὰ περασμένα...

Κι' ἡ μοιραία παρεξήγηση ποὺ τοὺς γώρισε διαλύεται. Ἀθόρημα, σὰν ὠδηγημένος ἀπὸ μιά ὑποσυνειδητὴ δύναμη πέφτουν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

Στὸ μεταξύ, ἡ Βίλμα ποὺ ἔχει βγῆ ἐπίτηδες ἀπ' τὸ σπίτι γιὰ νὰ μὴν εἶναι μπροστὰ στὴ συνάντηση, μόλις νυχτώσει παίρνει ἕνα ταξὶ καὶ γυρίζει στὸ σπίτι. Βλέπει ὅμως ἀκόμη ἀπ' ἔξω τ' αὐτοκίνητο τοῦ Μαρᾶ καὶ περιμένει στὴ γωνία, ἔξω ἀπ' ἕνα περιπτερο. γεμάτη ἀγωνία. Ἐξαφνα βλέπει μπροστὰ της τὸν Γοιμάλδη. Ἐξαλλοῦ ὁ τραπεζίτης τῆς λέει ὅτι εἶδε τὴ μητέρα της στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μαρᾶ! Ἡ Βίλμα μένει κατάπληκτη. Μεταξὺ τους γίνεται μιά ζωηρὴ συζήτηση

τὴν ξαναβοῆκε, γιὰ νὰ μὴ χάσει γιὰ δευτέρου φορὰ τὴν ὁρὰ τῆς ζωῆς.

Συναντᾶται καὶ μὲ τὴν κόρη του καὶ μ' ὄλο ποὺ σκέπτεται μὲ χίλιους δισταγμοὺς αὐτὴ τὴ συνάντηση, μόλις τὴ βλέπει τὴ σινιγιῆ μὲ συγκίνηση στὴν ἀγκαλιὰ του.

Στὸ μεταξύ ἡ Βίλμα ποὺ τρέμει μήπως ὁ Νίκος ὅταν μάρη τὴ συγγένεια δὲ βεληση νὰ συνεχίσει τὸ ρομάντζο της, τοῦ λέει ψέματα πὼς ἡ μητέρα της τὴν ἀναγκάζει νὰ κάνει ἕνα γάμο συμπέθερος καὶ τὸν πείθει νὰ κλεφτοῦνε.

220N

Καὶ σηκώθηκαν. Μόλις ἔκαναν δυὸ βήματα: —Καὶ δὲ μοῦ λές;... Ποῦ θὰ πᾶμε; ρώτησ' ἐκείνη.

Ὁ Μαρᾶς εἶχε σκεφτῆ δυὸ - τρία μέρη. Μὰ ἔπρεπε πρῶτα νὰ τρέξῃ, νὰ βρῆ ἄνθρώπους, νὰ ἐξετάσει, νὰ μάθῃ.

—Τὶ σὲ νοιάζει; τῆς εἶπε. Θὰ δῆς. Κι' ἡ Βίλμα δὲν ἐπέμεινε. Τὸ «ἀγνωστο» εἶχε τώρα γι' αὐτὴν καὶ κάποια γοητεία.

Ἐκείνην λίγα βήματα καὶ τὴν γωνία χωρίστηκαν. Ὁ Μαρᾶς τὴν περιμένει σὲ μισὴ ὥρα σ' ἕνα μικρὸ ζαχαροπλαστεῖο στὴν ὁδὸν Φιλελλήνων.

Σφίξανε βιαστικὰ τὰ χέρια τους ποὺ ἦταν παγωμέν' ἀπ' τὴ συγκίνηση.

Κι' ἐδῶ ἡ εὐεργετικὴ νλωσσα τῶν ματιῶν εἶπε κείνα ποὺ δὲ θὰ μπορούσε νὰ πῆ τόσο γρηγορὰ καμμιὰ γλώσσα τοῦ κόσμου.

—Μοῦργεται νὰ σὲ φιλήσω μέσ' τὸ δρόμο, ψιθύρισε ὁ Μαρᾶς.

—Ἐγὼς καιροῦ! Θὰ βαρεθῆς! ἔκανε τσαχαπνικά ἡ Βίλμα.

Μ' ἄξαφνα, σὰ νὰ θυμῆθηκε κάτι, ἄλλαξε τόνο:

—Αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ γράφα στὸ γράμμα, θὰ στὰ πῶ τὸ βράδυ! Τοῦπε γρηγορὰ - γρηγορὰ.

Καὶ τραβώντας τὸ γέρι της ἀπ' τὸ δικὸ τοῦ ἔφυγε τρέχοντας, σγεδὸν πετώντας, ἀλαφρὴ σὰν πούπουλο.

Ἐκεῖνος πήδησε στὸ πρῶτο ταξὶ ποὺ περνοῦσε. Εἶγ' ἐλάχιστη ὥρα διαθέσιμη γιὰ νὰ φροντίσει καὶ δὲν ἤθελε νὰ κάνει τὴ Βίλμα νὰ περιμένῃ.

Εἶχε τὸ συναίσθημα τῆς ἀπόλυτης εὐτυχίας, μὰ δὲ μπορούσε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ μιά δυνατὴ νευρικότητα, ὀλότελ' ἀνεπιθύμητη σ' αὐτὲς τὶς στιγμὲς ποὺ εἶχεν ἀνάγκη ἀπὸ ψυχραιμία.

Ἡ πρώτη του σκέψη ἦταν ἕνας φί-

κι' ὁ Γοιμάλδης μιλεῖ πολὺ πρόθυγα στὴ Βίλμα ποὺ δὲν ἀντέχει καὶ τὸν χαστουκίζει. Πηγαίνει στὸ σπίτι της καὶ μαθίζει ἀπ' τὴν Πόπη πὼς ὁ Μαρᾶς δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ πιστέψῃ πὼς ἡ Βίλμα εἶναι κόρη του.

Ὁ Μαρᾶς ὁμως φεύγει καὶ ξαναγυρίζει μετανιωμένος. Ἐχει καταλήξει στὸ συμπέρασμα πὼς κι' ἰν ἀκόμα ἡ Πόπη τοῦχει πῆ ψέματα, πρέπει νὰ τὴν πιστέψῃ, γιὰ νὰ μὴ τὴ χάσει μόλις τὴν ξαναβοῆκε, γιὰ νὰ μὴ χάσει γιὰ δευτέρου φορὰ τὴν ὁρὰ τῆς ζωῆς.

λος του στενὸς ποὺ κρατοῦσε μιά κομψὴ πολυτελέστατη γκαρσονιέρα. Αὐτὸ βέβαια δὲν πραγματοποιοῦσε τὸ ἰδανικὸ καταφύγιο γιὰ τὴν ἀγάπη τους μὰ ἐκεῖνο ποῦπρεπε πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ σκεφτοῦν ἦταν ἡ ἀσφάλεια καὶ κεί μέσα θάταν ἐντελῶς ἀσφαλισμένοι.

Ἐπειτα ὅσο καὶ νάταν στενόχωρο τὸ «ἀσυλο» σίγουρα δὲν ἐπρόκειτο νὰ πλήξουν. Ποῦ καιρὸς γιὰ πλῆξι σὲ τέτοιες ὄρες!

Ὁ φίλος του καθόταν Πατησίων, ἐκεῖ κοντὰ στὸ Μουσεῖο. Καὶ τ' αὐτοκίνητο κυλοῦσε τώρα μὲ σβυστὴ μηχανή στὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας.

Ἄξαφνα, μιά μικρὴ κουρσίτσα τοὺς προσπέρασε σὰν ἀστραπὴ κι' ἔκανε μπροστὰ τους — μὰ ἐντελῶς μπροστὰ τους — μὴ ἀπότομη στροφή «ἐπὶ τόπου» μὲ κίνδυνο νὰ γίνῃ δυστύχημα!

Τὸ ταξὶ μόλις πρόφτασε νὰ φρεναρῇ.

Καὶ τὰ φρένα του ἄφησαν ἐκείνο τὸν ἀνατριγυριστικὸ συριγμὸ ποὺ μοιάζει σὰν δὲν βογγητὸ καὶ γδέρνει τὰ νεῦρα ὅσο κι' ἡ σειρήνα τοῦ συναγερμοῦ στὴν ἀνεῖρεια ἐπιδρομῆ.

Ὁ Μαρᾶς τραντάχτηκε δυνατὰ κι' ἔπεσε ἀκυβέρνητος μὲ τὰ μοῦτρα στὴν πλάτη τοῦ σωφῆρ.

Μ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε ν' ἀναγνωρίσει τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο. Ἦταν ἡ κουρσά τῆς Νέλλης Γεράνη ποὺ τὴν ὠδηγοῦσε ἡ Νόρα!

—Νὰ πᾶμε! ὁ διάλογος... τὰ βρωμοθήλυκα! ὠνάσε ὁ σωφῆρ τοῦ ταξὶ, κασώνοντας συνέχεια στὰ δόντια του κι' ὄσες βλαστήμιες ἤξερε.

Ὡστόσο ἡ Νόρα φύγραμῃ κι' ἱκανοποιημένη ἀπ' τὸ κατὰθωβὰ της — ποὺ δὲν ἦταν καθόλου τυγαῖο — ἔκανε μιά ἐπιδέξια βόλτα καὶ σταμάτησε κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο.

Σὲ μιά στιγμή ὁ Νίκος σκέφτηκε νὰ προχωρήσει. Μὰ μὴπως θὰ γλύττανε; Ἐκείνη θὰ τὸν παρακολουθοῦσε. Σιγούρα! μέρες τώρα δὲν τὸν ἄφην' ἦσυγο μὲ τὰ γράμματα καὶ τὰ τηλεφῶνα καὶ θὰ τὸν ἄφηνε τὴ στιγμή ποὺ τὸν εἶχε στὰ χέρια της;

Πλήρωσε τὸ ταξὶ καὶ κατέβηκε.

—Τσελλάθηκες; τῆς εἶπε ὁ μὸς τὴν πλησίασε.

Ἡ Νόρα ἔσκασε στὰ γέλια καὶ γέλια νευρικά καὶ ταραγμένα, γεμάτα ταραχὴ καὶ προσποίηση.

—Τόσο πολὺ φοβάσαι γιὰ τὴ ζωὴ σου; τ' ἀπάντησε Κι' αἰέσωσε:

—Ἐ, τώρα ἔνεις λόγου βέβαια νὰ τὴν ὑπολογίζης! πρόσθεσε πεισαστικά.

Τ' ἀνοίει τὴν πόρτα.

Ὁ Μαρᾶς—τὶ νάκανε; —μπήκε.

Κι' ἡ κουρσίτσα ἐκίνησε μὲ θεότοελλη ταχύτητα πρὸς τ' ἀπάνω.

—Ποῦ πᾶς; ρώτησ' ἐκεῖνος.

—Ὅπου βάλω! τ' ἀπάντησε.

Κι' «ἀνοίξε» τειροσώτερο τοῦ Μαρᾶ τ' ἀνέβηκε τὸ σῆμα στὸ κεφάλι. Ἐνοῖσ' ἔνι-

κρὸ Ἰβρωτὰ νὰ τὸν λούζῃ ἄφθονος. Τ' ἦταν αὐτὸ ποῦε πάθει πάλι; Προσπάθησε νὰ τὴ συνεφέρει μὲ τὸ καλὸ.

—Νόρα... Στάσου.. Ποῦ πᾶμε;... Ἐγὼ δουλεῖα.

Ἐκείνη τίποτα. Ἐπαίξε μὲ τὸ «βολάν» ποὺ τῶτρεμ' ἐπίτηδες στὰ χεράκια της καὶ τ' αὐτοκίνητο κλυδωνίζοταν καὶ παράπαιε σὰ νὰ τ' ὠδηγοῦσαν γέρια μεθυσμένου.

—Πρόσεχε, θὰ πάθουμε κᾶνα δυστύχημα! τῆς φώναξ' ὁ Νίκος.

—Μακάρι!

Ὁ Μαρᾶς ἐκείνη τὴ στιγμή τὰ σκέφτηκε ὅλα! Τὸ φίλο του, τὴ γκαρσονιέρα, τὴν ὥρα ποῦχανε, τὴ Βίλμα ποὺ θὰ περίμενε σὲ λίγο στὸ ζαχαροπλαστεῖο — κι' ἐπὶ τέλους ἐξέπαισε.

—Νόρα, θὰ σταθῆς ἢ θὰ σοῦ πάρω τὸ βολάν ἀπ' τὰ χέρια; τῆς εἶπε θυμωμένα.

Δὲν τ' ἀπάντησε.

—Ἐγὼ δουλεῖα σου εἶπα! Συνέχισε στὸν ἴδιο τόνο. Δουλεῖα ἐπείγους καὶ σοβαρῆ.

Ἡ Νόρα ἔκοψε τὴν ταχύτητα. Καὶ τοῦρριξε ἕνα βλεμὸ γεμάτο λυσσαλέα ζήλεια, τὴ ζήλεια ποὺ δὲ γεννάει ὁ ἔρωτας. μὰ ὁ πληνωμένος νυναι-

«Ἐνας ἄνθρωπος ἔβλεπε τὴν πλησίασε...»

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

κείος έγωισμός.

—Δέ μ' ενδιαφέρει ό,τι και νάχης! Τούτε μίλοτομα. "Εχω κι' έγω νά σοο μιλήσω σοβαρά.

Ο Νίκος καταλάβαινε πώς δέν ή-ταν φρόνιμο νά τή θυμώση. Πώς θά ξέμπλεκε μ' αυτό τό έξαλο θηλυκό πού δέν τόχε τίποτα νά του κίνη φο-βερές σκηνές στη μέση του δρόμου.

—Καλά, ψιθύρισε ήσυχα, νά δώ-σομ' ένα ραντεβού. "Εκείνη τόν κύ-ταξ' εϊρωνικά:

—Γιά νά μίν έρθης;... Μωρ' έξυ-πνος πού είσαι! Κι' άμέσως πρόσθε-σε σοβαρά.

—Μήν αγωνίζεσαι, δέ γλυτώνεις!

Βρισκόντουσαν στη Λεωφόρο Κη-φισιάς, ψηλά κοντά στους στρατώ-νες.

Η Νόρα έστριψε σ' ένα στενό δρο-μάκι και σταμάτησε.

Ο Μαρβάς ένοιωσ' ένα αίσθημα πού μοιαζε με άνακούφιση, σαν τιν άνθρωπο πού φοβάται τή θάλασσα και βλέπει τό βαπόρι νά μπαίνει στο λιμάνι.

—Στά καρφιά κάθεσαι, του εϊπε έ-κείνη. Τό βλέπω! Μά μήν άνησυχής, δέν πρόκειται νά σ' άπασαγλήσω πο-λύ. Ούτε και θά ζυποδω νά σε δώ, έννοείς. Αυτό δά μουλειπε, νά σε κυνηγάω!... Μά έπρεπε κάτι νά σου πώ. Κάτι... πολύ ενδιαφέρον!...

Μιλούσε άκατάκαυστα, ταραγμέ-να.

Τό κουκλίστικο μουτράκι της εϊχε μιά έκφραση κακίας. Οί λεπτές γραμμές τών φρυδιών της εϊχαν τρα-βηχθή πρós τ' άπάνω — τό ένα λίγο περισσότερο — σε μιά έλαφρά γκυ-μάτσα ύπεροπτικής εϊρωνίας.

Τά δοντάκια της έξυναν νευρικά τό «ρούζ» άπ' τά χείλη.

—Κάτι πολύ ενδιαφέρον! "Επανέ-λαβε κυττώντας κατάμματα σά θη-ριάκι πού πρόκειται νά μπήξη τά νύ-χια τρυ σε τρυφερή σάρκα.

—Λέγε! εϊπ' ο Μαρβάς με συγκρα-τημένη δυσφορία.

—Μα... σ' άκούω! Τό πού σου πού ο-φίσταται τόν κυρίαρχο!

—Περίπου!...

Η Νόρα έβγαλε τό καθρεφτάκι της και διώρθωσε μιά τουφφα άπει-θήρητα μαλλιά πού έφευγε άπ' τό καπέλλο της. "Υστερα γάϊθω' έλα-πόα με τό πούπουλο της πούδρας τά μάγουλά της και τόνισε με τό κρα-γιόν τά χείλη της.

—"Ολ' αυτά τάκανε με πολύ άργές κινήσεις, σαν νά ήδονίζόταν άπ' αυ-τή τήν καθυστέρηση, καθώς μαλι-στα μάντευε τό μαρτύριο του "Αλ-λου.

Ο Μαρβάς νεύρισε.

—Γιατί αυτή... ή άξαφνη φιλαρέ-σκεια;

—Γιά νά σ' άρέσω! Τ' άπάντησε κοροϊρευτικά.

Μ' άμέσως σοβαρεύτηκε. Και κλει-νοντας τό τσαντάκι της βιαστικά:

—Προχώρησαν πολύ οί σγέσεις σου μαζί της; ούτως;

Ο Μαρβάς έκανε πώς δέν καταλα-βαίνει.

—Τι έννοείς;

—Μήν τήν τρανάρης τήν κουβέν-τα γιατί δέ θά φταίω γώ άν άργή-σομε! Τούτε σά νά τόν άπειλούσε.

—Λέγ' επί τέλους, τι θέλεις;

—"Απάντησέ μου. Προχώρησαν πο-λύ οί σγέσεις σας;

Τούρθε νά τή ρωτήση πάλι «με ποιάν» μά θυμήθηκε τήν άπειλή της.

Και τώρα πιά, μετρούσε και τά δευ-τερόλεπτα πού περνούσαν.

—Τι σ' ενδιαφέρει; Τής εϊπ' άπό-τομα.

—"Εμένα, τίποτα! Σέ βεβαιώ... "Ε-σέ νά ενδιαφέρει.

—Πολύ σωστά, έμένα ενδιαφέρει. Λοιπόν, άς σταματήσ' ή συζήτηση.

—"Α, όχι! "Εχω κάτι νά σου ά-ναγγείλω, δέν είπαμε;

—"Ε, άνάγγειλέ μου τό λοιπόν, τι περιμένεις;

—Τώρα ντέ, μη βιάζεσαι! Πές μου πρώτα τί έχουν προχωρήσει οί σγέ-σεις.

—"Εχουμε!

—"Ως τό τέλος;

—"Ως τό τέλος!

—Φοβερό! Έκανε ή Νόρα με ψευ-τική δραματικότητα πού κλεινε μιά φανερά κοροϊδία.

—Γιατί «φοβερό»;

—Τραγική σελίς ρωμαντικου μυθι-στορήματος! Ξανάπε στον ίδιο τόνο.

Ο Μαρβάς έκανε ν' άνοιξη τήν πό-τα.

Τόν έπιασε άπ' τό μπράτσο.

—Στάσου, έχε λίγο ύπομονή άκό-μα!

—Μά τι θέλεις επί τέλους; Σου εϊ-πα, βιάζομαι!

—"Ενα λεπτό... ένα λεπτό μόνο!..

Ο Μαρβάς ξανακάθησ' έξω - φρε-νών.

Αυτός ο ήρεμος τρόπος της του-δινε πολύ στά νεύρα.

Η Νόρα έκανε νά μιλήση μά πρίν προφέρει έστω και μιά συλλαβή, έέ-σπασε σ' ένα αυθόρμητο περίεργο γέλιο.

—Θά πάψης και μιά φορά; τής εϊπ' εκείνος.

Κι' άμέσως πρόσθεσε με θυμωμέ-νο τόνο.

—Ξέρεις δέ με διασκεδάζει καθό-λου αυτή ή ιστορία. Και σε παρακα-λώ σοβαρά νά τελειώνη μιά ώρ' άρ-χίτερα.

"Εκείνη σταμάτησ' άξαφνα τό γέ-λιο. Με μί' άπότομη μετάπτωση, τό πρόσωπό της πήρε μιά έκφραση πι-κρας και τά μάτια της υγράθηκαν.

Ένα χαμόγελο γεμίστο βγήθ παρά-πονο τής τράβηξε τά χείλη στις έ-κρες.

Τά νεύρα της εϊχαν τσαντίσει πιά.

Δέν άντεγαν άλλο.

Τό μανιασμένο θηριάκι εϊχε γίνει διαμυγν' γιατίσα!

—Σ' ένογλώ, τό ξέρω... Σου είμαι άγνωσφορη!... εϊπε μ' άλλαγμένη φω-νής.

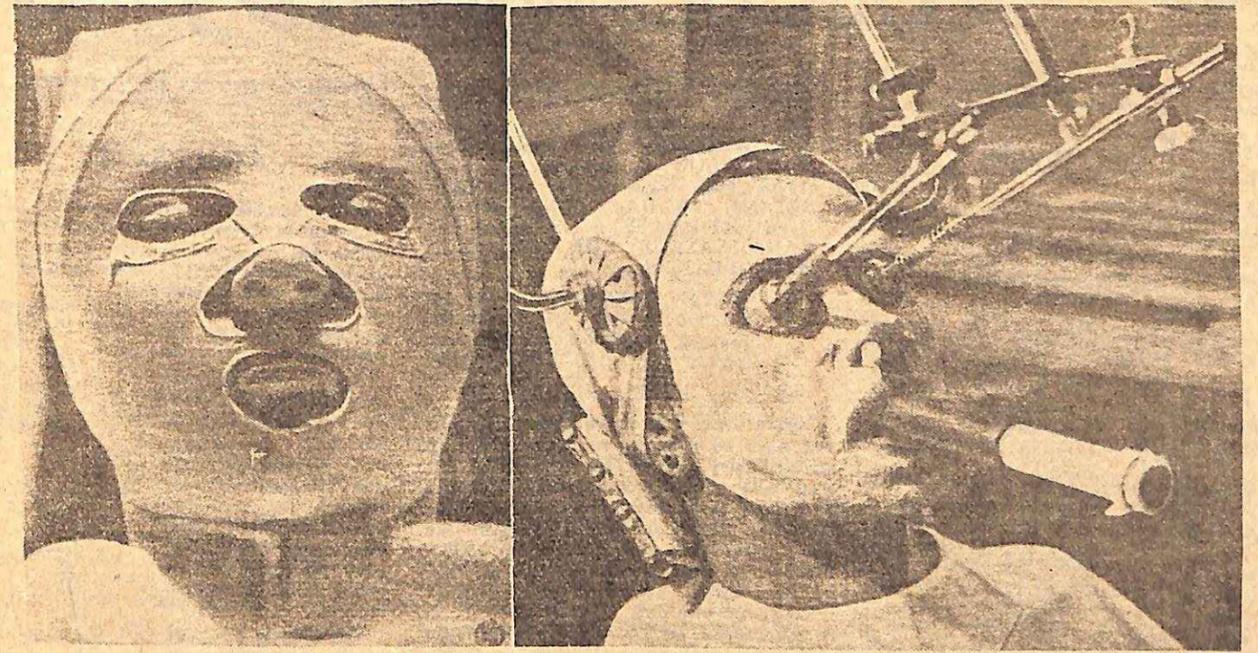
Κι' αυτό, τόν νεύρισε περισσότερο τό Μαρβά! Τώρα δέ μπορούσε πιά νά τής φερθή κι' άσχημα. "Οσο εκεί-νη έκανε τήν άνέρωγη, εϊχε τό δι-καίωμα και νά τήν παρατήση νά φύ-γη. Μ' άν άρχίζε τις κλάμεις, όπως ήταν έτοιμη;... Πώς νά τήν άφηνε πώς νά τής φερόταν σκληρά; Θάταν φοβερή προστυγιά.

Γιατί επί τέλους εϊχε ύπογράωση νά τήν ύποστή, "Ηταν τό κορίτσι πού ως τής άκόμα νδινοτόνε στην γκυ-σονίασ τοι! Τό κορίτσι πού εϊχε συνδεθή μαζί του μ' ένα σκάνδαλο.

—Δε μ' ένογλείς, τής εϊπε ήσυχα.

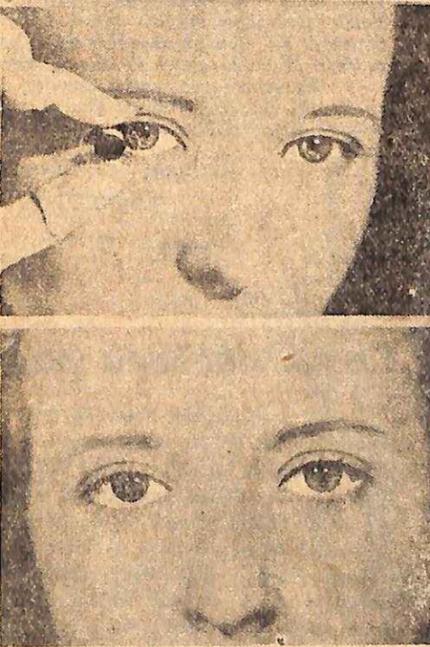
"Απλώς έχω δουλειά. Αυτό εϊν' όλο.

Πώς κατασκευάζεται...ή όμορφιά!

Νομίζετε ότι βλέπετε μιά μάσκα του καρναβαλιού; "Απατάσθε! Πρόκει-ται για μιά μάσκα πού έχει σκοπό νά έξαλείψη τις πανάδες! Κάτω άπ' αυτήν φυσικά τοποθετούνται διάφο-ρες καλλυντικές σκευασίες.

Στην "Αμερική πρδ παντός ο χρόνος εϊνε χρήμα! Γι' αυτό στα άμερικανικά ίνστιτούτα καλλονής ή κατασκευή της γυναι-κείας όμορφιάς γίνεται συνδυασμένα. "Ετσι τήν ώρα πού ή κυρία σιδερώνει τά μαλλιά της μ' ένα παράξενο ήλεκτρικό π ο ν π ο ν (δεξιά), γυαλίζει τά... μάτια της με τό έπίθημα 2 μικρών ήλεκτρικών άμπουλ. Στο στόμα έχει μιά συσκευή πού θά παρφομαρή τήν άναπνοή της. Τό δέ πρόσωπό της εϊνε σκεπασμένο άπό καλλυντικές ουσίες.

"Αριστερά: Στην "Α-μερική οί γυναίκες άρχι-σαν νά εμφανίζονται γα-λανομαμάτες ή μαυρομα-τες... κα τ ά θ ο υ λ η σ ι ν ! Γιατί ή άμερικανική βιομηχανία κατε-σκεύασε γυάλινους φα-κοūs διαφόρων χρωμά-των, οί όποιοι τοποθε-τούνται κάτω άπό τις έλφεαρίδες και αλλάζουν με τις άποχρώσεις των τό χρώμα τών ματιών, χωρίς νά φαίνονται!

Δεξιά: Οί άμερικαν-νοί κατασκεύασαν νέα πολύπλοκα μηχανήματα περμανάντ, με τά όποια, όπως ισχυρίζονται, έξου-δετερώθησαν όλα τά μει-ονεκτήματα πού παρου-άζαν τά παλαιά μηχανήματα.

Τήν εϊδε νά σφίγγη τά χείλη της πού σιγότρεμαν άπ' τήν ταραγή, μιά ταραγή έτοιμη νά ξεσπάση σε κλάμ-μα.

—Τήν άγαπάς, δέν εϊν' έτσι; τόν ρώτησε πληγωμένη.

Δέν εϊχε τό κουράγιο ν' άρνηθῆ.

—Τήν άγαπάς, τό ξέρω... Σάς εϊ-δα πρίν πώσο τρυφερά μιλούσατε, πώς κυταζόσατε, πώς κρατιόσα-στε άπ' τά χέρια!... Δέ διατάσατε νά φιληθῆτε καί μέσ' τό δρόμο άκόμα!.

Τους εϊδε; "Οστε λοιπόν τόν εϊχε παρακαλουθήσει;

Και τους παραμόνευε όλη τήν ώ-ρα πού κουβέντιαζαν με τή Βίλμα;

Ο Μαρβάς ένοιωσε μιά δυνατή άνη-συχία. Μήπως αυτό τό έπιτόλο ο πλάσμα πού έκανε πώς όλα τάραι-νε στο σορολό; τόν άναποδσε το-βαρά;... Χωρίς νά θέλη, αισθάνθηκε μέσα του νά του ζυπνάη κάποιο έ-δαφέρον. Κάτι σαν οίκτος και τύψη, άνακατεμμένη με μιά λίγο νοσηρή έρωτική όρεξη. Αυτή της ή άξαφνη ταπεινώση, τό βουβό της παράπονο, ή άνεπιτήδευτη ζήλεια, τουχαν φρε-σκάρει τις έπιθυμίες!

Και χωρίς νά σκεφθῆ τι έκανε, τήν άγκάλιασε με μί' άπότομη, σχεδόν βίαιη κίνηση, και τής έδωσ' ένα φι-λι στο στόμα.

"Εκείνη τόν έσπρωξε ήσυχα.

—Σέ συγαίνωμαι! του εϊπε ιάντα παραπονώσικα.

Και στον ίδιο τόνο:

—Σέ συγαίνωμαι και σ' άγαπώ! πρόσθεσε μ' ένα παιδικό τρόπο.

Ο Μαρβάς τής γάϊδωπε τρυφερά τά μαλλιά.

Η σκέψη της Βίλμας πού θάχε πάει κι' όλα στο ραντεβού, τόν εϊνε-κάνει νά συνέλθη. Και βιαζόταν πάλι νά καθουγάση όπως - όπως τή Νόρα και νά τό σκάσει.

—Τι ήθελες νά μου πῆς πρίν; τή ρώτησε ήσυχα.

"Εκείνη γαμογέλασε πικρά.

—Κάτι πού νόμιζα πώς θά σουκα-νε κακό. "Ηθελα νά στο πώ... για νά σ' εκδικηθώ...

—Λοιπόν;... Δέν θά μου τό πῆς;

—Θά στο πώ... Μά όχι πιά για τόν ίδιο λόγο... Θά στο πώ έτσι, για νά τό μάθης...

Και κυταζόντας τόν μέσ' τά μά-τια, μ' ένα βλέμμα τλατό, λαμπερό, πού λές και περιμενε με λαντάρα νά φωτογραφηση μιά ποι... ένη έκ-φραση, πρόσθεσε μ' όση μπορούσε τεχνικώτεση έπλόττητα:

—Ξέρεις, ή Βίλμα... "Εχει κάποια σγέση με τήν οικογένειά σας. Σαν άστραπή, ή νοūs του Μαρβά πετάγτη-κε στον έδ-λό του! Τήν ήφεσε λοι-πόν κι' ή Νόρα αυτή τήν ιστορία...

Και θά μπορούσε νά μάθη άπ' αυτήν τι σγέσεις άκoiβώς εϊν' ή Βίλμα με τό γιστό; Του κεντήθηκε ή περιόε-νεια ή μάλλον ή ζήλεια. Κι' αισθάν-θηκε μί' άκράτητη έπιθυμία νά μά-θη. Νά μάθη, έσο κακό κι' άν του-κανε!

—Μπᾶ; ψιθύρισε σά νά μη μάντευε τίποτα.

—Ναί, βέβαια, συνένισ' ή Νόρα πούγε εϊνε... τήν έαυτό της με τήν ιδέα πώς θά τόν άναστάτωνε τό «νέο».

—Κι... τι εϊδους σγέση; ούτως; ο Μαρβάς δῆθεν χωρίς πολύ ενδιαφε-ρον.

—Λοιπόν θά τιναι τής άλλόκληρος κ-ταν στο τῶ. Δέν τό περιμένεις!

—Εϊνχι τόσο... καταπληκτικό;

(Συνέχεια στη σελίδα 20)

ΤΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ Σοβαρές Κυβέντες

Κουβέντες του Βάδρακα

Πολιτισμός

Αγαπητή Έφθομάς,

Λαβαίνω άφορμή άπ' αυτά που έγραφε στο προηγούμενο φύλλο σου ο συνάδερφος της παραπλεύρωσ στήλης κ. Τζανέττος, περί μπαίν-μίξ, για να κρούσω κι' εγώ τον κώδωνα του κινδύνου, και να τον κρούσω μάλιστα τόσο δυνατά που να γκρεμιστή έν ανάγκη ολόανερ το κωδωνοστάσιο που τότε βαστάει.

κώδες μωλί έκάστης;

Όχι πέ μου. Έγώ τί να σου πώ, πήγα εκεί μία βολά και μου πέσαν τ'ά μούτρα στη θάλασσα άπ' τη ντροπή. Είδα σουζυγες άγνώστων μου κυρίων να περιφέρονται, έπί των θράζων π.δ γυμνές κι' από ότι ήταν ή Εύα προτού άνακαλύψη το φύλλο της συκίας. Έγώ σ' αϊτή τη κατάσταση δέν έχω δ'ή άκόμα τη γυναίκα μου πουμαστε δέκα χρόνια νομίμως παντρεμένοι, και μου έπιτρέπεις εσύ, ρε κύριε, να δώ τη δικιά σου; Πώς; Πολιτισμός είναι να τ'αγάλουμε όλα σ'ά φόρα και να παριστάνομε τον Ταρζάν μέσ' στην όδδς Σταδίου; Να τον βράσω εγώ αυτόν τον πολιτισμό.

Όμως, για να παρατήσουμε τ'ά εύτράπελα, ή κατάσταση είναι άπελιτιστική. Έτσι όπως έχουμε καταντήσει δέν μπορεί κανείς να ξεχωρίση τον άρσενικό από τον θηλυκό.

Βλέπεις κορίτσια που, καλώς εγόντων των πραγμάτων, θά ήτανε μπουκιά και συχώριο και τ'ά καταφέρουν με τ'ά τ'ά τ'ά, τις ήλιοθεραπείες να καταντάνε σάν άραπάδες πρωταθλητές του άλματος επί κοντώ.

Κι' ύστερης έχουνε την άξίωση να τις άγαπήσης.

Πώς να σ' αγαπήσω, ρε, κυρία μου; Γιατί να σ' αγαπήσω; Άδεν αγαπάω καλύτερα τ'ό Τζιμ-Λόντο; Πώς;

Γειά ναού ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Έξυπνα 200 ο'ο

Στοια διανομισμοί: — Γιατί, Τουκλοποδιά, ο Άδάμ έφαγε τ'ό μήλο που τ'ό έδωσε ή Εύα; — Γιατί πένοβσε κ. καθηγητά.

Λαϊκόν Πανεπιστήμιον Γράμματα του Τζανέττου

ΠΕΡΙ ΑΔΕΝΩΝ ΕΣΩ ΕΚΚΡΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΝΔΟΚΥΤΤΑΡΙΚΗΣ ΑΝΩΜΑΛΙΑΣ ΤΩΝ ΚΥΤΤΑΡΩΝ ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ ΜΕ ΤΑ ΠΑΘΟΓΟΝΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΤΗΣ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΓΕΝΟΥΣ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΕΠΤΙΚΩΝ ΜΑΣ ΟΡΓΑΝΩΝ.

Άρθρον, του είδικου εις τ'ά άρθρικά, λατρού της συνουκίας Κοπανά και έξαδέλφου του διευθυντού μας κ. Ι. ΚΟΠΑΝΑΚΗ

Γ'.

Όταν ένας άσθενής παραπονείται ότι του πονά τ'ό στομάχι του άφείλομεν να καταλάβομεν άμέσως ότι ο άσθενής πάσχει από στομαχόπονον. Αυτό άλλωστε δέν είναι ιδέα ίδική μου. Ό δίσσημος Γερμανός έπιστήμων Frihleinstingen εις ένα τελευταίον του άρθρον που έδημοσιεύθη σ'ε κάποιο έπιστημονικό περιοδικό, λέει μεταξύ των άλλων και τ'ά εξής: "Άλλά έφύγαμε από τ'ό θέμα μας. Η ύπερχλωροδρία λοιπόν είναι μάλλον μία παθογενής κατάσταση ή όποία όπως άλλωστε ύποστηρίζει, ο περιφημος αυτός Λιθουανός έπιστήμων, Heustis εις μία τελευταίαν του μελέτην περί...

Άλλά πάλι, έφύγαμε από τ'ό θέμα μας. Τί έλέγαμε λοιπόν; "Α ναι... Όταν, σου πονάει τ'ό στομάχι τ'ό καλύτερον που έχεις να κάνης είναι να π'ας να σ'ε κντάξη ένας γιατρός.

Ι. ΚΟΠΑΝΑΚΗΣ

Έξάδελφος του διευθυντού μας

Σουρρεαλιστική ποίησις

Όξεϊα νεφρίτις

Ό 'Υμητός έπαιζε τάβλι κι' οι παραμάνες στολίζαν τ'ά κεφάλια τους με ξερολούκουμα.

Ένας καντηλανάφτης ηηδούσε όλμα επί κοντώ κρατώντας ένα ταψί με μπακλαβάδες σ'τ' αϊτιά του.

Στ'ό γλυκοχάραγμα του πλυσταριού μία μόνο φωνή έσφουγκάριζε τ'ό ταβάνι.

Όλη ή ζωή είναι μία μετζεσόλα. Πέντε-πέντε, είκοσιπέντε τρεις-έξη, δεκαοχτώ.

Άπό τη Πόλη έρχουμαι και σ'τη κορφή μελιτζάνες λιμάμ-μπαϊλντί

ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

Ένα καταπληκτικό γεγονός

Χθές τ'ό έσπέρας, άγνωστος κύριος, προφανώς έπαρτώτης, εισήλθε εις ένα έστιατόριον των Χαντρίων, παρήγγειλε μισό κοιλπόουλο, μιάν ντουπιτσάλαταν, μία μερίδα μακαρόνια με σάλτσα ψητού, κεράσια, ένα γιαούρτι και ψωμί, τ'ά έφαγε, έπλήρωσε και έφυγε.

Τ'ά γιαροδία έμειναν κατάπληκτα.

Σάνταλα

Σίδη Ντριεττόρο μου τ'ό «Έβδομάς», Έφτόνα ή καινούρια έξαντριεττά τ'ό μόδας να βγαίνουε παναπή ή σινιορίνες με τ'ά δάχτυλα των ποδιών τους ξεσκεπα στοί ρούγες και τ'ά βουλεβάρτα, είναι να σου στρίβη τ'ό τσερβέλο!

Έφτά τ'ά ποδαράκια τ'όγια μου έτσι που ντεμπουτάρανε ολόκληρες κοπαδιές ες στην πρωτεύουσα και σου θολώνουε τον όφταμο σου και σου ταραζούνε τ'ό αίμα σου όπως ταραζει ή νόνα μου τ'ό χτυπητό αγύ, είναι με τ'ό Θεό δημόσιος κίντυνος!

Τ'ά βλέπεις και σ'ε π'άνει λιγοθυμία! Τί φταίει σ'ε παρακαλώ ή άντρας άν σου τ'αβήξη άτζιντέντε μία τομπία στοί γάμπες σου, τ'όμου και βγαίνουε σ'τη θέα μας σάν πειρασμοί ολόσούμπτοι; Έγώ μάτια μου σ'την πρώτη όκαζιόνα θά τ'ό κάμω και περνωτάι κι' όλας!

Έφτά τ'ά σάνταλα σ'τα ξεγυμνωμένα πόδια, με ούλες τ'ό άλλες σκανταλιάρικες λεπτομέρειες άπου δείχνουε ξεδιάντροπα τ'ό κρυφές όμορφές τους, θά γένουν αίτια να παραθερίσω σ'το «φρέσκο»! Έγώ όπου βλέπω γυμνή θά τηνέ βουτάω! Κι' όμα με πιάσουνε θά π'ω την άλήθεια με δίχως φόβο και δίχως πάθος!

— Άς ντυνέτουε σινιόρ δικαστή μου να μη την πείραξη! Και να γδούμε τί θά μου π'η έφτύνος!

Δικός σου ολάκερος ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

— Άκουσε, παιδί μου... Ό καιμένος ο Σάρλ με θρηκε και ουό ειπε πως θέλει να σ'ε πάρη. Φαίνεται πως σ' αγαπάει.

— Ά, όχι μπαμπά!... Δέν μιλάς σοβαρά. Προκειμένου να κάνω έναν τέτοιο γάμο,

Παίρνετε πέντε έξη καρέκλες από ένα καφενεϊο, τις βάζετε στην μπουγάδα και κατόπι βγάζετε τ'ά πόδια τους. Άφου τ'ά βγάλετε, τ'ά κόβετε μικρά-μικρά κομματάκια τ'ά βάζετε μέσα σ' ένα μπρίκι τ'ό καφέ και τ'α σιγοβράζετε με λίγο ρετινόλαδο. Κατόπι τ'α ρίχνετε μέσα σ' ένα τσουκάλι και τ' άφήνετε να βράσουν επί δέκα έφτά χρόνια πάνω σ'ε σιγανή φωτιά. Ένα κεφάλι σιδέρο, είναι άπαραίτητο για να γίνη τ'ό φαγητό νοστιμότερο.

— Ά, έμένα ο γάμος μου θά είναι κάτι τ'ό όνειρεμένο...

— Η μητέρα της, βλέποντας την αίσιοδοξία της, της έλεγε καμιά φορά: — Κατέβα άπ' τ'ά σύννεφα, Μαρία μου... Η ζωή, έννενηντα έννεα τοίς έκατό, είναι μία σειρά από άπογοητεύσεις...

— Η Μαρίτ, ώστόσο, δέν έννοούσε να κατέβη από τ'ά σύννεφα. Ό καθρέφτης που ήταν καρφωμένος σ'τον τοίχο της καμαρούλας της, της φανέρωνε ότι ήταν όμορφη. Κι' όταν φορούσε κανένα φτηνό φορεματάκι που είχε ράψει μόνη της, συλλογιζόταν ότι και οι πολυτελείς του-ολέττες θά της έπ'ήγαναν θανάσια. Κι' έτσι, μ' έμπιστοσύνη σ'το μέλλον περίμενε να έμφανισθ'η τ'ό βασιλόπουλο τ'ό παραμυθιού.

Προουσιάζθηκε, τέλος πάντων, μία μέρα τ'ό βασιλόπουλο... υπό την μορφή όμως ένδς ταπεινού γαμπρέος τ'ό Ταχυδρομείου, με τριμμένη κάπως φορεσιά και με μία ρεπουτίλκα πρασινισμένη από τον καιρό. Τ'όν έβ'εσαν Σάρλ Τουστελέ, ειπε ένα παχουλό πρόσωπο και δάχτυλα μουντζουρωμένα πάντα από τ'ό μελάνι.

Ό καιμένος ο Τουρτελέ δέν ήταν ούτε άεροπόρος, ούτε ήθοποιός τ'ό κνηματογράφου, ούτε τραγουδούσε ρομάντσες σ'το ραδιόφωνο.

Η φωτογραφία του δέν είχε φηγοράει ποτέ σ'ε κανένα περιοδικό. Ά, ναι, δέν έμοιαζε καθόλου τ'ό βασιλόπουλο που είχαν όνειρευθ'η ή Μαρία.

Γι' αυτό, έσκασε σ'τα γέλια όταν ο πατέρας της, ένθουσιασμένος που θά έκανε γαμπρό έναν εκύριο με κολλάρο τ'ής ειπε: — Άκουσε, παιδί μου... Ό καιμένος ο Σάρλ με θρηκε και ουό ειπε πως θέλει να σ'ε πάρη. Φαίνεται πως σ' αγαπάει.

— Ά, όχι μπαμπά!... Δέν μιλάς σοβαρά. Προκειμένου να κάνω έναν τέτοιο γάμο,

— Ά, καλά τέλος πάντων Σάρλ, θά παντρευθούμε!

Ό γάμος τ'ών όνειρων της..

Ένα τρυφερώτατο διήγημα της Μάρδας Ραβέν

Α! Ήταν θεβαία ή Μαρία ότι θά έκανε έναν γάμο όπως τον όνειρευόταν. Ήταν αδύνατον ή μοίρα να μη της έπεφύλασε μία έξαιρετική τύχη, να μη μετέβαλλε τη ζωή της σ' ένα μαγευτικό παραμυθί.

Οι γονείς της, βέβαια, δέν ήταν παρά άπλοϊκοί εργατικοί. Όλη τη ζωή τους την είχαν περάσει—και τ'ό ήξερε αυτό ή Μαρία—με στενοχώριες, μέσα σ'την φτώχεια.

Τί σημασία όμως είχαν αυτά; Η Μαρία δέν έννοούσε να παραδεχθ'η ότι ή ζωή της θάμοιαζε με τη δική τους. Όταν ένα κορίτσι είναι δεκαοκτώ χρονών, όταν έχει διαβάσει πολλά ρομάντσα, κι' όταν άκούη κάθε βράδυ τ'ό παθητικά ταγκό τ'ό ραδιόφωνου, φαντάζεται ότι τ'ό μέλλον της έπιφυλάσσει τις πιο γοητευτικές εκπλήξεις.

Κι' ή Μαρία συλλογιζόταν: — Ά, έμένα ο γάμος μου θά είναι κάτι τ'ό όνειρεμένο...

— Η μητέρα της, βλέποντας την αίσιοδοξία της, της έλεγε καμιά φορά: — Κατέβα άπ' τ'ά σύννεφα, Μαρία μου... Η ζωή, έννενηντα έννεα τοίς έκατό, είναι μία σειρά από άπογοητεύσεις...

— Η Μαρίτ, ώστόσο, δέν έννοούσε να κατέβη από τ'ά σύννεφα. Ό καθρέφτης που ήταν καρφωμένος σ'τον τοίχο της καμαρούλας της, της φανέρωνε ότι ήταν όμορφη. Κι' όταν φορούσε κανένα φτηνό φορεματάκι που είχε ράψει μόνη της, συλλογιζόταν ότι και οι πολυτελείς του-ολέττες θά της έπ'ήγαναν θανάσια. Κι' έτσι, μ' έμπιστοσύνη σ'το μέλλον περίμενε να έμφανισθ'η τ'ό βασιλόπουλο τ'ό παραμυθιού.

— Ά, καλά τέλος πάντων Σάρλ, θά παντρευθούμε!

είναι προτιμότερο να μείνω γεροντοκόρη.

Ό Σάρλ όμως ήταν έρωτευμένος και πεισματάρης. Έπειτα, ειχε και τούς γονείς της νέας με τ'ό μέρος του, Έπί δυό χρόνια, ή μητέρα της δέν έπαυε να της λέει:

— Είσαι κοιητή! Θάπρεπε να παντρευθ'ης τον Σάρλ. Έχει ένα μισθό τακτικό, είναι πρώτης τάξεως γαμπρός. Και σ' αγαπάει τ'ό παιδί...

Την άγαπούσε, πραγματικά. Για να έπιμένη να την πάρη ύστερ' από τ'όση περιφρόνηση που τ'ό έδειχνε ή Μαρία, θά π'η πως την άγαπούσε.

Και ή έπιμονή του νίκησε. Η Μαρία ένα πρωί τ'ό ειπε: — Έ, καλά τέλος πάντων Σάρλ, θά παντρευθούμε!

— Άν ήταν εύχρηστος! Η εύτυχία τον έτύφλωνε. Δέν κάθισε να σκεφθ'η πως ή άπότομη αυτή μεταβολή της Μαρίας ίσως να ώφειλετο σ'το ότι ή νέα ειχε άρχίσει ν' άπελιξίεται βλέποντας ότι κανένας από τούς άγαπημένους της άστέρους τ'ό Χόλλυγουντ δέν την ειχε ζητήσει άκόμη εις γάμον...

Ό γάμος έγινε ύστερ' άπ' ένα μήνα περίπου.

Η Μαρία φορούσε ένα άσπρο φορεματάκι από φουτιή μετάξα. Παρενρίσκοντο άρκετές μοδιτρούλες, φίλες της νέας, διάφοροι συνίδελφοι τ'ό Σάρλ, μερικοί συγγενείς που είχαν έλθη από την επαρχία...

— Ά! Πόσο δέφωρε ή τελετή αυτή από τον γάμο που ειχεν όνειρευθ'η ή Μαρία! Όλα ήταν φθηνά και πρόστυχα.

Πάνω σ'τον έκτο μήνα τ'ό γάμου της, ή Μαρία άρρώστησε. Άρρώστησε βαρεία μάλιστα.

Άπό την πρώτη στιγμή, ο Σάρλ μετεβλήθη σ'ε νοσοκόμο. Την περιποιήταν,

— Ά, καλά τέλος πάντων Σάρλ, θά παντρευθούμε!

φρόντιζε για όλα, εύρισκε τ'ά πιο χαϊδευτικά λόγια να της λέη, σάν ένας πραγματικός πατέρας.

Στους γονείς της δέν ειπε τίποτα για να μην τούς άνησυχίση. Έπ'ηρε μεν άδεια από τ'ό γραφείο του, και δέν τ'ό κουνούσε από τ'ό προσκεφάλι της όλη την ήμερα.

Την νύχτα, όταν καμιά φορά ξυπνούσε ή Μαρία, τον έβλεπε να κάθεται σ'το τραπέζι του και να γράφη; Ειχε άναλάβει κάποια πρόσθετο έργασία άντιγραφή...

— Άνταξέξερεται σ'τα έξοδα της άρρώστειάς της.

Στα χαράματα έξαπλωνόταν σ'ε μία πολυθρόνα, κοντά σ'το κρεβάτι της γυναίκας του, και εκεί άποκοιμόταν σάν ένα πιστό σκυλί.

Τ'ό πρωί ή άρρωστη τον έβλεπε χλωμό, αδυνατισμένο με πρόσωπο ρυτιδωμένο.

Και μία περιέργη συγκίνηση άρχισε να καταλαμβάνη σιγά-σιγά τη νέα.

Μπροστά σ'τον αγαθό, και άπλοϊκό αυτόν άνθρωπο, που έκανε τόσες θυσίες για την άγάπη του, τί ήταν ο ήρωσ τ'όν όποϊον ειχε πλάσει με τη φαντασία της;

Ντριεπόταν, τώρα, για τις περασμένες της σκέψεις. Τ'ής φαινόταν πως ειχε περλίσει σ'ε κάποιο μεγάλο σφάλμα...

— Ηθελε να τ'ό άνοιξη την καρδιά της, αλλά δέν τολμούσε.

— Άν τ'ό τ'ά π'ω όλα, θά εξακολουθήση άραγε να μ' αγαπάει;... σκεπτόταν.

— Ηλθε και ή άνάρφωση.

Και κάποιο θεομό άνοιξιάτικο άπόγεμα, ένθ' ο Σάρλ την βοηθούσε ν' άνασηκοθή άπ' τ'ό κρεβάτι της, ή Μαρία τ'ό έπ'ηρε τ'ά χέρια και τ'ά έσφιξε μέσα σ'τα δικά της.

— Σάρλ, τ'ό ειπε με σιγανή φωνή. "Ήσουν τόσο καλός σ'όλο αυτό τ'ό διάστημα της άρρώστειάς μου... Τ'ό έβλεπα τόσο κουραζόσουν... Γι' αυτό, θά ήθελα τώρα να σου π'ω κάτι... να σου έξομολογήσω κάτι, Σάρλ.

Νά: πριν παντρευθούμε θορρούσα πως θά έκανα έναν όνειρεμένο γάμο... πως θά έπαίρνα τ'ό βασιλόπουλο τ'ό παραμυθιού... Κι' όταν παντρευθήμασε, δέν κατάλαβα ότι ειχα κάνει πράγματι έναν υπέροχο γάμο...

Είδες τί κοιτες που είμαστε εμείς οι γυναίκες καμιά φορά; Τώρα μόνο τ'όνοισα... ότι έκανα τον καλύτερο γάμο που μπορούσε να όνειρευθ'η μία γυναίκα... ότι πήρα τ'ό άληθινό βασιλόπουλο τ'ό παραμυθιού... έσένα, Σάρλ!

Ό Σάρλ τ'ά ειχε χαμένει. Τ'ά μάτια του ειχαν γεμίσει δάκρυα. Τ'ό ειχε κοπή ή μελίλα από την εύτυχία. Κι' έπαυε να έπιλαμβάνε μόνο σάν χαϊδεύος:

— Μαρία μου... Μικρούλα μου Μαρία...

— Ά, καλά τέλος πάντων Σάρλ, θά παντρευθούμε!

— Ά, καλά τέλος πάντων Σάρλ, θά παντρευθούμε!

ΜΑΡΘΑ ΡΑΒΕΝ

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ:

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ο Παρασκευάς δεν ήταν από τους ανθρώπους που τὸ βάζουν εύκολα κάτω. Είχε πάντα μιὰ καταπληκτικὴ αὐτοπεποίθηση καὶ ἤξερε πῶς μετὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν ὑπομονὴ ὅλα τὰ καταφέρνει κανεὶς.

Στὸ λεξιλόγιό του Παρασκευᾶ, ὅπως ἀκριβῶς καὶ στοῦ μακαρίτη του Μ. Ναπολέοντος, δὲν ὑπῆρχε ἡ λέξις «ἀδύνατον». Ὅλα ἦταν δυνατά, ὅλα ἦταν κατορθωτά γιὰ τὸν ἥρωά μας.

Αὐτὲς ἦταν οἱ πεποιθήσεις του κ' αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος πού δὲν ἀπογοητεύτηκε ἀπ' τὸ τόσο οἰκτρὸ ναυάγιο τῶν ἐρωτικῶν του ὀνείρων.

Δὲν τὰ κατάφερε νὰ «συνάψῃ σχέσεις» μετὴν ὠραία «πρίμα μπαλαρίνα». «Ε, κ' ὕστερα! Δὲν τὰ κατάφερε χθές, πιθανῶς νὰ τὰ κατάφερε αὔριο. Κ' ἂν δὲν τὰ κατάφερε καὶ αὔριο θὰ τὰ κατάφερε ἀσφαλῶς, μεθαὔριο, μετὰ τρεῖς μέρες, μετὰ μιὰ ἑβδομάδα, μετὰ ἕνα μῆνα.

Ἦταν ζήτημα χρόνου, χρόνου καὶ ἐπιμονῆς.

Ο Παρασκευάς ἄρχισε νὰ συχνάζει στὸ θέατρο. Κάθε βράδυ καὶ κάθε ἀπόγευμα — ὅποτε φυσικὰ εἶχε ἀπογευματινὴ — ἦταν ἐκεῖ.

Ὁ ταμίας τὸν εἶχε συνηθίσει καὶ τοῦ κρατοῦσε πάντα μιὰ θέση στὴ πρώτη σειρᾶ. Οἱ ταξιθέτες τὸν γνωρίζανε καὶ τοῦ μιλοῦσαν στὸν ἐνικό.

—Γειά σου κύρ - Παρασκευᾶ.
—Γειά σας παιδιά...

Τὸ καφενεῖο τοῦ θεάτρου τοῦ ἔκανε πιά καὶ πίστωση καὶ οἱ μουσικοὶ τῆς ὀρχήστρας τοῦ χαμογελοῦσαν φιλικῶς.

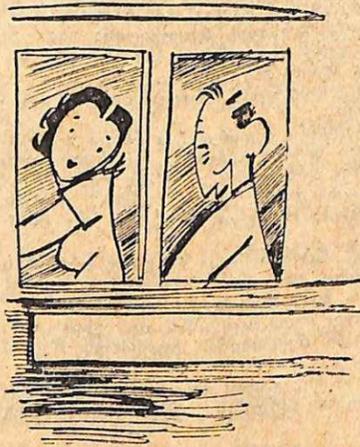
Ἡ μὴν πού δὲν ἔδινε σημασία στὴν παρουσία του ἦταν ἡ πρίμα μπαλαρίνα. Κρατοῦσε στάσιμ ὑπερήφανον καὶ ἀξιοπρεπῆ καὶ δὲν συνηθιζόταν ἀπὸ τὶς ἀνοδοδέσμες πού ἐλάμβανε καθημερινῶς ἐκ μέρους του.

Ὁραῖος ἦταν, κ' ἔξυπνος καὶ γοητευτικός.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως οἱ μέρες περνοῦσαν — ἡ μάλλον οἱ νύχτες, γιὰ νάμαστε ἀκριβέστεροι — καὶ ἡ ὠραία μπαλαρίνα δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀπαντήσῃ, ἔστω καὶ μ' ἕνα μόνο χαμόγελο, στὸ τόσο ἔντονο, ἀλλὰ καὶ τόσο διακριτικὸ, κόρτε τοῦ Παρασκευᾶ.

Καὶ ἡ μπαλαρίνα μὲν δὲν τοῦ χαμογελοῦσε. Ἄρχισε ὅμως νὰ τοῦ χαμογελά μιὰ... περιπεριούχος!

Ἀκριβῶς δίπλα στὸ ταμειὸν τοῦ θεάτρου ὑπῆρχε ἕνα περίτερον πού πουλοῦσε — ὅπως ὅλα, φυσικὰ, τὰ

Τὸ λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς ἀνέλαβε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ.

περίτερον — ἐφημερίδες, σοκολάτες, περιοδικὰ, καρφίτσες, γλυφισσοῦδια καὶ τσιγάρα. Μέσα στὸ περίτερον, τὶς ὥρες πού λειτουργοῦσε τὸ θέατρο, καθότανε μιὰ στρουμπουλὴ γυναικούλα, πού ἀντικαθιστοῦσε φαίνεται τὸν ἀντρα τῆς γιὰ νὰ τὸν ξεκουράζῃ.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ περίτερον ἔπαιρνε τὰ τσιγάρα του ὁ Παρασκευᾶς καὶ μπροστὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ περίτερον ἔκανε τὰ σουλάτσα του ὅταν γινόταν τὸ διάλειμμα.

Ἡ στρουμπουλὴ περιπεριούχος τὸν πρόσεξε.

Ἄρχισε μάλιστα νὰ τὸν περιποιήτῃ ὅσο μποροῦσε καλύτερα.

Τοῦδινε τὰ πιὸ φρέσκα τσιγάρα καὶ μαζί μετὰ τὰ ρέστα τοῦ χάριζε πάντα καὶ τὸ πιὸ γλυκὸ τῆς χαμόγελο.

Ὁ Παρασκευᾶς, πού εἶχε συνεχῶς τὸ νοῦ του στὴ μπαλαρίνα, ἀντελήφθη μὲν τὰ χαμόγελά της δὲν εἶχε ὅμως ἀντιληφθῆ τὴν σημασία τους.

πειρον ἂν, ἐκεῖνὴ πρώτη, δὲν σκεπτότανε νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα τέλος ἢ μιαν ἀρχὴν εἰς αὐτὴν ὅλην τὴν ἱστορίαν.

Ὁ Παρασκευᾶς εἶχε πλησιάσει γιὰ νὰ πάρῃ τὰ τσιγάρα του.

—Καλησπέρα...
—Καλησπέρα σας.
—Ἐνα πακέτιο τσιγάρα σὰς παρακαλῶ.
—Ὅριστε...

Τὰ χέρια τους συνητήθησαν τὴν ὥρα πού ὁ Παρασκευᾶς ἀπλώνε γιὰ νὰ πάρῃ τὰ ρέστα του. Καὶ — γιὰ νὰ μεταχειρισθῶμε ρωμαντικὲς φράσεις πού ταιριάζουν ἀπολύτως εἰς τὴν αἰσθηματικὴν αὐτὴν σκηνὴν — τὸ χέρι «ἐκείνου» ἔσφιξε τρυφερὰ τὸ χέρι «ἐκείνου».

Ὁ Παρασκευᾶς δὲν κατάλαβε τί συνέβαινε. Νόμιζε ὅτι ἡ παχουλὴ περιπεριούχος τὸν καληνύχτιζε διὰ χειραφίας καὶ, εὐγενέστατος ὅπως ἦταν πάντα ἐθεώρησε καθήκον τοῦ νὰ τῆς πῇ:

—Καληνύχτα σας...
Ἐκεῖνὴ ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ τοῦ ἀφίση τὸ χέρι. Τὸ κρατοῦσε, τὸ ἐσφιγγε, τὸ τσιμποῦσε καὶ τὸ χάιδευε ἀπαλά.

Ὁ Παρασκευᾶς ἄρχισε νὰ θρῖσκει σὲ πολὺ δύσκολὴ θέση. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ, πῶς νὰ φερθῇ.

Ἐἶπε ἀκόμα δύο - τρεῖς «καληνύχτες» μαζεμμένες χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσῃ μ' αὐτὲς νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ χέρι του.

Τέλος ἐκεῖνὴ ἐμίλησε.
—Κύριε...
—Ὅριστε...

—Χαρίστε μου σὰς παρακαλῶ τὸ ὄνομά σας...
Τάχασε ὁ Παρασκευᾶς.

—Νὰ σὰς τὸ χαρίσω; Καὶ ὕστερα τί ὄνομα θάχω ἐγώ;
—Πῶς σὰς λένε;
—Παρασκευᾶ με λένε... Παρασκευᾶ Κουτρομουτῆ.

—Κύριε Παρασκευᾶ...
—Τί θέλετε;
—Τὸ ξέρετε ὅτι εἶστε πολὺ συμπαιθητικός;
—Μάλιστα. Τὸ ξέρω...

—Τὸ ξέρετε ὅτι ἔχετε μιὰ γοητεία περιέργη;
—Ὅχι. Αὐτὸ δὲν τῶξερα.

Ἡ στρουμπουλὴ περιπεριούχος ἔκανε τὴ φωνὴ τῆς ὅσο μποροῦσε πιὸ γλυκεῖα:

—Κύριε Παρασκευᾶ...
—Τί θέλετε ἐπὶ τέλους;
—Πότε θὰ σὰς δῶ;
Ἄπορσε ὁ Παρασκευᾶς.
—Ἐλα Χριστὸς καὶ Παναγία. Μήπως τώρα δὲν με βλέπετε;
—Δὲν καταλάβατε... Ἄλλο ἐννοῶ.
—Ἄλλο;
—Μάλιστα. Θέλω νὰ σὰς δῶ.
—Ἐ, κυττάχτε με...
—Θέλω νὰ ἰδωθῶμε ἰδιαίτερω.

Νέος μετὰ πολλὰ προσόγνια

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

με, λυπηθῆτε με, κύριε Παρασκευᾶ. Ὑποφέρω.

—Μπα; Ὑποφέρετε; Καὶ ἐγὼ ὑποφέρω...
—Ὅστε με ἀγαπάτε;
—Μάλιστα σὰς ἀγαπῶ.
—Καὶ θέλετε νὰ σὰς ἀγαπήσω κ' ἐγώ;

—Ἄκριβῶς,
—Θὰ φροντίσω. Δὲν σὰς ὑπόσχομαι τίποτα, θὰ φροντίσω ὅμως.
Στὸ τέλος ἔδωσαν καὶ ραντεβοῦ.
—Αὔριο;
—Μάλιστα, αὔριο.
—Τί ὥρα;
—Στις δύο
—Τὸ μεσημέρι;
—Ναί... Δυστυχῶς δὲν ἀδειάζω ἀλλ' ὥρα. Στις πέντε τὸ ἀπόγευμα ἀρῆσαι νὰ εἶμαι ἐδῶ.

—Καὶ πού θὰ συναντηθῶμε;
—Ὅπου θέλετε εἰσεῖς.
—Στὴν Ἀκαδημία;
—Μάλιστα. Λοιπόν, σύμφωνα. Ἀδριο στὶς δύο στὴν Ἀκαδημία.

—Μεσημέρι.
Ἀπὸ τῆς ζέστη ἔσκαγε, ὅπως λέν, ὁ τζιτζικας.

Ὁ Παρασκευᾶς ντυμένος στὴ τρίχα καὶ ξυρισμένος ἐπιμελῶς, ἔφερνε βόλτα ἐξῶ ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία.

Στις δύο καὶ τέταρτο ἐνεφανίσθη «ἐκεῖνη».

Μετὰ ἀπὸ τοὺς τυπικοὺς χαιρετισμοὺς καὶ τὰ «πῶς εἶσθε;» καὶ «τί κάνετε;» φθάσαν εἰς τὸ φλέγον ζήτημα.

—Λοιπόν; Πού θὰ πάμε;
—Ἐγὼ νὰ σὰς πῶ, κύριε Παρασκευᾶ, ἀγαπάω πολὺ τὴν θάλασσα.

—Κ' ἐγώ.
—Θέλετε, λοιπόν, νὰ πάμε στὴ Βουλιαγμένη;
—Καὶ δὲν πάμε.

Τὸ λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς ἀνέλαβε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ῥωμαντικὴν Βουλιαγμένη ὅπου, δίπ' εἰς τὸν φλοῖσο τοῦ κύματος καὶ κάτω ἀπὸ τὸ πράσινο παραθάν τῶν πεύκων, ὁ Παρασκευᾶς καὶ ἡ Εὐρυδίκη — Εὐρυδίκη τὴν λέγανε — θ' ἐσυνέχιζαν ἐν ἀνάσει τὸ πλέξιμό τους ἐπιβουλίου των πού τῶσον ὠραία καὶ ἴσσον ρωμαντικὰ ἄρχισε κάποια νύχτα σὲ κάποιο περίτερον.

Τὸ αὐτοκίνητο ἐκίνησε ἀργὰ - ἀργὰ, λὲς καὶ ἦταν κ' αὐτὸ ζαλισμένον ἀπὸ τὴν ζέστη, καὶ σὲ λίγο οἱ τέσσερις παχιεῖς ρόδες του κλοῦσαν ἀθόρυβα στὴ φλεγόμενη ἀσφαλτο τῆς λεωφόρου Συγγροῦ.

Τὸ ζεῦγος καθότανε κοντὰ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ παίρῃν δροσιά.

Τὸ λεωφορεῖο ἦταν σχεδὸν ἀδειο, λόγῳ τῆς ὥρας, καὶ αὐτὸ διευκόλυνε, φυσικὰ, τοὺς πρώτους τρυφεροὺς ἀκροβολιμοὺς τοῦ ζεύγους.

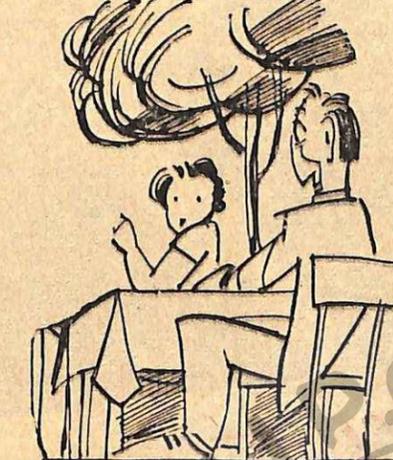
Ἡ Εὐρυδίκη ἦταν πολὺ προκλητικὴ καὶ ὁ Παρασκευᾶς ἀρκούντως ἐπιθητικός.

Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα τὴν ρώ-

τησε:
—Νὰ σὲ φιλήσω;
—Φιλήσέ με...
Ἐνηγκαλισθὴ τρυφερῶς, ὁ ἥρωας μας, τὴν στρουμπουλὴν περιπεριούχον, καὶ τὴν ἐφίλησε τρυφερὰ στὸ σῆρο.

Ἡ Εὐρυδίκη ἐλιγώθη.
—Παρασκευᾶ μου;
—Τί;
—Εἶσαι πολὺ θερμὸς...
—Ἀπὸ τῆς ζέστη εἶνε. Ἔτσι εἶμαι γώ. Τὸ καλοκαίρι πάντα, Ἰούλιο, Ἰούλιο καὶ Αὐγουστο ἔχω μεγάλη θερμότητα.

Ἐτοιμαστήκανε νὰ ἀνταλλάξουν

Κάθισαν σ' ἕνα ἀπόμερο τραπέζι τοῦ πιὸ ἀπόμερου κέντρου.

καὶ δεῦτερο φίλημα ἀλλὰ τοὺς διέκοψε ὁ εἰσπράκτωρ εἰς τὴν γλυκύτεραν στιγμὴν.

—Χριστὸς ἀνέστη, ρε παιδιά...
Ὁ Παρασκευᾶς δὲν κατάλαβε...
—Ὅριστε;
—Χριστὸς ἀνέστη λέω...
—Γιατί; Εἶσατε παλαισημερολογίτης;

—Ὅχι, ρε ὀχτακύλινδρο κοροῖδο...
—Τότε γιατί μὰς εὔχεσθε Χριστὸς ἀνέστη;
Ὁ εἰσπράκτωρ ἄρχισε νὰ νευριάζῃ.

—Τὸ κοροῖδο κανεῖς; Γιὰ τί τὸ πέρασες τὸ ἀμάξι ρε κύριος; Γιὰ τὸ πλανόδιον μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου;

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε...
—Θέλω νὰ πῶ πῶς αὐτὲς οἱ δουλειὲς δὲν γίνονται μέσα στὰ λεωφορεῖα, γίνονται στὰ παγκάκια τοῦ Ζαππεῖου καὶ στὸ γῦρο τῆς Ἀκροπόλεως.

Ὁ φιλιπτικός τοῦ εἰσπράκτορος δὲν διεκόπη παρὰ μόνον στὴ στάση τῆς Γλυφάδας πού μῆκε κάποιος

καινούργιος ἐπιβάτης στὸ λεωφορεῖο.

Ὁ Παρασκευᾶς κ' ἡ Εὐρυδίκη πιασμένοι μ' ἕνα τρυφερότατον ἀγκαζὲ διέσχισαν τὴν ἀμμουδιὰ τῆς Βουλιαγμένης καὶ φτάσαν στὸ πιὸ ἀπόμερο τραπέζι τοῦ πιὸ ἀπόμερου κέντρου.

Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ ἕνα ψωριασμένον πεῖκο πού τοὺς προστάτευε ἀπὸ τὶς θερμότερες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἀρχίσαν νὰ σοροπιάζουν διαφοροτρόπως.

—Μ' ἀγαπᾶς Παρασκευᾶ μου;
—Σ' ἀγαπῶ...
—Καὶ θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντα.
—Μάλιστα.
—Ὅρκισού μου.
—Νὰ με κάψῃ τὸ Οὐράνιο τόξο.
Ἄντηλλάγησαν κ' ἕνα σωρὸ ἄλλοι ἄλλοι αἰωνίως πῖστεως καὶ ἀφοσίωσης.

Ἐπὶ τὰ πράγματα προχώρησαν.

Ὁ Παρασκευᾶς ἀνεκάλυψε ὅτι ἦταν φοβερὰ ἐρωτευμένος μετὴν Εὐρυδίκη του. Ἐκεῖνὴ ἔδειχνε ὅτι δὲν πῆγαινε πίσω.

Εἰς μίαν στιγμὴν, λοιπόν, παραφορᾶς ὁ ἥρωας μας τῆς εἶπε:
—Εὐρυδίκη, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μακριὰ σου.

—Ὅχι, ἐγώ.
—Εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα.
—Κ' ἐγώ...
—Τί θὰ κάνουμε λοιπόν; Πές μου τί νὰ κάνω γιὰτί θὰ τρελλαθῶ.

Σκέφθηκε λίγο ἡ Εὐρυδίκη καὶ ὕστερα τοῦ εἶπε τρυφερὰ:
—Ἐνας τρόπος ὑπάρχει μόνον γιὰ νὰ γίνουμε εὐτυχεῖς ἐμεῖς οἱ δύο.

—Ποῖος...
—Νὰ με κλέψῃς...
—Νὰ σὲ κλέψω;
—Μάλιστα.
—Κ' ἄμα σὲ κλέψω θὰ γίνουμε εὐτυχεῖς;

—Ἀσφαλῶς...
Ὅταν σὲ λίγο ἡ Εὐρυδίκη μῆκε στὸ κατάστημα γιὰ νὰ πιασθῇ λιγνάκι στὸ καθρέφτη, ὁ Παρασκευᾶς ἀνοῖξε τὴν τσάντα τῆς, — πού τὴν εἶχε ἀφήσει στὸ τραπέζι, πῆρε ὅτι βόηκε μέσα καὶ τῶσδε τρεχάλα γιὰ τὸ σταθμὸ τῶν αὐτοκινήτων.

Στὴν Ἀθήνα, ὁ στενὸς τοῦ φίλος, ὁ Λάζαρος, ὅταν τὸν εἶδε νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του, τσιμπιδάκια, καθοσφάκια, πούντρες, καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα γυναικεῖα εἶδη, παραξενεύτηκε.

—Τί εἶνε αὐτὰ ρε Παρασκευᾶ...
Ὁ Παρασκευᾶς τοῦ ἀπάντησεν μυστηριωδῶς.

—Ἐκλεψα αὐτὴ πού ἀγαποῦσε... Ἄπορσε ὁ Λάζαρος.
—Τὴν ἐκλεψες; πούνη;
—Στὴ Βουλιαγμένη τὴν ἀφῆσα.

—Ἐ πῶς τὴν ἐκλεψες λοιπόν.
—Νά, δὲν ἐβλέπεις; Ὅλα αὐτὰ πού κρατᾷ τὰ κλεψα ἀπ' τὴν τσάντα τῆς!

ΑΛ. ΣΑΚ.

S.O.S. "Ένα" αστρο κινουμένη!

☺ **Α** έτυχε να δητε στις αμερικανικές ταινίες, το ξεκίνημα των αστυνομικών αυτοκινήτων, όταν ειδοποιούνται να τρέξουν εις βοήθειαν καμμιάς τραπέζης ή κανονός μεγάρου που λεηλατείται απ' τους γκαγκστερς. Καί θα σάς έκανε ασφαλώς έντύπωση ή καταπληκτική ταχύτης των αυτοκινήτων αυτών καί ο θόρυβος που κάνουν οι σειρήνες τους για να γίνεται αντίληπτό το πέρασμά τους καί να σταματά κάθε άλλη κίνηση.

Αυτή την εικόνα πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας, αν θέλετε να πάρετε

τε μια ιδέα της ταχύτητας με την οποία επεμβαίνει στο Χόλλουγουντ, ή «πηρεσία των αστέρων που βρίσκονται σε κίνδυνο».

Αν θέλετε μια άλλη παρομοίωση, επίσης ζωντανή δεν έχετε παρά να φαντασθήτε ένα αυτοκίνητο Πρώτων Βοηθειών που τρέχει να επαναφέρει στην ζωή έναν πνιγμένο. Η δεύτερη, μάλιστα, αυτή εικόνα είναι πολύ πιο παραστατική απ' την πρώτη. Γιατί ένας ήθοποιός του κινηματογράφου που βρίσκεται σε κίνδυνο — δηλαδή που χάνει τη δημοτικότητα του — μοιάζει καταπληκτικά με άνθρωπο που πνίγεται.

Με τη διαφορά ότι υπάρχει ένας τρόπος να πνιγής : να μείνης πολύ ώρα κάτω απ' το νερό. Ένώ υπάρχουν σαράντα τρόποι να χάσης τη δημοτικότητα σου.

Το σήμα του κινδύνου που ειδοποιεί τους ενδιαφερομένους ότι μια πρωταγωνίστρια αρχίζει να χάνη έδαφος καί δεν την άρσει πιά το κοινό, δίνεται απ' τους ιδιοκτήτες ή διευθυντές κινηματογράφων.

Αίφνης, δεν θέλουν ούτε ν' ακούκουσουν για φιλμ της Τζόαν Κράουφορντ, επί παραδείγματι. Ο μάνατζερ της «πνιγμένης» ήθοποιού, άπορεί :

—Μά εινε δυνατόν, λέει, να μη σάς άρσει το τελευταίο της φιλμ ; Άλλαξε τριάντα τουαλέτες καί οι τριάντα ήταν μοντέλα. Η σιλουέττα της ήταν υπέροχη γιατί έχασε ειδικώς γι' αυτή την ταινία δύο κιλά. Ο πρωταγωνιστής ήταν ωραίο παιδί καί πήγαινε έξαιρέτικα

Η Τζόαν Μπένετ, δεν ήταν χθές παρά μονάχα ή αδελφή της Κωνστανς... Αύριο ασφαλώς, θα είναι ή Κωνστανς εκείνη που δεν θάνα πλέον παρά ή αδελφή της Τζόαν...

Η Βορβάρα Στάνγουϊν, για να επιπέσει αναγκάστηκε να... ανανεωθεί ριζικώς.

με το χρώμα των μαλλιών της Τζόαν επί τέλους, ήταν ένα φιλμ που μάς κότισε ένα σωρό εκατομμύρια... Πώς, λοιπόν, δε σάς έκανε καλή έντύπωση ; Νομίζω, ότι αρχίζετε να γίνεστε πολύ απαιτητικός.

Ο διευθυντής, όμως, του κινηματογράφου δε συγκινείται απ' την επιχειρηματολογία του συνομιλητού του.

—Το δικό μου γούστο, άπαντά, δεν παίζει κανένα ρόλο σ' όλη αυτή την ιστορία. Έγώ μετρώ τις εισπράξεις μου καί σύμφωνα μ' αυτές κρίνω την αξία των ήθοποιών. Όταν πέφτουν οι εισπράξεις σημαίνει πως πέφτει καί ή δημοτικότητα της πρωταγωνίστριας ή του πρωταγωνιστού καί στην επόμενη παραγγελία δε ζητώ πιά δικές τους ταινίες.

Οι μάνατζερ των αστέρων άκούνε πάντοτε με μεγάλη προσοχή τις άπαντήσεις των διευθυντών, γιατί αυτοί εινε οι μόνοι που έρχονται σε άμεση έπαφή με το κοινό καί σφυγμομετρούν τά γούστα του. Όταν ο άγοραστής δεν κάνει πιά νέες παραγγελίες για μια ήθοποιό, τά πράγματά δεν εινε καθόλου ρόδινα.

Παραγωγός καί μάνατζερ κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου καί καταστρώνουν άμέσως σχέδια διασώσεως του αστέρου.

Ίσως να θέλετε να με ρωτήσετε γιατί δεν τον αφήνουν να πνιγής ;

Η διάσωση δεν όφείλεται σε λόγους φιλανθρωπίας αλλά σε οικονομικούς ύπολογισμούς.

Μια ήθοποιός για να γίνη «άστήρ», καί μάλιστα πρώτου μεγέθους, δε γίνεται μόνο με το ταλέντο της αλλά καί με πολλά δολάρια που ξοδεύει ο παραγωγός για να την «λανσάρη». Επομένως, εινε πολύ φυσικό, ή εταιρεία στην όποια άνήκει ή ήθοποιός, να θέλη να την εκμεταλλευθή όσο το δυνατόν περισσότερο καιρό, άφού ξόδεψε τόσα λεπτά για να την αναδείξη. Μόλις, λοιπόν, αντιληφθή ο παραγωγός ότι το αστέρι του αρχίζει να πνίγεται ή μάλλον να ξεθεωριάζη καί να χάνεται μέσα στο λαμπρό έναστρο στερέωμα, κάνει τό πάν για να συγκρατήση λίγο καιρό ακόμη τη λάμψη του.

Η τακτική την όποια εφαρμόζει εινε ή έξης :

Άλλάζει, ριζικώς, το είδος των ταινιών που «γυρνά» ως τώρα ή πρωταγωνίστρια. Η Κάθριν Χέμπουρν έχασε τελευταίως τη δημοτικότητα της επειδή έπαιζε διαρκώς σε ιστορικά φιλμ. Έμπρός στη σοβαρότητα αυτής της καταστάσεως ή εταιρία της σπεφάσισε να της δώση ρόλους έξαιρέτικα εύθυμους καί ελαφρούς.

Κατά την αντίληψη των ειδικών,

Ερωτά ταινία...

Ερωτάς τάχα νάν' αυτό που έτσι με κάνει να ποθώ τη συντροφιά σου, που σά βραδυάζει τριγυρνώντας φωτισμένα για να ιδώ παράθυρά σου;

Ερωτάς νάν' ή σιωπή που όταν σε βλέπω, μου τό κλεί σφιγτά τό στόμα, που κι' όταν μείνω μοναχή στέκω βουβή κι' έκστατική ώρες άκόμα;

Ερωτάς νάναι ή συφορά; με κάποιου άγγέλου τά φτερά που έχει φορέσει, κι' έρνετ' άκόμη μια φορά με τέτοια δώρα τρυφερά να με πλανέση;

Μά δ,τι καί νάναι τό ποθώ καί καλώς νάρθη τό κακό που είν' από σένα' θα γίνη υπέρτατο άγαθό, στα πόδια σου αν θα σωριαστώ τ' άγαπημένα...

Στις Κυριώτισσας

είνε το καλύτερο μέσον διασώσεως. Κι' έτσι η Κάθριν Χέμπουργκ μετά τη «Μαρία Στούαρτ» δημιούργησε διασκεδαστικούς ρόλους στα φιλμ: «Δωμάτια για καλλιτέχνες» και «Ο εξωφρενικός κ. Μπεμπέ».

Κάτι παρόμοιο συνέβηκε και με την Ίρεν Ντάν τη φημισμένη πρωταγωνίστρια της ταινίας «Στο περιθώριο της ζωής». Η εταιρία της παρασύρθηκε απ' την επιτυχία αυτού του φιλμ και την έβαζε από τότε να γυρίζει όλο σπαρακτικά δράματα. Έννοείται ότι ύστερα από λίγο καιρό οι ταινίες της έπαυσαν ν' αποδίδουν πράγμα που ανάγκασε τους παραγωγούς της να καταφύγουν στη μέθοδο των ελαφρών θεμάτων. Κατ' αυτό τον τρόπο, η Ίρεν Ντάν έγυρσε τις ταινίες «Η Θεοδώρα τρελαίνεται», «Ψευτιές κι' αλήθειες» και «Χαίρομαι τη ζωή μου».

Επίσης, η γνωστή ηθοποιός Κωνσταντίνης Μπέννετ σώθηκε από βέβαιο «πνιγμό» χάρις στο διασκεδαστικό φιλμ «Το άρατο ζευγάρι».

Εκτός απ' το μέσο διασώσεως που αναπτύξαμε παραπάνω, οι παραγωγοί χρησιμοποιούν και τις ραδιοφωνικές έκπομπές.

Όταν μια πρωταγωνίστρια «δεν τ'απεί καλὰ» τη θάζουν να κάνει εβδομαδιαίες δημόσιες «πνιγμο» τ'όμοιοι με το κοινό και στερεώνουν τους δεσμούς της μαζί του. Τη μέθοδο αυτή αναγκάστηκε να εφαρμόσει, ώριμένη εποχή, και η Μάρλεν Ντήτριχ. Ο δὲ Ρόμπερτ Τέυλορ την εφαρμόζει σήμερα, μιλώντας κάθε εβδομάδα απ' το ραδιοφωνικό σταθμό του Χόλλυγουντ. «Αν και φαίνεται παράξενο, εν τούτοις ο Τέυλορ έχασε τελευταίως στην Αμερική τη δημοτικότητα του λόγω... της εξαιρετικής του όμορφιάς. Οι Αμερικανοί σχημάτισαν την εντύπωση ότι ήταν μια ωραία ζωγραφιά και τίποτα περισσότερο. Για να τους θγάλουν, λοιπόν, αυτή την ιδέα απ' το νου και να τους απο-

δείξουν ότι ο γοητευτικός Ρόμπερτ ξέρει και να σκέπτεται, τον έβαλαν οι παραγωγοί του να κάνει κάθε Δευτέρα σοβάρες δημόσιες για διάφορα κοινωνικά ζητήματα.

«Άλλο μέσο σωτηρίας κατά του «πνιγμού» είναι τα ταξίδια σε μεγάλες πόλεις της Αμερικής όπου δίδεται ευκαιρία στην πρωταγωνίστρια να επιδειχθεί δίδοντας γεύματα, χορούς και κακτέιλ-πάρτυ.

Η τελευταία και ασφαλώς καλύτερη σωτηρία είναι ο τύπος. Ένας η πρωταγωνίστρια κρατούσε συνήθως σε απόσταση τους ρεπόρτερ, απ' την ημέρα που θα της ανακοινώση ο μόνιμος και κακτέιλ-πάρτυ. Η τελευταία και ασφαλώς καλύτερη σωτηρία είναι ο τύπος. Ένας η πρωταγωνίστρια κρατούσε συνήθως σε απόσταση τους ρεπόρτερ, απ' την ημέρα που θα της ανακοινώση ο μόνιμος και κακτέιλ-πάρτυ. Η τελευταία και ασφαλώς καλύτερη σωτηρία είναι ο τύπος. Ένας η πρωταγωνίστρια κρατούσε συνήθως σε απόσταση τους ρεπόρτερ, απ' την ημέρα που θα της ανακοινώση ο μόνιμος και κακτέιλ-πάρτυ.

Η Σουλβία Σίντνεϋ, που έδινε την εντύπωση ότι ήταν γυναίκα των γραμμάτων κι' έφερνε διαρκώς μαζί της ένα βιβλίο, σήμερα σ' όλες τις φωτογραφίες της παρουσιάζεται με τις χερόνες και το πλέξιμο στα χέρια.

Τα τελευταία φιλμ που γύρισε η Σιμόν Σιμόν στην Αμερική δεν είχαν μεγάλη επιτυχία. Για να δώσουν λοιπόν, νέα λάμψη στη πρωταγωνίστριά τους, οι παραγωγοί ανέθεσαν να ξαφνικά πώς η Σιμόν είχε ένα κρυμμένο ταλέντο: μια θαυμασία

φωνή. Χάρης, λοιπόν, στην άπρόοπτη αυτή ανακάλυψη, η Γαλλίδα πρωταγωνίστρια μεσουρανή σήμερα στο Χόλλυγουντ.

Παρόμοια παραδείγματα μπορεί να σας αναφέρω άπειρα.

Κάθε «αστέρι», προτού δύση τελειωτικώς, υπόκειται σε αρκετές εκλείψεις κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας του.

Η στιγμή, λοιπόν, απώλεια της δημοτικότητας μιας ηθοποιού δεν πρέπει να την απογοητεύη. Αρκεί, όμως, να το αντιληφθῆ γρήγορα, για να προφθάνη να εφαρμόση όλα τα μέσα που σας περιέγραφα και πο' απέδειχθησαν θαυματουργά.

ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΑΡΩ

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 12)

—Αρκετά!

—Έδω η Νόρα χρειάστηκε να βάλη λίγη προσπάθεια για να τὸ σερβίρη όσο μπορούσε πιο ξαφνικά. Και τὸ πέτυχε.

—Η Βίλμα, είναι κόρη του ἀδελφοῦ σου! Πρόσθεσε ξερά.

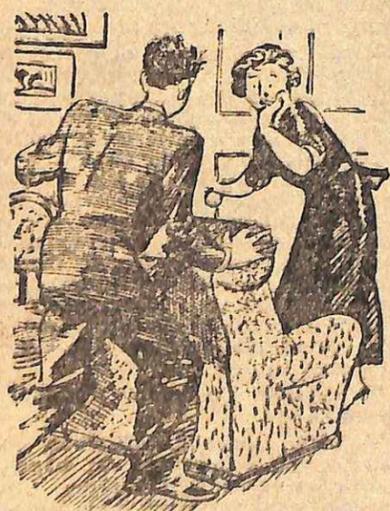
Κι' ὁ Μαρὰς πραγματικῶς τινάχτηκε ὀλόκληρος! Μὰ σχεδὸν ἀμέσως ἠσύχασε. Τὸ ἀρλόδιμα ἦταν αὐτῆ; ἤθελε γὰρ ἄλλο ἡλίθιος δὲ τ'... πιστέψῃ ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή! Ὁρισμένως ἡ Νόρα ἔλεγε κουταμάρες γιὰ νὰ διασκεδάσῃ μετὴν ταραχὴν του.

Καὶ γέλασε. —Καλά, ἔκανε. Ἐκτός... ἀπ' αὐτό, ὑπάγει ἰκαμιὰ ἄλλη σχέση;

Ἡ Νόρα ἔδωκε ἕνα ἄπολο σὺν ἄπολο. —Δὲν ἀστειοῦμαι, τοῦ εἶπ' ἔντονα. Αὐτὸ πού σου λέω εἶναι πραγματικότης!

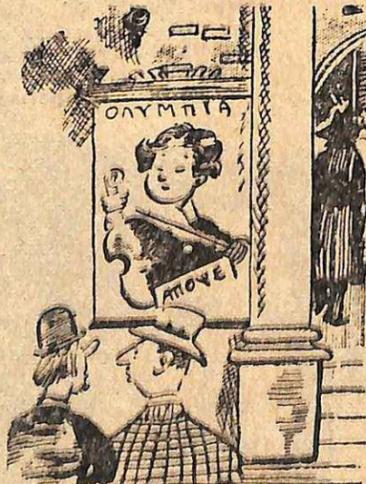
(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΦΟΒΕΡΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Ἡ κόρη τοῦ ὁδοντίατροῦ: — Πά, πάλι ἀνεβαίνει τίς σιάλες ὁ πατέρας, διάλεξε τώρα ἢ θὰ τοῦ ζητήσῃς τὸ χέρι μου, ἢ θὰ τοῦ πῶς νὰ σὺ θγάλη κανένα δόντι!

ΑΝ ΤΟΝ ΑΚΟΥΕ...

— Ἔχετε ἀκούσει ἄλλη φορὰ τὸν ὁκταετὴ ἀπὸ διανοητικὸ βιολιστῆ; — Πῶς! Πρὶν δέκα χρόνια σὲ μιὰ συναυλία στὸ Παρίσι...

ΤΙ ΑΤΥΧΙΑΙ...

Ἄστυνόμος: — Κεῖμα πού αὐτὸς πού σὰς ἐμπάτισε, δὲν σὰς χτύπησε δυνατιότερα. Θὰ εἴχαμε, τώρα, τὰ δακτυλιὰ του ἀποτυπώματα!...

Μία εξαιρετική καμπάνια

Λοιμηρές ἐρωτήσεις

ΣΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Ἀπαντοῦν ἡ κ. Νέλλυ καὶ ὁ Ἄττικ

Καθισμένοι σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα ἐνὸς κομφοτάτου γραφείου περιμένον τὸ... θῆμα μου, περιτριγυρισμένοι ἀπὸ πλῆθος διασήμων ἀνθρώπων: ὁ κ. Καμπούρογλου μὲ κυττάζει μὲ τὸ ἀγαθὸ του χαμόγελο, τὸ βλέμμα τοῦ κ. Παλαμὰ χάνεται μὲ τὰ πικρὰ του φρύδια, ὁ ὑπουργὸς κ. Κοτζίνας μὲ ἀτενίζει... ἀφ' ὕψους, κι' ἕνα σωρὸ ἄλλοι γνωστοὶ ἄνδρες, ἔλληνες καὶ ξένοι μὲ πολιορκοῦν ἀπ' ὅλες τίς μεριές τοῦ δωματίου.

Ἀσφαλῶς, αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ διερωτάσθε γιὰτὶ δὲν τοὺς ὑποβάλλα καμιὰ τοιμηρὴ ἐρώτηση. Ἡ καλὴ θέλησις ἀπὸ μέρους μου ὑπάρχει ἀλλὰ ἐκεῖνοι δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ μοῦ ἀπαντήσουν... Εἶναι δυστυχῶς ἀπὸ γαρτὶ καὶ κρεμασμένοι γύρω - γύρω στοὺς τέσσερις τοίχους.

Βρίσκομαι στὸ ἀτελιὲ τῆς καλλιτέχνιδος - φωτογράφου κ. Νέλλυ ἀπ' ὅπου, ὡς γνωστὸν, ἔχουν περάσει ὅλες οἱ γνωστότερες προσωπικότητες τοῦ τόπου μας γιὰ νὰ ἀποθανάτισθῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τοὺς ὁ μακρικὸς φακὸς τῆς μηχανῆς.

Ποτὲ δὲν φανταζόμουν ὅτι οἱ ἔλληνες φωτογραφίζονται τόσο πολὺ. Ἡ κ. Νέλλυ ἀναπνοὴ δὲν παίρνει. Ἀπ' τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ εἶναι πνιγμένη στὴ δουλειά.

Κλέβει, ὡς τόσο, μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, γιὰ γατῆρι τῆς καμπάνιας μου κι' ἔτσι οἱ τοιμηρὲς μου ἐρωτήσεις δὲ μένουν χωρὶς ἀπάντησιν.

— Ποιὰ ἦταν ἡ πιὸ τρελλὴ πόζα στὴν ὁποία ἐζήτησε ποτὲ νὰ φωτογραφηθῇ πελάτης σας;

Ἡ κ. Νέλλυ προσπαθεῖ νὰ θυμηθῇ πιέζει τὸ μυαλό της, ἀλλ' εἰς μάτην: — Ὅλο λογικὰ πράγματα μοῦ ζητήσαν οἱ πελάτες μου μοῦ ἀπαντᾶ.

Τὸ βλέμμα μου, ἐκεῖνη τὴ στιγμή, πέφτει σὲ κάτι φωτογραφίες κρεμασμένες στὸν τοῖχο τοῦ διπλανοῦ δωματίου. Ἄν δὲν μὲ γελοῦν τὰ μάτια μου ἢ μιὰ φωτογραφία παριστάνει ἕναν ἄντρα ντυμένο... γαμπρό, ἢ δεύτερη τὸ ἴδιο, οἱ ἄλλες, δυστυχῶς, δὲν διακρίνω καλὰ τί παριστάνουν. Πάντως, οἱ δυὸ πρῶτες εἶναι ἀρκετὲς γιὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀπάντησις στὴν ἐρώτησή μου.

Γαμπρός!... Μὰ ὑπάρχει καὶ πιὸ τρελλὴ πόζα ἀπ' αὐτὴν γιὰ ἕναν ἄντρα; Ἐγώ, τουλάχιστον, ἔχω μόνον πόζα δὲν θάπαιρνα γιὰ νὰ φωτογραφηθῶ ἔτσι, ἀλλ' οὔτε... ἐνστανατέ!

— Οἱ ἄντρες σὰς ζητοῦν νὰ φαίνωνται πιὸ ὠραῖοι ὅταν τοὺς φωτογραφίζετε;

Στὴ νέα μου αὐτὴ ἐρώτησιν ἡ κ. Νέλλυ μοῦ ἀπαντᾶ κατὰ τρόπον ἐλά-

γιστα κολαυκευτικὸ γιὰ τὸ ἰσχυρὸ φύλο.

— Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τουλάχιστον, οἱ ἄντρες μοιάζουν ἐξαιρετικὰ μὲ τίς γυναῖκες. Π.χ. νὰ τοὺς βγάλω τίς ρυτίδες, νὰ τοὺς μαυρίσω τὰ μαλλιά κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες... ἐπισκευές. Ἐννοεῖτε ὅτι δὲν τοὺς κάνω πάντα

Ἡ καλλιτέχνις φωτογράφος κ. Νέλλυ τῆς ὁποίας ἡ δημοσιευομένη σήμερα «καλλιτεχνικὴ» φωτογραφία θυμίζει τὴν παροιμία τοῦ παπουτῆ πού φτιάχνει τὰ χειρότερα παπούτσια γιὰ τὸν ἑαυτό του.

τὰ γατῆρια. Κι' αὐτὸ, γιὰ καλὸ δικό τους. Γιὰ νὰ μὴ δημιουργοῦν γύρω τους ἀπογοητεύσεις.

Μὲ μιὰ ἄλλη ἐρώτησιν σπεύδω νὰ σώσω τοὺς ἄντρες ἀπὸ ἄλλες ἀποκαλύψεις πού ἴσως θὰ ἔκανε εἰς βάρος τους ἡ συμπαθητικὴ συνομιλήτριά μου.

— Πόσα χρόνια νεώτερη μπορεῖτε νὰ δεῖτε μιὰ γυναῖκα στὴ φωτογραφία;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται τόσο ἀπ' τὴ τέχνη τοῦ φωτογράφου, όσο κι' ἀπ' τὴ γυναῖκα. Εἶναι περίπου σὰν τὸ μακιγιάρισμα. Ὅταν ἐπιτύχη μπορεῖ νὰ κρύψῃ πολλὰ χρόνια. Ὅπως, ἐπίσης, ἂν ἀποτύχη, νὰ τὴν κάνει πιὸ γρηῃ.

— Ἔχετε γυμὰ μόντελα;

— Ὅχι, μοῦ λείπει ἡ ἐξαιρετικὴ φωτογράφος. Οὔτε ἄλλωστε ζητῶ. Μόνον στὴ Γερμανία φωτογράφιζα γυμνά. Στὰς Ἀθήνας δὲν ἐπιδίδομαι στὸ εἶδος αὐτό.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ φωτογραφίες γίνονται συχνὰ ἢ αἰτία πολλῶν ἐπεισοδίων γι' αὐτὸ ρωτῶ καὶ τὴ δημιουργοῦ τοὺς μήπως τῆς ἔτυχε καὶ τῆς ἴδιας κανένα κατὰ τὴ διάρκειαν τῆς καριέρας της.

— Μάλλον ὄχι μοῦ ἀπαντᾶ. Μόνον μιὰ φορὰ ὑπῆρξε θύμα μιᾶς μικρῆς ἀπάτης. Κατῶρθωσαν μ' ἕνα πλαστὸ γράμμα καὶ μοῦ πῆσαν τὸ πορτραῖτό μιᾶς κοπέλλας. Εὐτυχῶς, τὸ ἐπεισόδιο δὲν εἶχε συνέπειες.

— Καὶ ποῖος ἦταν ὁ δράστης; ρωτῶ μ' ἐνδιαφέρον.

— Ἐνας συνάδελφος... — Λικὸς σας; — Ὅχι δικός σας.

Σκέπτομαι νὰ συνηγορήσω ὑπὲρ τοῦ ἀγνωστοῦ συναδέλφου καὶ νὰ πείσω τὴν κ. Νέλλυ ὅτι τὸ μέσον πού χρησιμοποίησε δὲν θεωρεῖται ἀπάτη... στὴ δημοσιογραφία ἀλλ' ὁ καιρὸς δὲν μοῦ ἐπιτρέπει τέτοιες μεγαλήψεις γειρονομίας.

Πελάτες περιμένουν στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς. Μιὰ σύντομη ἐρώτησιν ἀκόμα καὶ τελειώνουμε.

— Οἱ φωτογραφίες σας ἔγιναν ποτὲ αἰτία κανενὸς συνοικέσιου;

Ἡ κ. Νέλλυ γαμογελά: — Πολλὲς φορὲς, μοῦ ἔπαιντὰ, ἔχονταν δεσποινίδες καὶ μοῦ λέγε ὅτι οἱ φωτογραφίες πού ἔτυχε νὰ βγάλουν στὸ ἀτελιὲ μου ἦταν γουρλοῦδικες. Εἶδαν οἱ γαμπροὶ τίς εἰκόνες καὶ ἐρωτεύτηκαν τὰ πρωτότυπα, πρᾶγμα, φυσικὰ, πού κατέληξε σὲ γάμο.

Νά, λοιπόν, πού χρησιμεύουν καὶ σ' ἕναν πρακτικὸ σκοπὸ οἱ φωτογραφίες! Μὲ τὴ διαφορὰ πού θὰ ἔνα νὰ κάνω μιὰ παράκλησιν, γενικὰ, στοὺς φωτογράφους καὶ εἰδικὰ στὴν κ. Νέλλυ, ἀφοῦ ἔχει τόσο γουρλοῦδικὸ γέρι: ἄς ἀφήσῃ τουλάχιστον τὸ φακὸ νὰ κάνει μόνος τὴ δουλειὰ του χωρὶς νὰ πιᾶσιν ὑστερα τὸ πινέλλο γιὰ νὰ σβῆσιν τίς ρυτίδες καὶ νὰ ἀμορφώσῃ τὰ χαρακτηριστικὰ.

Ἄς σκεφθῇ τοὺς φουκαράδες πού θὰ τὴν... πάθουν. Στὸ κάτω-κάτω, ἄνθρωποι εἶναι κι' αὐτοί...

'Απαντᾶ ὁ 'Αττίκ

Κυριολεκτικῶς ἀγωνίστηκα αὐτὲς τὲς μερὲς γιὰ νὰ συναντήσω τὸν συμπαθέστατο συνθέτη καὶ δημοφιλῆ θιασάρχη τῆς Μάντρας κ. Κλ. Τριανταφύλλου ἢ 'Αττίκ.

Καὶ δὲ φταίει σ' αὐτὸ γιὰ νὰ εἶμεθα δίκαιοι, κανένας ἄλλος, ἀπὸ μὲνα πὸν διάλεξα τὴν ὥρα γιὰ συνεντεύξεις: Παραμανὴν πρεμιέρας. Ποῦ ἀκούστηκε!

Πᾶς σὸ κομψὸ θετράκι του, τῆς ὀδοῦ 'Αγαρῶν, μοῦ ἀπαντοῦν, ὁμῶς, ὅτι ὁ κ. 'Αττίκ ἀπουσιάζει ἐκείνη τὴ στιγμῇ. Τὸν πριμένω ἕνα τέταρτο, μισὴ ὥρα. Περνοῦν τρία τέταρτα κ' ἀκόμα νὰ ἐμφανισθῆ. Φεύγω καὶ ξαναρχομαί τὴ νύχτα.

—'Ο κ. 'Αττίκ εἶναι ἐδῶ;
—Μάλιστα, μοῦ ἀπαντᾶ ὁ διαχειριστὴς του.

Ἐπὶ τέλος, θὰ κάνω τὴ δουλειά μου. Ἡ καρδιά μου πηγαίνει στὴ θέση της.

Δυστυχῶς, ὁμῶς, ὄχι γιὰ πολὺ. Ὁ 'Αττίκ ἔχει γενικὴ δοκιμὴ καὶ δὲ μπορεῖ νὰ δώσῃ συνέντευξη. Τὶ νὰ κάνω τώρα; Ἡ καμπάνια πρέπει νὰ εἶναι ἐτοιμὴ ὡς αὐριο τὸ ἀπόγευμα. Ἡ μὲν σάνις σωτηρίας πού μοῦ μένει εἶναι τὸ σπῆτι του.

Τὴν ἄλλη μέρα πρῶτ - πρῶτ γυποῦσα τὴ πόρτα του.

Βρῆκα τὸν κ. Τριανταφύλλου μὲ τὲς πιτζάμες καὶ πλεγμένο στὴ δουλειά... Ἐγραφε ἕνα καινούργιο τραγοῦδι: «Θέλω νὰ γίνω μπακάλης». Προτοῦ ἀρχίσω τὲς ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις, ἀρχίσασα ἕνα σωστὸ παζάρεμα σχετικά μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐρωτήσεων στὲς ὁποῖες θὰ μ' ἀπαντοῦσε.

—'Οχι περισσότερες ἀπὸ τρεῖς, μοῦ ἐδήλωσε κατηγορηματικά.

Ἡ ἀξίωσίς του μὲ ἀνεστάτωσε.

—Μόνον τρεῖς, κ. 'Αττίκ; Μὰ τί νὰ σᾶς πρωτορωτήσω;

Ἡ συζήτησις ἐξηκολούθησε κ' ὅστερα ἀπὸ ἀμοιβαῖες παρατηρήσεις καταλήξαμε νὰ συμφωνήσουμε στὲς ἑντεκα ἐρωτήσεις. Ἀκριβῶς, σάν νὰ βρισκόμασταν σὲ κανένα... μπακάλικὸ ἀπ' αὐτὸ πού ποθεῖ ν' ἀποκτήσῃ ὁ κ. 'Αττίκ τὸ νέο του τραγοῦδι.

Κ' ἀρχίζουμε:

—Πῶς ξετρυπώνετε τὰ ταλέντα πού λαοσάρετε κάθε χρόνον;

Οἱ ἀπαντήσεις τοῦ 'Αττίκ εἶναι γεμάτες χιούμορ καὶ ἐξαιρετικὰ σύντομες.

—Στὴν ἀρχή, μοῦ λέει, γύρευα νὰ βρῶ, σήμερα ἔρχονται καὶ μὲ βρίσκουν ἐκεῖνα.

Ὁ δημοφιλῆς θιασάρχης τῆς Μάντρας, ἀπαντᾶ μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα στὲς ἐρωτήσεις μου. Τὸ μολύβι μου μὲ κόπο τὸν παρακολουθεῖ.

—Γιατί ἔχετε προτίμησις στὰ φωντανάκια;

Ὁ 'Αττίκ βγάζει τὰ γυαλιά του, μὲ κυττάζει μερικὰ δευτερόλεπτα κ' ὅστερα μοῦ ἀπαντᾶ:

—Γιατί ἐκεῖνα πού μαθαίνει τὸ μυαλὸ ἐνὸς ἐνηλίκου μαθητοῦ ἢ μαθητριάς μέσα σὲ ἕξι χρόνια, τὸ παιδικὸ μυαλὸ τὰ χωνεύει μέσα σὲ ἕξι μῆνες.

Ἡ ἀπάντησις εἶναι πειστικὴ, γι' αὐτὸ καὶ προχωρῶ στὴν ἐπομένη ἐρώτησις:

—Οἱ θεαταὶ σᾶς μάθανε τὸ διπλό σφύριγμα;

Ὁ κ. Τριανταφύλλου ἱκανοποιεῖ τὴν περιέργειά μου μονολογικῶς:

—'Η φύσις.
Καὶ τώρα ἄς θίξουμε ἕνα ἀδιάκριτο θέμα:

—Ἐχετε μετρήσει πόσες γυναῖκες ἐρωτευθῆκατε στὴ ζωὴ σας;

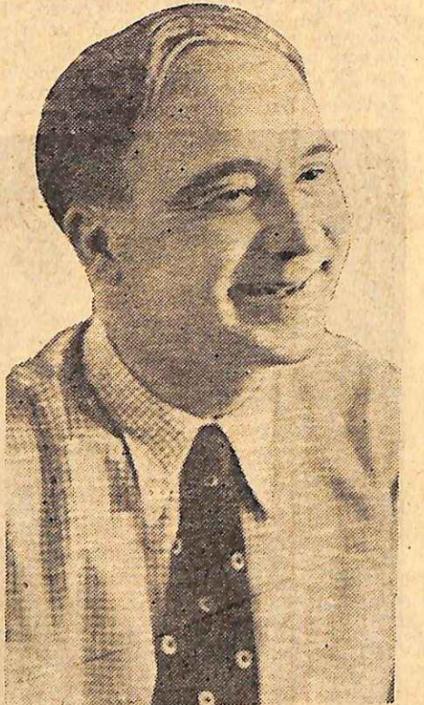
Ὁ ἐκλεκτὸς συνομιλητῆς μου, μοῦ ἀπαντᾶ μὲ πολὺ εὐλικρίνειαν:

—Ὅπως δὲν μετρᾷ κανεὶς τὰ πότηρια νεροῦ πού πίνει μέσα σὲ μιὰ καλοκαιριάτικη μέρα, ἔτσι δὲν μέτρησα κ' ἐγὼ τὲς γυναῖκες πού ξγάπησα.

Εἶναι γνωστὸς οἱ ἐπιτυχίες πού ἔχει ὁ 'Αττίκ παντοῦ ὅπου ἐμφανίζεται. Εἶναι ἄραγε εὐχαριστημένος μὲ τὸ ἐπάγγελμα του;

—'Αν ξαναρχίζατε τὴ ζωὴ σας, τί ἐργασία θὰ διαλέγατε;

—Μπακάλης!

Ὁ 'Αττίκ θεβαιώνει ὅτι ἔλαβε ὄσες φορὲς γέλασε. Ἄρα τώρα...λαίλει!

Τὸν κυττάζω. Ἐνας καλλιτέχνης σάν τὸν 'Αττίκ νὰ ζηλεύῃ τοὺς μπακάληδες! Γιὰ νὰ τὸ λέν, ὁμῶς, κάτι θὰ ἔερα. Ἐκτὸς πιά ἂν εἶναι ἕμισην ἰδέα ἢ ἔχει ἀνοιχτὸ λογαριασμὸ μὲ κανένα μπακάλη καὶ θέλει νὰ τὸν καλοπιάσῃ. Προσπαθῶ νὰ τὸν κάνω νὰ μοῦ ἐξομολογηθῆ, ἀλλὰ ὁ 'Αττίκ... δὲν ἀπαντᾶ.

—Κλάματε πολλὲς φορὲς στὴ ζωὴ σας;

—Πάντοτε, ὄσες φορὲς ἐγέλασα.

Γιὰ ν' ἀπομακρύνω τὲς θλιβερὰς ἀναμνήσεις ὑποβάλλω ἀμέσως νέα ἐρώτησις.

—Πιστεύετε κ' ὁ ἴδιος, πῶς εἰσαθε ἔξυπνος ἄνθρωπος;

Ὁ 'Αττίκ μοῦ ἀπαντᾶ γελώντας:

—'Οχι, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι κουτῶ.

Μοῦ δίνει αὐτὴ τὴν ἀπάντησις, χωρὶς νὰ προσθέσῃ, γιὰ τοὺς τύπους τοῦλάχιστον, τὸ κλασσικόν... οἱ παρόντες ἐξαιροῦνται. Ὅσοσο προχωρῶ:

—Ποῖος εἶναι ὁ ἰδεώδης τύπος συ-

ζύγου, ἀντρός;
—Ὁ μὴ ζηλιάρης, μοῦ λέει.
—Κ' ὁ ἰδεώδης τύπος συζύγου—
γυναῖκος;

—Δὲν ὑπάρχει, μοῦ δηλώνει δίχως διαταγμὸ ὁ 'Αττίκ.

Οἱ κακὲς γλώσσες διαδίδουν ὅτι τοῦ ἀρέσουν τὰ ξυνά. Τὸν ρωτῶ ἂν ἢ φήμη αὐτὴ ἀληθεύῃ.

—Ἐτσι λένε, μοῦ ἀπαντᾶ ἀποφεύγοντας νὰ προσθέσῃ ἔστω καὶ μιὰ λέξη ἀκόμη. Νὰ καὶ μιὰ αὐθάδης ἐρώτησις:

—Τὰ ἀστεία σας ἀπὸ ποιὸν τὰ πέρνετε, ἀπὸ ποῦ τὰ ἀντλείτε;

—Ἡ λέξις ἀντλῶ, μοῦ λέει ὁ 'Αττίκ, προϋποθέτει ἀντλία, πράγματι πού δυστυχῶς δὲν ἔχω σπῆτι μου! Γιὰ νὰ φανῶ συνεπῆς στὴ συμφωνία μας, ὑποβάλλω τὴν ἐνδεκάτη καὶ τελευταία ἐρώτησή μου:

—Θὰ φθάσατε μέχρις ἐγκλήματος γιὰ μιὰ γυναῖκα;

—Ναί. Θὰ σκότωνα τὸν ἑαυτὸ μου.

Προτοῦ ἀποχαιρετήσω τὸ δημιουργὸ τῆς Μάντρας τὸν ὠτῶ ἂν ἔγραφε κανένα καινούργιο κομμάτι.

—Θὰ τραγουδήσω, μοῦ λέει, τὸ «'Αδίκᾳ πῆγαν τὰ νεῖατά μου». Ἐλπίζω νὰ ἔχη μεγάλη ἐπιτυχία γιὰτὶ κατὰ τὸ γράμμα του παρετήρησα δυστοκία. Συνελήφθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὅταν διάβασα τὸ «'Αργὰ» τὸ ἀριστουργηματικὸ αὐτὸ τοῦ φιλιτάτου μου Τίμου Μωραϊτίνου. Εἶδε τὸ φῶς ἐφέτος, τὴν ἡμέρα πού μοῦ τελείωσε τὸ μουκάλι μιᾶς βαφῆς τριγῶν.

Ἡ περιπετειώδης δημιουργία αὐτοῦ τοῦ τραγοῦδιου ἐκέντησε τὴν περιέργειά μου καὶ ζήτησα ἀπ' τὸν 'Αττίκ τὰ λόγια. Ἐπειδὴ, ὁμῶς, ἦταν πολὺ βιαστικὸς μοῦ ἔγραψε στὰ πεταχτὰ τὸ «ρεφραῖν» σ' ἕνα παληοκουτὶ τσιγαρέττων.

Ἄν θέλετε μπορεῖτε νὰ τὸ διαβάσατε:

«'Αδίκᾳ πῆγαν τὰ νεῖατά μου
Κ' εἶναι τὰ χρόνια φευγάτα μου,
'Αφοῦ δὲν σ' ἔχω γνωρίσει
Παρὰ στοῦ βίου τὴ δύση!
'Αδίκᾳ πῆγαν τὰ νεῖατά μου,
Νέα, τρελλή, μαυρομάτα μου!
Δὲν εἶναι πιά γιὰ φιλιὰ
Τὰ μαλλιά
Τὰ χιονάτα μου!

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν
Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ
"Εξυπνα 50 ο)ο

— Σὲ συνέλαβον τὴν νύχτα, τὴν ὥρα πού ἐμπαινε μέσα σ' ἕνα κατάστημα νεοπερισσιῶν;
— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι κ. πρόεδρε. Εἶχε ὁμῶς στὴν πόρτα μιὰ ἐπιγραφή πού ἔλεγε:
«Μεγάλῃ ἐγκαθάρσις, εἰσόδος ἐλευθερία».

— Πάντοτε, ὄσες φορὲς ἐγέλασα.

— Δὲν ὑπάρχει πιθανότης νὰ ξαναπῆ ἢ πελάτης σας πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτόν;

— Ποτὲ μοῦ ἀπῆλθε μὲ καταγορηματικὸ τόνο φωνῆς. Ἄλλωστε ἐντὸς τῆς ἐπιρροῆς τῆς ἀτομικῆς μου δυνάμεως ἢ ὅποια εἶναι ἀκατανίκητος παρέλειψα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ ἄνδρας αὐτός... πῆθινε τὴν ἡμέρα τοῦ δευτέρου πειράματός μου.

— Νὰ σᾶς πῶ... παραδέχομαι τὸ γεγονός τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ φίλου σας, ὁχι ὁμῶς σάν θαῦμα, ἀλλὰ σάν συμπτώσις.

— Θὰ ἦταν σύμπτωσις ἐάν βασίζομουν σ' ἕνα μόνο γεγονός. Ἄλλὰ ἱστορίες σάν τὲς δικῆς μου μπορῶ νὰ σᾶς

— Τί εἶναι αὐτό!...

Καὶ τὸ μουσάλιτρο γκαρσόνι:

— Ἡ «Ἐύθυμη χίρα» κύριε.

— Νὰ σᾶς πῶ... παραδέχομαι τὸ γεγονός τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ φίλου σας, ὁχι ὁμῶς σάν θαῦμα, ἀλλὰ σάν συμπτώσις.

— Θὰ ἦταν σύμπτωσις ἐάν βασίζομουν σ' ἕνα μόνο γεγονός. Ἄλλὰ ἱστορίες σάν τὲς δικῆς μου μπορῶ νὰ σᾶς

— Τί εἶναι αὐτό!...

Καὶ τὸ μουσάλιτρο γκαρσόνι:

— Ἡ «Ἐύθυμη χίρα» κύριε.

Ὁ ἄνθρωπος πού δημιουργεῖ καὶ σκοτῶνει τὸν ἔρωτα

Ἐνας περίεργος μάγος στό Παρίσι

Τὸν εἶδον γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα μεγάλο καφενεῖο τοῦ Μονπαρνᾶς. Ἦταν ψηλός, σκελετώδης καὶ γλωμῶς. Τὸ μόνο πού σούκανε ἐντύπωσις σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἦταν τὰ μάτια του: δυὸ γριζία παράξενα μάτια, γυαλιστερά καὶ πελώρια.

Δὲν μπορῶ ν' ἀρνηθῶ τὸ γεγονός ὅτι ἀσκούσε κάποια γοητεία στὰ πρόσωπα πού τὸν πλησίαζαν, ἰδίως δὲ στὲς γυναῖκες. Θέλουν ἄλλωστε τόσα λίγα πράγματα γιὰ νὰ γοητευθοῦν τὰ χαριτωμένα αὐτὰ πλάσματα.

Ἄπεσάσισα νὰ τὸν πλησιάσω κ' ἐγώ. Ὁχι ὅμως στὸ καφενεῖο. Ἦθελα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ στὸ σπῆτι του. Ζήτησα πληροφορίες ἀπὸ μιὰ γνωστή μου κυρία καὶ φανατικὴ θαυμαστριά του.

— Πῶς, φώναξε, μόλις ὑπέβαλα τὴν ἐρώτησή μου, δὲν τὸν ἔχετε ἀκόμη γνωρίσει. Μὰ ἀγαπητέ μου εἶναι ἕνας ἀ-ἠθινὸς Μωσαῖος.

— Θὰ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ συστήσετε στὸν ὑπέροχο αὐτὸν ἄνθρωπο;

— Σήμερα τὸ ἀπόγευμα θὰ πάω σπῆτι του, ἂν θέλετε, ἐλάτε μαζί μου.

Ἐδέχθηκα προθύμως τὴν πρότασι.

— Ἐκτελεῖ, ἐξηκολούθησε ἡ γνωστή μου κυρία, πολὺ ἐνδιαφέροντα πειράματα λευκῆς μαγείας.

— Μάλιστα, λευκῆς μαγείας, συνέχισα ἢ φανατικὴ ὀπαδὸς τοῦ...Μωσαῖο. Ἐχει τὴ δύναμη νὰ κἀνῃ πιστοὺς τοὺς ἄνδρες πού ἀπιτοῦν τὲς γυναῖκες τους καὶ νὰ ἐμπνέη δυνατὰ ἐρωτικὰ αἰσθήματα σ' ἐκείνους πού ἔχουν ἐξαιρετικὰ σκληρὴ καρδιά. Ὑπάρχουν δυστυχῶς, ἄνθρωποι πού δὲν πιστεύουν στὰ πειράματά του.

Ὅποιος ὅμως τοῦ ζήτησε τὴ βοήθειά του, ἐσώθηκε. Γιὰ παράδειγμα μπορῶ νὰ σᾶς φέρω τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτὸ μου. Πρὸ μῆνῶν ὁ ἄντρας πού ἀγαποῦσα, ἔπαυσε ἀποτόμως νὰ μὲ συναντᾷ. Οἱ φίλες μου μὲ συνέβοῦλεσαν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Μάγο, γιὰτὶ τότε ἀκόμη δὲν τὸν ἤξερα. Ἡ ἀπέλπισία μου ἦταν τόση ὅστε πῆγα ἀμέσως καὶ τοῦ ἐξέθεσα τὴν κατάστασι. Μοῦ ἐξήτησε μιὰ φωτογραφία δικιά μου, μὰ τοῦ φίλου ἐπίσης δὲ κ' ἕνα ἀντικείμενο δικό του. Ὅταν τοῦ τὰ πῆγα μὲ πληροφόρησε ὅτι θὰ χρειασθοῦν τρεῖς μέρες γιὰ νὰ γίνων οἱ μαγείες. Φαντάζεσθε τὴν ἀγνοία μου. Τρεῖς νύχτες δὲν ἔλειπα μάτι. Ὅταν πέρασε ἡ προθεσμία πού μοῦ ἔταξε ξαναπῆγα στὸ σπῆτι του. «—Ἄθριο τὸ προῖ στᾶς δέκα θὰ ἔχετε νέα ἀπ' τὸ φίλο σας» μοῦ εἶπε. Πράγματι, τὴν ἄλλη μέρα, στὴν ὥρα πού ὄρισε ὁ Μάγος, ὁ ἀγαπημένος μου ἦρθε καὶ μὲ ζήτησε στὸ ξενοδοχεῖο μου. Κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναχωρισθῆκαμε πιά.

Τὸ πείραμα εἶχε τελειώσει. Ὅλες οἱ θαυμάστριες τοῦ Μάγου φαινότουσαν καταγοητευμένες. Ἐπειδὴ ὁμῶς παρ' ὅλες τὲς προσπάθειές μου, μοῦ ἦταν ἀδύ-

— Ὅταν τὸ νερὸ ἀρχίζει νὰ κολλάει ἀρχισε κ' αὐτὸς νὰ ψιθυρίζει κατὰ ἀκατανόητες λέξεις καὶ νὰ ἐκτελῇ παράξενες χειρονομίες. Κατόπιν πῆρε δύο φωτογραφίες καὶ δύο τοῦφες μαλλιά, ἔβαλε τὰ τέσσερα αὐτὰ πράγματα μέσα σ' ἕνα μαντήλι, ἔδεσε τὸ μαντήλι μ' ἕνα κόκκινο φιάγγο καὶ τὸ ἔρριξε μέσα στὸ θραστὸ νερὸ. Μετὰ εἶπε μερικὲς προσευχῆς ἀκόμη σὲ μιὰ διάλεκτο πολὺ περιεργῆ κ' ὅστερα ἐσβύσε τὴν πετρελαιομηχανή.

— Ὅταν τὸ πείραμα εἶχε τελειώσει. Ὅλες οἱ θαυμάστριες τοῦ Μάγου φαινότουσαν καταγοητευμένες. Ἐπειδὴ ὁμῶς παρ' ὅλες τὲς προσπάθειές μου, μοῦ ἦταν ἀδύ-

— Ὅταν τὸ πείραμα εἶχε τελειώσει. Ὅλες οἱ θαυμάστριες τοῦ Μάγου φαινότουσαν καταγοητευμένες. Ἐπειδὴ ὁμῶς παρ' ὅλες τὲς προσπάθειές μου, μοῦ ἦταν ἀδύ-

— Ὅταν τὸ πείραμα εἶχε τελειώσει. Ὅλες οἱ θαυμάστριες τοῦ Μάγου φαινότουσαν καταγοητευμένες. Ἐπειδὴ ὁμῶς παρ' ὅλες τὲς προσπάθειές μου, μοῦ ἦταν ἀδύ-

— Ὅταν τὸ πείραμα εἶχε τελειώσει. Ὅλες οἱ θαυμάστριες τοῦ Μάγου φαινότουσαν καταγοητευμένες. Ἐπειδὴ ὁμῶς παρ' ὅλες τὲς προσπάθειές μου, μοῦ ἦταν ἀδύ-

διγηθῶ δέκα... εἴκοσι... πενήντα... ἐκατό.

— Ὅστε ὁ Μάγος σας ἔχει μεγάλη πελατεία.

— Τεραστία. Γιὰ νὰ βρῆς σειρά πρέπει νὰ περιμένῃς μέρες, ἐντὸς ἐὰν εἶσαι πολὺ τακτικὸς πελάτης. Ὁ «Μάγος» κανονίζει τὰς συναντήσεις του μὲ ἀριθμὸς προτεραιότητος.

— Ἄξιοθύμαστος ἄνθρωπος, εἶπα μὲ ὕφος μᾶλλον περίεργο παρὰ μὲ ὕφος ὀπαδοῦ.

— Βλέπω ὅτι ἀκόμα δυσπιστεῖτε. Σὲ λίγη ὥρα ὅμως θὰ σᾶς φύγῃ κάθε ἴχνος ἀμφιβολίας.

Τὸ δωμάτιο τοῦ Μάγου, βρίσκεται στὸ τελευταῖο πάτωμα ἐνὸς παλιοῦ ξενοδοχείου. Ἡ πελατεία του ἀπετελεῖτο μόνον ἀπὸ γυναῖκες καθισμένες ἄλλες στὸ κορβᾶτι, ἄλλες στὸ τραπέζι καὶ ἄλλες κατὰ γῆς. Ρουφούσαν κυριολεκτικῶς κάθε λέξι πού ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ Μάγος ἔβαλε ἕνα σαρίκι στὸ κεφάλι σημεῖον ὅτι ἡ παράστασις θὰ ἀρχιζε σὲ λίγο.

Πράγματι, ὁ Μάγος προχωρεῖ στὸ μέσον τοῦ δωματίου καὶ ἀνάβει μιὰ πετρελαιομηχανή γιὰ νὰ θράσῃ λίγο νερὸ μέσα σὲ μιὰ κατσαρόλα.

Ὅταν τὸ νερὸ ἀρχίζει νὰ κολλάει ἀρχισε κ' αὐτὸς νὰ ψιθυρίζει κατὰ ἀκατανόητες λέξεις καὶ νὰ ἐκτελῇ παράξενες χειρονομίες. Κατόπιν πῆρε δύο φωτογραφίες καὶ δύο τοῦφες μαλλιά, ἔβαλε τὰ τέσσερα αὐτὰ πράγματα μέσα σ' ἕνα μαντήλι, ἔδεσε τὸ μαντήλι μ' ἕνα κόκκινο φιάγγο καὶ τὸ ἔρριξε μέσα στὸ θραστὸ νερὸ. Μετὰ εἶπε μερικὲς προσευχῆς ἀκόμη σὲ μιὰ διάλεκτο πολὺ περιεργῆ κ' ὅστερα ἐσβύσε τὴν πετρελαιομηχανή.

Τὸ πείραμα εἶχε τελειώσει. Ὅλες οἱ θαυμάστριες τοῦ Μάγου φαινότουσαν καταγοητευμένες. Ἐπειδὴ ὁμῶς παρ' ὅλες τὲς προσπάθειές μου, μοῦ ἦταν ἀδύ-

ΚΛΩΝΤ ΒΑΛΜΟΝ

νατον νὰ γοητευθῶ καὶ γώ, κοντοστάθηκα κ' ἄφησα ὄλους τοὺς ἄλλους θεατὰς νὰ φύγουν εἰς τρόπον ὅστε νὰ μείνω τελευταῖος, καὶ νὰ πάρω μερικὲς συμπληρωματικὲς πληροφορίες.

Ὁ Μάγος φαινόταν κουρασμένος καὶ δὲν ἦταν, στὴν ἀρχή, διαθεθεμένος νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ.

Ἐπὶ τέλος, ἐπεισθη καὶ ἄνοιξε τὸ στόμα του. Μοῦ μίλησε γιὰ ἕνα σύστημα πού ὠνόμαζε ὁ ἴδιος «θεωρία τῶν ἀντανταλαστικῶν πληγμάτων». Μὲ δυὸ λόγια ἡ θεωρία εἶναι ἡ ἐξῆς:

Κάθε ἄνθρωπος εἶναι ὀπλισμένος μὲ μιὰ μυστικὴ δύναμη. Ὅταν θελήσῃ λουπὸν νὰ καθυποτάξῃ τὴ βούλησι ἐνὸς ἄλλου ἀνθρώπου τοῦ στέλνει κατακέφαλα τὴ δύναμη αὐτή, κ' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή τὸν κάνει ὅτι θέλει. Ἄν ὁμῶς, συμβῆ, κατὰ καιρὸν τὴν τύχη, ἢ μυστικὴ δύναμη τοῦ ἄλλου νὰ εἶναι πῶς ἰσχυρὴ ἀπ' τὴ δική του τοῦ ἐσθεται πίσω ἀντανταλαστικῶς μὲ ὀλέθρια ἀποτελέσματα.

Φυσικᾶ, δὲν ἦμον σὲ θέσι ν' ἀντικρούσω τὴ θεωρία αὐτή, γι' αὐτὸ θεώρησα σκοπιμότερο νὰ τὴ δεχθῶ, ἀσυζητητῇ.

— Σκεφθῆτε, ἐξηκολούθησε ὁ Μάγος, ὅτι τὸ παραμικρότερο λάθος, ὁ πῶς ἐλάττωστος λαθασμένος ὑπολογισμὸς μπορεῖ νὰ ἔχη δυσάρεστες συνέπειες γιὰ μένα.

Πρὸ ἐτῶν μιὰ κυρία μοῦ ζήτησε νὰ τὴν ἀπαλλάξω ἀπ' τὸν ἔρωτα πού εἶχε γιὰ ἕνα ἄντρα, πού δὲν ἤθελε νὰ ξαναδῆ στὴ ζωὴ της. Ἐξενέλεσα πρὸς χάριν της τὸ πείραμα πού εἶδατε πρὸ ὀλίγου. Δυστυχῶς ὁμῶς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν προσευχῶν μὲ διέκοψαν, κ' ἔτσι ἐπάσασ ὁ σύνδεσμός μου μὲ τὴ μυστικὴ μου δύναμη. Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιτύχοι πρᾶγματα ἀκρίβως ἀντίθετα ἀπ' ἐκεῖνα πού ἐπεδίωκα. Κι' ἔτσι, τὴν ἐπομένη τὸ προῖ, ἔλαβα ἕνα τηλεφώνημα ἀπ' τὴν πελατεία μου ἢ ὅποια μοῦ διηγῆθηκε ὅτι τὴ νύχτα μιὰ ἀόρατη δύναμη τὴν ἀνάγκασε νὰ σηκωθῇ νὰ ντυθῇ καὶ νὰ πάῃ νὰ βρῆ τὸν ἄνδρα πού ἐπεδίωκε ἀκριβῶς ν' ἀποφύγῃ.

Ἄναγκάσθηκα λοιπὸν νὰ ξανακᾶνω τὸ πείραμα.

— Κι' ἐπετύχατε; τὸν ρώτησα μ' ἐνδιαφέρον.

— Ἀπολύτως, μοῦ ἀπήντησε ὁ Μάγος μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος.

— Δὲν ὑπάρχει πιθανότης νὰ ξαναπῆ ἢ πελάτης σας πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτόν;

— Ποτὲ μοῦ ἀπῆλθε μὲ καταγορηματικὸ τόνο φωνῆς. Ἄλλωστε ἐντ

Τὰ περίεργα....

Πιστεύετε στις

τυχε ν' ανάψετε, είμαι βέβαιος πώς αίσθανθήκατε ύστερα ένα έλαφρό καρδιοχτύπι.

Έπάνω στο θυμό σας, σπάσατε ποτέ κανένα καθρέφτη;

Φυσικά θά μου δώσετε άρνητική απάντηση. Γιατί ξέρετε ότι το σπάσιμο ενός ποτηριού ή ενός πιάτου δεν έχει καμιά σημασία, ενώ το θρυμματίσματο ενός καθρέφτη φέρνει δυστυχία, ρίχνει μεταξύ άλλων τόν γάμο τών κοριτσιών, επί έπτά χρόνια πίσω.

Αποφασίσατε, ποτέ ν' άρχισετε για πρώτη φορά μιά δουλειά τήν Τρίτη;

Και πάλι θά μου πητε όχι, γιατί πιστεύετε πώς όποιος άρχίζει Τρίτη μιά επιχείρηση, είναι αδύνατον αυτή νά επιτύχη.

Θά θέλατε νά σάς υποβάλω κι' άλλες έρωτήσεις; "Εγώ ύπ' όψει μου άλλες δέκα... έκατό... γίλιες. Δεν θά τό κάνω, όμως, γιατί είμαι βέβαιος πώς σ' όλες θά μου δώσετε τήν απάντηση πού περιμένω.

Ας εξετάσουμε, λοιπόν, γενικώτερα τό ενδιαφέρον αυτό φαινόμενο, προσπαθώντας νά δώσουμε και μιά εξήγηση στά βασικώτερα του σημεία.

Ένα σπουδαιότατο κεφάλαιο του προβλήματος τών προλήψεων είναι και τό ζήτημα τών φυλαχτών.

Υπάρχουν ζωα πού φέρνουν ευτυχία, όπως οι μαύρες γάτες και τὰ χελιδόνια. Ένώ οι νυχτερίδες, τὰ κοράκια και οι κουκουβάγιες φέρνουν δυστυχία.

Τὰ φυλαχτά κατασκευάζονται κατά μυστηριώδη, συνήθως, τρόπο και πουλιούνται σε ειδικά καταστήματα ή μέ τήν βοήθεια τών άγγελιών στις έφημερίδες. Έπίσης, οι τοιγγάρες πουλούν τὰ μαγικά αυτά αντικείμενα στους δρόμους, τὰ καφενεία ή τὰ εστιατόρια.

Τὰ φυλαχτά πού προσφέρουν οι τοιγγάνοι είναι συνήθως κοινά πράγματα: ένα πέταλο, ένα τρυπημένο νόμισμα, ένα τριφύλλι με τέσσερα φύλλα.

Τὰ φυλαχτά, πολλές φορές, χρησιμοποιούν και ειδών-ειδών λείψανα! κόκκαλα σκελετού, σάβανα, φέρετρα κι' άλλα αντικείμενα πού έχουν σχέση με νεκρό.

Πού νά όφειλεται, άρα γε, αυτή ή συνήθεια πού έχουν όλοι, σχεδόν, οι λαοί τής γης νά πιστεύουν στη δύναμη τών φυλαχτών;

Ο μεγάλος έθνολόγος Ούιλλιαμ Τζάιμς εικασιολογεί τό γεγονός αυτό ως εξής:

«Επειδή, ή ψυχή μας είναι γεμάτη διαρκώς από άνεκπλήρωτο πόθος, εκεί όπου ο άνθρωπος αισθανόταν τόν έαυτό του αδύνατο νά επιβάλει τή θέλησή του, κατέφυγε στη βοήθεια ύπερφυσικών δυνάμεων για νά τόν συνδράμουν στο έργο του».

Θά σάς αναφέρω άμέσως ένα παράδειγμα, για ν' αντιληφθήτε τήν ορθότητα τής θεωρίας του Τζάιμς.

Ο πόθος κάθε πολεμιστού είναι νά προφυλαχθεί απ' τὰ θανατηφόρα όπλα τών αντιπάλων του για νά κατορθώσει νά τούς καταβάλει εύκολώτερα. Επειδή, όμως, δεν είναι βέβαιος ότι, τελικώς, θά νικήσει, καταφεύγει στη μυστηριώδη επίδραση τών φυλαχτών, ελπίζοντας ότι εκείνο πού δεν θά κατορθώσουν οι φυσικές του δυνάμεις, τὰ φυλαχτά άσφαλώς θά, βοηθήσουν νά επιτύχει τό σκοπό του.

Τό ίδιο συμβαίνει και με τόν άρρωστο. Επειδή ο λαός δεν έχει εμπιστοσύνη στα μέσα θεραπείας πού τού παρέχει ή επιστήμη, αναγκάζεται νά κατασύγει στα γιατροσόφια.

Αμφιβάλλει για τήν άποτελεσματικότητα τών φαρμάκων πού επενόησε ο άνθρωπος και προτιμά νά επικαλεστεί τή μεσολάβηση άγνωστων δυνάμεων τις οποίες ούτε ο ίδιος μπορεί καλά-καλά νά καθορίσει.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει με όλους όσοι είναι προληπτικοί ή πιστεύουν στις μαγικές λέξεις και τὰ φυλαχτά: αντιλαμβάνονται τήν αδυναμία τού ανθρώπου και προσπαθούν νά διευκολύνουν τήν φυσική προσπάθεια με μιά ύπερφυσική βοήθεια.

Για νά είναι κανείς προληπτικός, χρειάζεται πού πάντως πίστις ή νιά νά είναι πού ακριβής, έπαίσιμα εύπιστος.

Ποιός, όμως, είναι, συνήθως, εύπιστος;

...τής έπιστήμης

προλήψεις και τὰ φυλαχτά;

στοι; Κατά γενικό κανόνα οι πρωτόγονοι λαοί και μεταξύ τών πολιτισμένων εκείνοι πού έχουν περιορισμένη μόρφωση.

Έν τούτοις, συναντούμε στην Ιστορία μεγάλους άντρας πού διέπρεψαν στην πολιτική, στις έπιστήμες ή στις τέχνες, κι' όμως πίστεψαν με φανατισμό στα φυλαχτά.

Ο διακεκριμένος συγγραφέας Μπέρνι, στο έργο του «Τό μυστικό τού Ναπολέοντος», γράφει ότι ο Βοναπάρτης έφερε πάντοτε μαζί του ένα πορτραίτο τής πρώτης του συζύγου, τής Ίωσηφίνας, σάβανα, φέρετρα. Μιά μέρα, ενώ πολεμούσε στην Ίταλία, τό πορτραίτο, πού ήταν από σμάλτο, έπέσε κι' έσπασε. Ο Ναπολέων άνεστατώθηκε τόσο, ώστε έστειλε, άμέσως, έναν άγγελιοφόρο στο Παρίσι για νά μάθει μήπως άρρώσθησε ή έπαθε κανένα δυστύχημα ή γυναίκα του.

Ο Βοναπάρτης ήταν, γενικώς, έξαιρετικά προληπτικός. Μιά φορά, πάλι, κινδύνευσε νά νάση για σπου-

δαιοτάτη μάχη, επειδή ήθελε, άπλώς και μόνον νά συμπέση ή ήμερομηνία πού θά άρχιζε ο άγών με τήν επέτειο τής στέψεώς του. Συγκεκριμένως πρόκειται για τή μάχη τού "Αουστερλιτς πού έδόθη τις 2 Δεκεμβρίου τού 1805, ο δε Ναπολέων έστέφθη αυτοκράτωρ τών Γάλλων τις 2 Δεκεμβρίου 1804. Αρχικώς, ή μάχη επρόκειτο νά λάβη χώρα τις 21 Νοεμβρίου. Η έπιμονή τού αυτοκράτορος νά αναβάλει τήν έναρξη τού άγώνος παρ' όλιγο νά τού κοστίσει πολύ ακριβά, γιατί με τήν άπέτρηση σιούς ένθρους του νά συγκεντρώσουν πολλές δυνάμεις και νά παγιάσουν τις θέσεις τους.

Η Παρισινή έφημερίς «Εξέλιος» έγραψε τελευταίως ότι ο μεγάλος διευθυντής ορχήστρας Τσοκανίνι, όταν δίνη συναυλίες, έχει πάντοτε έπάνω του δύο φυλαχτά: ένα έπισκεπτήριο τού Βέρντι και μιά φωτογραφία τών παιδιών του.

Σάν τόν Βοναπάρτη και τόν Τσοκανίνι υπήρξαν και υπάρχουν άπειροι άλλοι μεγάλοι άντρες πού πιστεύουν στη μαγική δύναμη τών φυλαχτών. Η άνάπτυξις, ή μόρφωση, ή διανοητική άποδεικνύονται άνεπαρκές για νά θεραπεύσουν έναν άνθρωπο απ' τή μαγική προσευχή θά μπορούσε εκείνη τήν ώρα νά διαθέσει τόν καιρό του πού άποτελεσματικά για τήν κατάκτηση τής νυνάικας τών όνείρων του.

Στην Ίαπωνία, οι εργατάι μεταχειρίζονται περίεργα μέσα για νά επιτύχουν ό,τι ζητούν. Ένα παράδειγμα ο τεράστιος αριθμός δάσκαλων πού τόν έστησαν οι ηλεκτροτεχνίται τού Τόκιο στην αλλη τού Υπουργείου Δημοσίων Έργων για νά επηρεάσει τούς άμοιβίους ενδοτικώς ύπερ τών ζητημάτων τους!

Αυτό τό ρούχο-φυλαχτό, τό φορούν οι μαύροι τής Νιγηρίας. Είναι γεμάτο όπως βλέπετε από διάφορα περίεργα αντικείμενα πού θεωρούνται ένα κι' ένα, για τό κακό μάτι και τὰ βέλη τών έχθρών!

Εκείνος πού πιστεύει ότι λέγοντας κάθε βράδυ από δέκα φορές μιά μαγική προσευχή θά κατορθώσει μ' αυτόν τόν τρόπο νά κερδίσει τήν καρδιά μιάς κοπέλλας, ζημιώνει τὰ συμφέροντά του. Γιατί, αντί νά κάθεται νά ληψή τή μαγική προσευχή θά μπορούσε εκείνη τήν ώρα νά διαθέσει τόν καιρό του πού άποτελεσματικά για τήν κατάκτηση τής νυνάικας τών όνείρων του.

Τέλος, ο κάτοχος αυτοκινήτου, πού έχει κρεμασμένη στο άμάξι του μιά γαλάζια άντρα και εμπιστεύεται μόνο σ' αυτήν τήν σοφάλεια τού αυτοκινήτου του, κάνει έναν πολύ κακό οικονομικό ύπολογισμό. "Αν δεν τό έχει προηγουμένως άσφαλίσει σε καμιά εταιρία, σε περίπτωση συγκρούσεως ύπάρχει μεγάλη πιθανότητα νά μείνει μ' ένα κατεστραμμένο άμάξι στην πλάτη... μεταφορικό βέβατο—και τό φυλαχτό στο χέρι.

Η μεγάλη μου πείρα μου επιτρέπει νά σάς δώσω μιά συμβουλή: Αποφεύγετε όσο μπορείτε τὰ φυλαχτά. "Αν έχετε κανένα έπάνω σας πετάξτε το άμέσως. Τὰ φυλαχτά μόνο κακό μπορούν νά σάς φέρουν.

"Αν τό μέλλον σας επιθυμώσσει ένα μεγάλο καλό, νά είσθε βέβαιοι ότι και χωρίς τό φυλαχτό τό καλό θά σάς έρθη».

Δωρ ΤΟΥΛΟΥΖ

ΠΡΟ ὀλίγων ἐτῶν, κάποια μέρα πού γιώρταζα τὰ γενέθλιά μου — ἔμπαινα στὰ σαράντα μου χρόνια — ἐδέχτηκα τὴν ἐπίσκεψη ἑνὸς φίλου μου δικηγόρου, τοῦ Βίκτωρος Μαρτέν. Εἶχα καιρὸ νὰ τὸν δῶ, καὶ ὑπέθεσα ὅτι εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ μ' εὐχηθῆ. Αὐτὸς ὅμως, ἀφοῦ ξαπλώθηκε ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ γραφείου, ἀπέναντί μου, μοῦ εἶπε ξαφνικά:

—Θυμάσαι τὴν κυρία ντὲ Μοραίν;
Τὸν ἐκύτταξα μὲ ἀπορία.
—Πρώτη φορά ἀκούω αὐτὸ τὸ ὄνομα, τοῦ ἀπήντησα.

—Ὁ φίλος μου ἀρχισε νὰ γελά.

—Ἐλα τώρα, καὶ μὲνε Γκαστόν, μοῦ εἶπε. Τὸ ξέρω δὲ πὼς εἶσαι ἄνθρωπος διακριτικός. Ὑπῆρξε ὅμως, κάποια ἐποχὴ πού, εἴμαστε στενοὶ φίλοι. Κι' ἔχουμε ἐκμυστηρευθῆ τόσα ὅ ἕνας στὸν ἄλλον ἀπὸ τὴ ζωὴ μας, ὥστε δὲν φανταζόμουν ὅτι τώρα θὰ ἤθελες νὰ μοῦ κρυφθῆς.

—Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι τὸ ὄνομα πού μοῦ ἀνέφερες δὲν μοῦ θυμίζει τίποτα... δὲν ἐγνώρισα ποτὲ καμμιά κυρία ντὲ Μοραίν.

—Κι' ἐγὼ σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι τοῦ κάκου προσπαθεῖς νὰ μοῦ πῆς ψέμματα! Ἐγὼ καμμιά σαρανταριά ἐρωτικά γράμματα ἀπευθυνόμενα ἀπὸ σένα σ' αὐτὴν τὴν κυρία. Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μοῦ ἀφηγηθῆς λεπτομέρειες τοῦ ἐρωτικοῦ σας συνδέσμου... Θὰ ἤθελα μόνο νὰ μοῦ ἔλεγεσ ποτὲ περὶ τοῦ τὰ ἔστειλες.

—Ὁ Βίκτωρ Μαρτέν ἔδειχνε σημεῖα ἀνυπομονησίας. Ἄλλὰ κι' ἐγὼ εἶχα ἀρχίσει νὰ θυμῶνα.

—Ἐάν ἔγης σκοπὸ, ἀγαπητέ μου Βίκτωρ, νὰ μοῦ παίξης καμμιά φάρσα, σὲ εἰδοποιῶ ὅτι γάνεις ἄδικα τὸν καιρὸ σου. Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἔτυχε νὰ συναντήσω ποτὲ καμμιά κυρία ντὲ Μοραίν καὶ ὅτι, συνεπῶς, δὲν τῆς ἔγραψα ποτὲ τὸ παραμικρὸ γράμμα.

—Ἐν τούτοις ἐγὼ τὰ γράμματά σου στὸ σπῆτι μου! Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ἔρθης νὰ τὰ δῆς, ἂν ἀμφιβάλῃς!

—Θὰ μοῦ πῆς, τέλος πάντων, τί σὲ κάνει νὰ πιστεύης ὅτι τὰ ἔχω γράψει ἐγὼ αὐτὰ τὰ γράμματα;

—Πρώτον, τὸ ὅτι ὑπογράφονται μὲ τὸ ὄνομά σου: «Γκαστόν». Δεύτερον, γιατί ἔχουν τὸ γράμματό σου. Καὶ τρίτον, γιατί εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐγράψουν ἀπὸ ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ σένα!

—Ἐπαυσα νὰ διαμαρτύρωμαι. Ὁμολογῶ ὅτι εἶχα μείνει κατάπληκτος ἀπὸ τὶς λεπτομέρειες πού μοῦ ἀράδιαζε ὁ φίλος μου. Προσπάθησα νὰ θυμηθῶ σὲ ποιὸν νὰ εἶχα γράψει, ἀραγε, τέτοια γράμματα.

Πιθανόν, πράγματι, αὐτὴ ἡ κυρία ντὲ Μοραίν νὰ ἦταν ἑνασπαντρεμένη... ἢ νὰ τὴν εἶχα γνωρίσει ὅταν ἦταν κορίτσι: νὰ τὴν εἶχα ἀγαπήσει τέλος πάντων, ὑπὸ ἄλλο ὄνομα.

Ἐπῆγα μὲ τὸν Μαρτέν στὸ σπῆτι του. Ἄνοιξε, αὐτός, ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του κι' ἔβγαλε ἕνα πακέτο. Φαντάζεσθε μὲ τί ἀνυπομονησία τὸ ἀνοίξα... Ἐπῆρα τὰ γράμματα καὶ τὰ ἐδιάβασα ὅλα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

Ἐ, λοιπόν, τὰ εἶχα γαμμένα! Τὰ γράμματα αὐτὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶχα γράψει ποτὲ ἦσαν ἐν τούτοις... δικὰ μου! Ναι, κύριοι, μὴ γαμονελάτε, δὲν λέω καμμιά παραδοξολογία: τὸ γράμμα ἦταν δικό μου· οἱ σκέψεις, οἱ ἰδέες, τὸ «στύλ» τοῦ γράμματός

Παρακολούθησα

ἦσαν δικὰ μου! Καὶ ὅμως κανένα γεγονός ἀπ' ὅσα ἀνέφεροντο —παρ' ὀλίγον νὰ πῶ: ἀπ' ὅσα ἀνέφερα — στὰ γράμματα αὐτὰ δὲν ἀναποκρινόνταν πρὸς τὴν ἀλήθεια: δὲν ἔμενα, ἐπὶ παραδείγματι, στὸ Σαιν - Κλου, ἢ κυρία ντὲ Μοραίν, πάλι, κατοικοῦσε, καθὼς φαίνεται, στὸ νησί τοῦ

Ἁγίου Λουδοβίκου. Οὔτε ἐκεῖ εἶχα πατήσει ποτὲ μου. Σὰς ὁμολογῶ ὅτι ὅταν ἐτελείωσα τὴν ἀνάγνωση τῶν γραμμάτων εἶχα κυριευθῆ ἀπὸ ἕνα εἶδος φόβου.
—Ἐ, λοιπόν, εἶπε θριαμβευτικὰ ὁ Μαρτέν, ἐξακολουθεῖς νὰ ἀρνεῖσαι; —Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φο-

—Ὁμολογῶ πὼς δὲν ἔτυχε ποτὲ

τὴν κηδεῖς μὲ!

ρά! ἀπήντησα. Σὲ βεβαιῶνω πὼς τὰ γὰ γαμμένα. Ἐάν εἶχα προσβληθῆ ποτὲ ἀπὸ παραφροσύνη, ἂν μὲ εἶχαν κλείσει σὲ κανένα φρενοκομεῖο, θὰ ὑπέθετα ὅτι ἔγραψα αὐτὰ τὰ γράμματα ὑπὸ τὸ κράτος τῆς τρέλλας. Δὲν ἀρρώστησα ὅμως ποτὲ μου, δὲν ἔπαθα ποτὲ μου τὸ παραμικρὸ... Σὲ

βεβαιῶνω πὼς δὲν καταλαβαῖνω τίποτα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορία.
—Διαβολε.. ψιθύρισε ὁ Βίκτωρ Μαρτέν. Τὰ πράγματα, τότε, ἀρχίζουν νὰ γαλᾶνε...
Μὲ ἐπληροφόρησε ὅτι πρὸ ὀλίγου καιροῦ τὸν εἶχε ἐπισκεφθῆ ἕνας γιατρός ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ ἐγείρῃ ἀγω-

νὰ ἰδῶ παρόμοιο πρῶγμα...

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

γὴ διαζυγίου ἐναντίον τῆς γυναίκας του. Καὶ τοῦ εἶχε προσκομίσει τὰ γράμματα αὐτὰ ὡς πειστήρια τῆς ἀπιστίας τῆς.

—Υπάρχει, συνεπῶς, στὴ γῆ κάποιος πού ὀνομάζεται Γκαστόν, συνεπέρανε ὁ φίλος μου, πού ἔχει τὸ γράμματό σου, τίς ἰδέες σου, τὸν χαρακτήρα σου, τὰ αἰσθήματά σου, καὶ πού περιφέρεται ἀνάμεσά μας χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι ἔχει σωσία... ἐσένα!

—Ἀδύνατον! εἶπα.

—Ἐτσι λέω κι' ἐγὼ. Πρέπει ὅμως, τότε νὰ παραδεχθῶμε ὅτι ὑπάρχει κάποιος παλιάνθρωπος πού πλαστογράφει τὸ γράμματό σου, τὴν ὑπογραφή σου καὶ τίς ἰδέες σου γιὰ ν' ἀποφύγῃ τίς εὐθύνες τῶν πράξεών του καὶ νὰ στίς φορτώσῃ ἐσένα.

—Οὔτε κι' αὐτὸ μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. Δὲν εἶμαι κανένα ἐπίσημο πρόσωπο, κανένας συγγραφεὺς, π.χ., οὔτε ἔτυχε ποτὲ νὰ ἔχω ὑπηρετές πού νὰ μαχουλεύουν μέσα στὰ συρτάρια μου. Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἀνεξήγητα!

—Θὰ μπορούσαμε τότε νὰ παραδεχθῶμε κάτι ἄλλο, εἶπε ὁ Βίκτωρ Μαρτέν. Θὰ μπορούσαμε, ἐπὶ παραδείγματι, νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ἀπηύθυνες σὲ μιὰ γυναῖκα διάφορα γράμματα, πού τὰ παρῆδωσαν αὐτὴ σὲ κάποιον γνωστὸ τῆς ὁ ὁποῖος τὰ ἐμελέτησε καὶ τὰ μιμήθηκε κατόπιν...

—Κι' αὐτὸ εἶναι ἀπίθανο! Δὲν μοῦ λέε, ὅμως, γιατί ὁ ἄνδρας τῆς δὲν ἀπευθύνθηκε στὴν ἴδια τὴν κυρία Μοραίν;

—Ἀστείεςσαι! Αὐτὸ ἔκανε πρῶτα —πρῶτα. Ἡ κυρία ντὲ Μοραίν ὅμως δὲν ἐδέχτηκε μὲ κανένα τρόπο νὰ τοῦ φανερώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

—Ἐπῆ—

—Δὲν ἐαναμιλήσαμε γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεση μὲ τὸν φίλο μου. Καὶ σιγά-σιγά εἶχα ἀρχίσει νὰ τὴν λησιμονῶ, ὅταν, ὅστε ἀπὸ καιρὸ, κάποιος φίλος μου μὲ σταμάτησε στὸ δρόμο, καὶ μοῦ εἶπε μὲ ὕφος πειραγμένο:

—Πολὺ περήφανος εἶσαι τώρα τελευταία, καὶ μὲνε! Προχθές πού σὲ συνήνητσα στὴν Νίκαια, ἔκανες δῆθεν πὼς δὲν μὲ εἶδες... Ἦσουνα ξαπλωμένος μέσα σὲ μιὰ ὑπέρογη Μπουτικ, καί...

—Ἐχω τρία χρόνια νὰ πατήσω τὸ πόδι μου στὴν Νίκαια, ἀπήντησα.

—Ἀς τὰ αὐτά. Ἀπὸ μὲνα προσπαθεῖς νὰ κρυφθῆς; Ἀφοῦ σοῦ λέω πὼς σὲ εἶδα! Ἐκανα μάλιστα νὰ σὲ χαιρετήσω, ἐσὺ ὅμως γύρισεξ ἔξαφ-

νικά το κεφάλι σου άλλο, όπως συνηθίζεις να κάνεις όταν θέλεις να αποφύγεις κάποιον όχληρο γνώριμο... Δέν σου κρύβω ότι αυτό μου κακοφάνηκε.

Το κακού έπέμεινα, ο φίλος μου δέν με πίστεψε.

Η υπόθεση αυτή είχε άρχεισει να μου δίνη στά νεύρα. Μου εδόθησαν και άλλες ευκαιρίες — από παρεμφερείς «έκπληξεις» γνωστών μου — να πεισθώ ότι ο άνθρωπος αυτός που μου έμοιαζε, που είχε τόνουμά μου, και τον γραφικό μου χαρακτήρα έμενε στη Νίκαια.

Ένα βράδυ έτυχε να προσκληθώ σε μια φιλική συγκέντρωση. Βρισκόμουν στο καπνιστήριο, μόνος, όταν μια κυρία, άγνωστή μου, με πλησίασε και με κύτταξε κατάπληκτη.

—Περίεργον! Θά έλεγε κανείς πώς είσατε αὐτό; μου εἶπε.

—Ανέπνευσα. Τέλος πάντων! Θά μάθαινα τό όνομα τοῦ ανθρώπου που εἶχε καταντήσει σωστή σκιά μου...

—Εσπευσα να συστηθώ στην κυρία. Αὐτή, τότε, με κύτταξε με περισσό- ροτερη κατάπληξη ακόμα.

—Ε, λοιπόν, όμολογώ ότι ποτέ δέν έτυχε να ιδώ παρόμοιο πράγμα! μου εἶπε. Μοιάζετε σε τέτοιο σημείο με κάποιον με τον όποιον έσχετιζόμουν πολύ, ώστε ήταν φυσικό να ραε έκλάβω γι' αυτόν...

—Ενοιωσα ένα σφιξιμο στην καρδιά.

—Εσχετιζόσαστε; Τι θέλετε να πείτε; Μήπως πέθανε;

—Όχι, αλλά... δέν θ' άργήση, δυστυχώς, να συμβη αυτό. Είναι βαρεια άρρωστος... κι' έχω να τον δω μήνες. Εἶσθε όμοιος με τό πρόσωπο αυτό, όπως ήταν πριν από πέντε χρόνια, όταν δέν εἶνε προσβληθη άκάκη από την άρρώστεια του. Δέν βρίσκω καμιά διαφορά. Έχετε τή φωνή του, τις χειρονομίες του, τό χαμόγελό του...

—Εφάγαμε στο φιλικό εκείνο σπίτι. Μετά τό δείπνον έπλησίασα πάλι την κυρία. Έφερα την κουβέντα για τον σωσία μου. Και την ρώτησα άπτότεια:

—Έτυχε να σας γράψη ποτέ; Ξέρετε τον γραφικό του νασακτῆσα; —Βεβαίως! Έχω πολλά γράμματά του.

—Εζήτησα μελάνι και ναρτί, κι' έγραψα μια φράση. Μόλις ή κυρία την εἶδε, ξεριξε μια κραυγή:

—Εἶναι τό γραμμικό του! εἶπε.

Αὐτή τή φραά δέν μου έμενε πλέον καμιά άμφιβολία. Έπρόκειτο περί τοῦ σωσία μου. Με βασάνιζε για σκέψις: μένοι ποίου σημείου, άσάγε. Έφθανε ή διμοιότης μας:

—Ερωτήσα την κυρία ποιδ ήταν τό όνομά του.

—Τόν λένε Γκαστόν!...

—Ναι, βέβαια, ένε τό όνομά μου... Τό έπώνυμόν του όμως ποιδ είναι;

—Ζάν!... Γκαστόν Ζάν! Έχει ένα κοινότατο έπώνυμο, όπως βλέπετε.

Την παρεκάλεσα να γράψη στον κ. Ζάν ότι θα έπήγαινα να τον έπισκεφθώ.

—Δέν πιστεύω να μπορέση να σας δεχθῆ, μου άπήντησε αὐτή. Εἶναι πολύ άρρωστος.

Μου υποσχέθηκε, έν τούτοις, να του γράψη.

—ΕΕΕ—

—Υστερ' από λίγες ήμέρες, ή κυρία με ειδοποίησε ότι ο κ. Γκαστόν Ζάν τῆς εἶνε στείλει τον καμαριέρι του: μου μνηόσε ότι άν ήταν

άρρωστος, ευχαρίστως θα με δεχόταν γιατί είχε άκούσει κι' αυτός πολλά για την όμοιότητά μας. Και μου έριξε ποιά μέρα θα μπορούσα να πάω να τον δω.

—Επήγα.

—Ε, λοιπόν κύριοι όφείλω να όμολογήσω ότι ποτέ μου δέν ένοιωσα τόση συγκίνηση, όση όταν έμπήκα στην κρεββατοκάμαρη του κ. Ζάν.

Μου φάνηκε πώς έμπαινα στην κρεββατοκάμαρά μου... Τό κρεβάτι, ή ντουλάπα, οι πολυθρόνες, ως και τά κάδρα που ήταν κρεμασμένα στους τοίχους, ακόμα, ήσαν όμοια με τά δικά μου!

Και σε μια πολυθρόνα «μου», εἶδα ξεπλωμένο τον «εαυτό μου»: τον κ. Ζάν.

—Έτσι, σίγουρα, θα γίνουμε κι' εγώ ύστερ' από μερικά χρόνια.

Αὐτός, φαίνεται, ένοιωσε την ίδια συγκίνηση με μένα. Έφερε τό χέρι στο μέτωπό του.

—Απίστευτο! άνέκραξε. Έτσι ήμουν πριν άρρωστήσω!

Μ' έβαλε να καθήσω άπέναντί του. Κατόπιν, ο κ. Ζάν μου διηγήθηκε τή ζωή του.

—Έπεφτα από έκπληξη σε έκπληξη. Άθροόσα πώς άκούγα να μου διηγούνται την δική μου τή ζωή.

—Αὐτή εἶναι ή ζωή μου... μου εἶπε όταν έτελειωσε.

—Ναι... Η ζωή μου... επανέλαβα, σαν ήνώ, κι' εγώ.

—Τι θα εἶχε συμβη άν εἶχαμε γνωρισθῆ νωρίτερα; Δέν νομίζετε ότι ο καθένας μας θα εἶνε γίνε άφόρητος στον άλλο, ότι εἶχαμε να μισηθούμε θανάσιμα;

—Γιατί; Μισεί κανένας τον εαυτό του;

—Δέν είναι τό ίδιο πράγμα. Για μένα, έσείε είσατε τό παρελθόν, τά χρόνια τά ώραία που έπέρασαν για πάντα. Και εγώ, πάλι, για σας, εἶμαι τό μέλλον... Κάθε τι που μου συμβαίνει έμένει, εἶτε εὐτύχημα εἶτε δυστύχημα, ξέρετε ότι μοιραία θα συμβη και σε σας... ύστερ' από μερικά χρόνια!...

Ο κ. Ζάν άνασηκώθηκε με κόπο.

Τά μάτια του εἶναι πάρε ξεφνικά μια έκφραση τρόμου. Έφερε τά χέρια του στο λαιμό του σα να πιγύ- ταν.

—Φύγετε!... ψιθύρισε βοαγνά. Πλησιάζει ή κρίσις... Κι' είναι φοβερή... Δέν πρέπει ν' αντικρύσετε αυτό τό θέαμα... Φύγετε!

Με κύτταξε με μάτια γουρλωμένα από την άγωνία.

Σηκώθηκε και προχώρησα ως την πόρτα.

—Ακούστε!... μου φώναξε με φωνή λαχανιασμένη ο κ. Ζάν. Καταλαβαίνω πώς σε λίγο θα πεθάνω... Και φοβάμαι, τώρα, τον θάνατο. Δέν έέρω άν με καταλαβαίνετε: Φοβάμαι να πεθάνω μόνος. Δέν έχω κανένα στον κόσμο, παρά μερικούς μακρυνούς συγγενείς... Γι' αυτό θα σας ζητήσω μια χάρη. Θά μου την κάνετε όμοι;

—Η φωνή του ήταν παρακλητική, ικετευτική. Τόν λυπήθηκα.

—Πές τῆ μου: τί θέλετε; —Ό,τι ε ξαρτάται από μένα...

—Ναι... Δέν είναι τίποτα δύσκολο. Όταν θα νιώσω ότι πλησιάζει ο θάνατος, θα σας ειδοποιήσω με τόλ ύπνρητή μου... Και θέλω ναρθετε. Θέλω να βρισκόσαστε κοντά μου τή στιγμή που θα ξεψυγήσω. Δέν είναι διασκεδαστικό, βέβαια, αυτό που

σας ζητώ. Θά εἶναι πολύ άνακουφιστικό όμως για μένα.

—Υποσχέθηκα να πάω.

—ΕΕΕ—

—Η φοβερή αὐτή στιγμή ήλθε γρηγορώτερα απ' ό,τι περίμενα.

—Ο Μπαστιέν, ο καμαριέρης του κ. Ζάν ήρθε ένα βράδυ στο σπίτι μου και με ζήτησε έπειγόντως.

Τόν άκολουθήσα. Κοντά στο προσκεφάλι του σωσία μου βρισκόταν ο γιατρός, ο όποιος προσπαθούσε να τον άνακουφίση προσφέροντάς του άσκούς με όξυγόνο.

—Εγώ, εἰσάθηκα όρθος στη γωνία του κρεβατιού του έτοιμόθανάτου, παρακολουθώντας από κοντά τό τρομακτικό δράμα που παιζόταν μπροστά μου.

—Ηταν νύχτα, όπως, εἶπα, και τό δωμάτιο φωτιζόταν άμυδρά. Άναρωτιόμουν, βυθισμένος σαν μέσα σ' ένα ύνειρο, για ποιδ λόγο κάποιος εἶχε καταλάβει τή θέση μου μέσα στο κρεβάτι μου, για ποιδ λόγο άγωνιόσα έτσι...

—Ο κ. Ζάν εἶχε ήσυχάσει τέλος κάπως.

—Έσκυψα σ' αὐτί του και τοῦ εἶπα:

—Κυττάξτε αὐτά τά έπιπλα όλογυρά σας, τους πίνακες στους τοίχους τό περιβάλλον μέσα στο όποιον εζήσατε... Αὐτά όλα άποτελοῦν κάτι απ' τή ζωή σας: προσπαθήστε να τά άποτυπώσετε μέσα στην ψυχή σας. Έάν υπάρχει άλλη ζωή, ή ψυχή σας, παίρνοντάς τα μαζί τῆς, θα βρεθῆ στο γνώνιμον περιβάλλον και δέν θα τρουάξη...

—Ο κ. Ζάν έγύρισε προς τους πίνακες τοῦ τοῦ και χαμογέλασε ελαφρά. —Υστερα από λίγα λεπτά έπῆλθε μια νέα κρίσις και άρχισεν ή άγωνία...

—Παρερέθηκα, έτσι, κύριοι, στη θανάσιμη άγωνία τοῦ ίδιου τοῦ εαυτοῦ μου... Την παρακολούθησα λεπτό προς λεπτό, δευτερόλεπτο προς δευτερόλεπτο. Δέν πιστεύω να συνέβη αὐτό ποτέ σε άλλον άνθρωπο.

—Εκτύπησα τον εαυτό μου να παλαίη έναντίον τοῦ θανάτου και στο τέλος να καταβάλλεται απ' αὐτόν. Και ή περιέργεια που με εἶχε κυριέπει να παρακολουθῆσω ως την παραμικρή λεπτομέρεια τόν θανάτο μου ήταν τόσο μεγάλη, ώστε στο τέλος ένίκησα την συγκίνησή μου.

—ΕΕΕ—

Μεοικοι φίλοι τοῦ κ. Ζάν, καθώς και ο κ. Μπαστιέν παρηκολούθησαν την κηδεία του. Την παρηκολούθησα, φυσικά, κι' εγώ.

Με κύτταζαν όλοι με κατάπληξη και με στενοχώρια. Έμοιαζα με κάποιον που θα παρακολουθούσε ο ίδιος την κηδεία του.

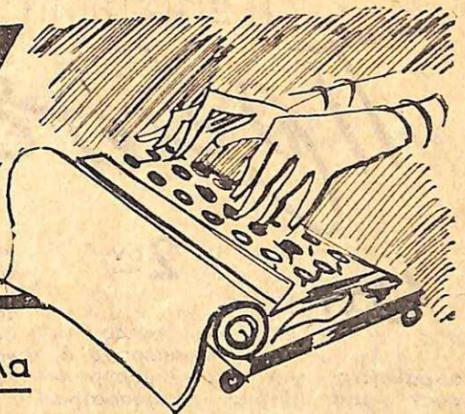
—Από τότε ζω μια ζωή συμβατική, ιμναιική... Κάθε λεπτομέρεια τῆς ζωῆς μου μου εἶναι από πριν γνωστή: την έχει ζήσει ήδη ο κ. Ζάν... Δέν υπάρχει για μένα τίποτα τό άπρόοπτο. —Α! Δέν υπορέψτε να οαντασθήτε σε τί εφιάλτη ζω...

—Σήμερα τό πρῶτ ένοιωσα τά πρῶτα συμπτώματα τῆς άρρώστειας... Τῆς άρρώστειας, από την όποιαν πέθανε ο κ. Ζάν, από την όποιαν θα πεθάνω κι' εγώ σε μερικές ήμενες...

Και περιμένω με άγωνία την στιγμή που θα πεθάνω για δεύτερη φορά, την στιγμή τῆς άπολυτρώσεως...

ENTMON ΖΑΛΟΥ (Τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας)

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΣΤΗ ΒΙΟΠΑΛΗ

Γ'. Η Μαρούλα, ή Άννουλα κι' ή Γιαννούλα

Συνεχίζοντας την μεγάλη έρευνα της «Έβδομάδος» για τά εργαζόμενα κορίτσια, τά «κορίτσια τῆς βιοπαλῆς», έσκόνταψα, χωρίς να θέλω, επάνω σ' εκείνο που θα έπρεπε να εἶχα άποζητήση έξ άρχῆς.

Δέν έχτύπησα καμιά μεγάλη πόρτα για να την συναντήσω. Δέν άντίκρισα όλοσυρά θέλματα προσωπαρχών, τμηματαρχών, προϊσταμένων άμφοτέρων τών φύλων και όλης αὐτῆς τῆς κλίμας, που ξεχνώντας οτι έβιοπάλαψε και βιοπαλεύει και ή ίδια δέν χάνει ευκαιρία για να μεγαλώση τον πόνο τών φτωχών αὐτῶν κοριτσιών που μιά, άδικη ίσως μοίρα, έρριξε στον άγωνα τῆς ζωῆς. Τῆν έβρήκα στο άραιότερο περιβάλλον που μπορούσε κανείς να φαντασθῆ.

Μισοξαπλωμένη επάνω σ' ένα παγκάκι, τριγυρισμένη από λουλούδια, ώραιες μυρουδιές, χαρούμενες φωνές, εὐτυχισμένα ζευγάρια, μισοακούγοντας τους ήχους κάποιας μακρυνής ορχήστρας. Έτσι τῆν έβρήκα, έτσι άντίκρισα τῆν φορά αὐτή τό «κορίτσι τῆς βιοπαλῆς».

Περνούσε την ώρα του, τῆν μωρόν του ώρα, διαβάζοντας τῆν «Έβδομάδα» και μάλιστα τό περασμένο φύλλο με τό πρώτο μέρος τῆς καμπάνιας μας για τά «Κορίτσια τῆς βιοπαλῆς».

Κοντοστάθηκα κι' έστρογγυλοκάθησα δίπλα τῆς, στο εύρωχο παγκάκι τοῦ Βασιλικού Κήπου, εκεί που τῆν συνάντησα για πρώτη αλλά και τελευταία φορά, ανάμεσα σε λουλούδια, άρώματα και μουσικές.

Δέν μ' έπρόσεξε και για τον λόγο ακριβώς αὐτόν μόρεσα να τῆν προσέξω εγώ, που στο κάτω - κάτω τῆς Γραφῆς, δέν εἶχα άλλη δουλειά στο Βασιλικό Κήπο παρά να προσέξω τῆν τελευταία του.

Κυριακή. Η μεγάλη ήμέρα τοῦ Κήπου.

Μισοξαπλωμένο διάβαζε τό «κορίτσι» στην άκρη τοῦ πάγκου τῆς «Έβδομάδας». Μισοαλλοιθωρίζοντας προσπαθούσα εγώ να διαβάσω τό «κορίτσι».

Φορεματάκι, καπελλάκι, παπούτσια, όλα μύριζαν από μακρυνά φτηνομάγαζο, άν όχι πλανόδιο προμηθευτή.

Φρεσκοσιδερωμένο τό φόρεμα, φρεσκοβαμμένα τά παπούτσια, φρεσκοφρεσκο-

ρισμένο τό καπελλάκι. Μά ο ελληνικός ήλιος δέν κάνει συγκαταβάσεις. Τά προδίνει όλα. Έτσι όπως μου πρόδωσε κι' έμένα ότι δίπλα μου, επάνω στο ίδιο παγκάκι, καθόταν ένα σωστό, ένα πραγματικό, ένα «τίμιο κορίτσι τῆς βιοπαλῆς».

—Ίσως στο χωριό του, πριν άποφασίσουνε γονηοι κι' αδέρφια να τό στείλουν να ξενοδολεψῆ, εἶχε γνωρίσει ελεύθερες ήμέρες.

Κάμπος, θουνό, θυμάρι, λουλουδιές μυρουδιές, οι ίδιες μυρουδιές που τό τραβούσαν αὐτό τό κυριακάτικο άπόγευμα στον Βασιλικό κήπο.

Μά κάποιος θάνατος, κάποια συμφορά, κάποιο άπρόβλεπτο, ανάγκασε και γονηούς και αδέρφια και συγγενείς να πούνε μια μέρα στην Μαρούλα τους, Άννουλα τους, Γιαννούλα τους, ένα τραγικό «άντιο».

—Στό καλό, Άννούλα μας, και να μας γράψη.

—Ηταν τό διαβατήριο τῆς «βιοπαλῆς».

Η Άννουλα, ή Μαρούλα, ή Γιαννούλα, πήγε σ ο σ τ η μ ε ν η σ ε σ π ί τ ι. Έτσι τῆν έβρήκα εκείνο τ' άπόγευμα που εἶχε «έξοδο», μισοξαπλωμένη επάνω σ' ένα παγκάκι, τριγυρισμένη από λουλούδια, ώραιες μυρουδιές, χαρούμενες φωνές, εὐτυχισμένα ζευγάρια, μισοακούγοντας τους ήχους κάποιας μακρυνής μουσικής.

Και δέν ήταν βασιλοπούλα, δέν ήταν κοντέσσα τοῦ «συγχρόνου μυθιστορηματος». Ηταν ή Μαρούλα άπό τῆν Τζιά, υπηρέτρια στο ύπ' ά-

Κατάφερα να τῆν πείσω ότι δέν ήμουν τό άφεντικό τῆς.

ριθ. 17 διαμέρισμα, στον έκτο όροφο τῆς οδου «όποιος θέλετε», όπου, συν τοῖς άλλοις άπαγορεύεται στην ύπηρεσία ή χρῆσις τοῦ άσσανσέρ.

Τόν κάμπο, τά θουνά, τῆν θάλασσα και όλες τις όμορφίες που γνώρισε στα νειάτα τῆς ή Μαρούλα, τις εἶχε μαζέψει ένας μοντέρνος αρχιτέκτων επάνω από κάποιον κοινόχρηστο χώρο τῆς οικογενείας. Ίσως φαντάστηκε ότι τό τραήγμα τοῦ νεροῦ ήταν ή πιό κατάλληλη σκηνοθεσία για να θυμίση στην Μαρούλα τό ποταμάκι τοῦ χωριου τῆς.

Μά ή Μαρούλα εἶχε διαφορετική γνώμη. Λουλούδια, φωνές χαρούμενες, ζωή. Νά τι γύρευε ή κακοιαθμένη καρδούλα τῆς Μαρούλας.

Κι' όταν, ύστερα από χιλια σταγόνια τά κατάφερα να τῆς εξηγήσω και να τῆν πείσω πώς δέν ήμουνα τό άφεντικό τῆς ούτε κανένας από τους σαχλους φίλους του, όταν ύστερα από πολλές, πάρα πολλές κουβέντες, ή Μαρούλα κατάλαβε πώς δέν τῆς έγύρευα, οτι τόσο και τόσο αλλοι, τῆς εἶχαν γυρέψει παρά μονάχα μια γνώμη, μια φτωχή συμβολή στο άχάριστο ρεπορτάζ μου, όταν, ή μικρή Μαρούλα από τῆν Τζιά, ένοιωσε πώς δέν εἶχε άπέναντί τῆς κανένα από τους καθημερινούς εχθρούς τῆς, παρά ένα φίλο που ήθελε να παρασταθῆ σε όλες τις Μαρούλες τοῦ Κόσμου, τότε άρχινησε ή Μαρούλα, να μου λέη τῆν σοφή τῆς γνώμη, τῆν γνώμη για τό «κορίτσι τῆς βιοπαλῆς».

—Ηταν μακρυνά ή ιστορία τῆς Μαρούλας, μά ήταν τόσο σύντομη, τόσο στερεότυπη.

Κάπου μακρυνά, ώρες, μέρες με τό καίκι, ζούσανε ακόμη δυο άνθρωποι. Ο πατέρας κι' ή μάνα.

—Η Μοῖσα τόφερε να λάχη ο κληρος στην Μαρούλα να τους γεροκομήση.

—Τ' αδέρφια φύγανε. Άλλος έγινε ήρωας στον έρωτα ή άλλος ζούνε ίσως κάπου μακρυνά, — ο κόσμος εἶνε τόσο μεγάλος — που τά γράμματά τους δέν φτάνε σανε ακόμη στο νησί.

Κι' όταν ο γέρος κι' ή γριά άρχινησαν να παίρνουν τῆν κάτω θόλα, όταν τά μάτια τους, θουρκωμένα από τό πολύ κλάμμα,

(Τό τέλος στη σελίδα 55)

Πρέπει να ξέρετε

ΟΤΙ

2^ο

...λες αυτές είναι λεπτομέρειες απαραίτητες για να δημιουργήσουν μια θερμή ατμόσφαιρα μεταξύ σας και να διατηρήσουν τις σχέσεις σας πάντοτε τρυφερές κι εύγενικές.

Μην παρεξηγήσετε την καυμένη την οικειότητα.

Οικειότης δεν σημαίνει προστυχιά!

Κι' η «Έντιμιτέ» των έραστών άμ' άρχισή να συγχωρή τις άγένοιες δηλητηριάζει τον Έρωτα και οδηγεί στο πιο άντιπαθητικό φινάλε του ειδυλλίου: στο φινάλε που έρχεται σά μοιραία συνέπεια του κόρου άπ' την κακή συμπεριφορά που έκδηλώνεται άνεμπόδιστα μεταξύ Έκείνου

Έχει ντυθή πρόχειρα κι' αναλασθη-
τα και περπατά άκομψα, χωρίς χά-
ση. Αυτό την καταστρέφει.

κι' Εκείνης, σέ σημείο ν' άηδιάζει ό Ένας τον Άλλον.

Τί θαυματουργό λοιπόν που είναι το «τάκτο» στον Έρωτα! Χωρίς τη συνεργασία του ό φύσει άγενής αυτός ξανθομάλλης νεαρός θά είχ' έξουτελισθή τελείως.

Προσέξτε, κυρίες και κύριοι! Δέν είναι άπλη ύπόθεσις ν' αγαπήσετε. Πρό παντός πρέπει νά ξέρετε νά έρωτε υθ ή τε. Κι' ιδιαιτέρως έσεις χαριτωμένες μου κυρίες, και σεις πικάντικες δεσποινιδούλες μου, πρέπει νά μάθετε νά πειθαρχήτε σέ κανόνες γιατί όλη σας ή αίγλη κι' όλη σας ή γοητεία, έξαρτάται άπό κάτι άσημαντες λεπτομέρειες.

Η φιλαρέσκεια, ή επίτηδευση, τό έξεζητημένο ρετουσάρισμα της καλλονής!

Νά ό,τι κατηγορούν οι κοκορόμυαλοι άνθρωποι που νομίζουν ότι μια κοκέτα γυναίκα είναι... και παρεξηγήσιμη!

Μην άκούτε για όνομα του Θεού αυτές τις άνοησιες που μόνο χυδαία μυαλά μπορούν νά τις λένε.

Γυναίκα άπεριποίητη είναι φρίκη!

Προσέχετε τον έαυτό σας. Είναι άγένεια 100% νά έμφανίζεσθε άτημέλητη και ιδιαιτέρως είναι άπρεπές νά μη λαμβάνετε ύπ' όψιν τον άνθρωπο με τον όποιον συνδέεσθε αισθηματικά και νά άχωρώνεσθε πίσω άπό την οικειότητα για νά παρουσιάζεσθε σέ κακά χάλια μπροστά του. Είπα άπό την άρχή ότι κάθε κανόνας καλής συμπεριφοράς είναι ύπαγορευμένος άπ' τό γοδστο τό συνδυασμένο με τό πρακτικό πνεύμα. Είναι λοιπόν άπρεπές νά έμφανίζεσθε άπεριποίητη, γιατί ό άντρας χάνει την ήλλουσιόν για σάς και παύει νά σάς φαντάζεται σάν πλάσμα αϊθέριο, ήδανικό και άθρό.

Φροντίστε νά ένισχύσετε με τον τρόπο σας τις θεληματικές άυταπάτες του. Πραγματοποιήστε τις αισθηματικές φαντασιοπληξίες του. Ό έρωτευμένος άντρας άποφεύγει νά θυμηθί πώς ή λεπτεπίλεπτη ύπαρη των όνείρων του είναι κι' αυτή άνθρωπος κι' έχει τις ίδιες με τους άλλους ανθρώπους πεζές όργανικές άνάγκες. Κάντε τον λοιπόν έσεις νά τό ξεχάσει έντελώς. Όταν είσαστε έξω μαζί του μην ζητήσετε ποτέ νά πάτε στό W. C. Ζητήστε νά άποσυρθήτε στην «τουαλέττα» για νά φιάξετε τη ζαρτιέρα σας που έσπασε ή για κάτι παρεμφερές. Μην τό βρίσκετε κουτό και υπερβολικό. Θα κερδίσετε πολύ άν τό έφαρμόσετε.

Επίσης, μη μιλήσετε ποτέ σ' Εκείνον για πεζότητες. Δέν έπιτρέπεται νά σάς πονή ό κάλος λ. χ. ή ή νά έχετε κάνει έμετό τό πρωί! Θα μου πείτε πώς όλ' αυτά είναι ύποκρισιες και προσποιήσιες.

Μά σ' αυτά βασίζεται ή ζωή και ή ώμορφιά της.

Ό έραστής, ό μνηστήρ, ό σύζυγος άκόμη, άς μη θυμούνται παρά μόνο σέ μεγάλη άνάγκη, πώς μέσα άπ' τη σφριγηλή όρεκτική σάρκα σας πού σκεπάζει μια θελουδένια έπιδερμίδα, κρύβονται, έντερα και σηκώτια και σπλήνες πού πονούν, ένοχλούν και γουργουρίζουν! Ξέρω μια ύπερκομψη άθηναία πού ήταν φοβερά άπελπισμένη έπειδή θά ύφιστατο έγχείρηση σκωληκοειδίτιδος! Δέν ήθελε με κανένα τρόπο νά φαντασθί ό άντρας της την πεζή αυτή εικόνα, τη στιγμή πού ό γιατρός θά την ξεκοιλίαζε στό χειρουργικό τραπέζι! Υπερβολική φιλαρέσκεια; Ασφαλώς ναι. Μά και ύπερβολική λεπτότης ζενιθ αίσθητικής!

Και συνεχίζω σύμφωνα μ' αυτό τό πνεύμα τις συμβουλές μου!

Μην φυσάτε τη μύτη σας. Υποτίθεται ότι ή δική

Η ίδια γυναίκα ντυμένη με προσοχή με τά ίδια πράγματα, και με μια χαριτωμένη στάση, κερδίζει πολύ.

Κυρίες και Κύριοι...

σας μύτη είναι πάντοτε στεγνή και δέν έχει ποτέ συνάχι!

Μην φτύνετε ούτε στό μαντήλι σας ούτε πούθενά.

Μην ξύνεσθε και ίδίως στό σώμα. Η κίνησις αυτή είναι φρικτή πάντοτε, όπως κι' άν γίνη. Βασανισθήτε άπ' τη φαγούρα έπ' ά-

Η πεσμένη κάλτσα έμφανίζει φοβε-
νίζει φοβερό θέαμα.

πειρον.

Μην κάνετε γκριμάτσες άηδίας.

Μη μεταχειρίζεσθε έπ' ούδενί λόγω όδοντογλυφίδες. Ούδέποτε. Αυτό πού κάνουν μερικές άξεστες νά ξύνουν τά δόντια τους με «κιουρντάν» κρύβοντας συγχρόνως τό στόμα και με τό άλλο χέρι, είναι άπαίσιο, φοβερό!

Όλ' αυτά τά τονίζω νά μη γίνονται μπροστά στον άνθρωπο με τον όποιον συνδέεσθε έρωτικά. Άλλά δέν έννοώ πώς μπορεί νά γίνονται και μπροστά σέ άλλους! Ουκίκα, έ.

Και θέλω νά προσθέσω άκόμη μερικές συστάσεις για την έντελώς «έντιμ» ζωή.

Όταν πλένεσθε και βίπλα στό λουτρό σας περιμένει ό φίλος σας ή ό σύζυγος, μην πλένετε θορυβώδως τη μύτη σας και τό λάρυγγά σας. Αποφύγετε επίσης έπιμελώς νά βρεθείτε στην άνάγκη νά τραβήξετε τό νερό. Είπαμε: Υποτίθεται ότι έσεις δέν έχετε τις φοβερές αυτές οργανικές άνάγκες. Έθε... άλλη!

Προσέξτε νά μη σας βλέπη Εκείνος άπ' λυτή, με τά ώραία σας μάτια... ταιμπλισμένα.

Μην τον δεχθήτε ποτέ στό μάνιο.

Μην πείτε ποτέ μπροστά του κοκόηχες λέξεις όπως τη λέξη του Κεμπρόν πού μεταχειρίζονται δυστυχώς συχνά μερικές γυναίκες. Τότε όλη του ή ήλλουσιόν γίνεται άκριβώς... «μέρντ»!

Μην καπνίζετε... θεριακλιδικά, σά βαρκάρης, αλλά με άβρές, προσποιημένες - ναι, προσποίηση γεννήθηκε άπ' τη Γυναίκα και για τη Γυναίκα. Κι' είναι πάντα εύργετική.

Μην τρώτε λαίμαργα, μην καταβροχθίζετε, μη μιλάτε για φαγιά!

Και... με όλο τό θάρρος - μου έπιτρέπετε, έ; - όταν τελειώνουν οι μεταξύ σας έρωτικές διαχύσεις, προσέξτε νά μην του μιλάτε πια για τις στιγμές αυτές της ήδονικής μέθης, κανόντας σχόλια κτλ., κτλ. Αντίθετα, κάντε πώς τις ξεχνάτε. Αυτό ταιριάζει στη γυναίκα, στην όποία είναι άπαραίτητη λίγη έξεζητημένη αιδώ.

Επανερχόμενος τώρα στό σημείο άπ' τό όποιο ξεκίνησα. Είπα ότι πρέπει νά ξέρετε ν' αγαπάτε και πρό παντός ν' αγαπιόσαστε! Δέν άρκει νά φοράτε άκριβά μοντέλα, και νά ξεοδεύετε χρήματα. Η φιλαρέσκεια - δηλαδή ή έμφοιτη αίσθητική - δέν είναι προϊόν του Πατού.

Σας παραθέτω δυό εικόνες. Και στις δυό είναι ή ίδια γυναίκα ντυμένη με τά ίδια πράγματα! Κι' όμως τόση διαφορά ύπάρχει μεταξύ τους! Τι έκτακτη πού είναι ή φιλαρέσκη

και τί αίσχος ή άγουστη!

Κυττάξτε άκόμη την κυρία με την πεσμένη κάλτσα, τί φρικτό θέαμα παρουσιάζει, και την άλλη με την τεντωμένη κάλτσα της στη γάμπα της τί χαριτωμένη πού είναι!

Όλ' αυτά κυρίες μου, παίζουν ρόλο πρωταγωνιστού στον Έρωτα. Πώς θέλετε νά θέλξη ή νά συγκρα-

Η τεντωμένη κάλτσα παρουσιάζει ένα γοητευτικό πόδι.

τήση τόν άντρα κοντά της ή άκου-
ψη κι' άπεριποίητη γυναίκα; Είναι
φύσει άδύνατον.

Και άκόμη:
"Η άδειξίότητες πού μπορείτε

Μη μειδιάτε και μην υποκλίνεσθε μπρός
στο τηλέφωνο. Είστε κωμική!

νά κάνετε λόγω άγνοίας ή κακής
συνηθείας, γυπτών έπίσης άσχημα
στο μάτι του άνθρώπου πού σας
φλερτάρει ή είναι ήδη φίλος σας ή
μνηστήρας.

Α. χ.:

"Όταν τηλεφωνήτε μη μειδιάτε στο

ΑΠΡΟΣΚΛΗΤΟΙ ΣΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Τό παρακάτω περιστατικό, άσφα-
λώς, δέν θάχη άναγραφή ποτέ
ώς τώρα στα παγκόσμια άθλητι-
κα χρονικά.

Στό Λανουμπορι της 'Αγγλίας, γι-
νότανε αυτές τις μέρες ένας ενδιαφέ-
ρων ποδοσφαιρικός άγών, από τόν
όποιοι έξηρτάτο τό πρωτάθλημα της
περιφέρειας.

Ό άγών βρισκότανε στο δεύτερό
του σημείο, και τό μένος ήταν τόσο,
πού λίγο άκόμη οι παίκται θά έρχόν-
τανε στα χέρια, όταν ξαφνικά, συνέ-
βη κάτι πού κανείς δέν έπερίμενε:
μέσα στο στίβο εισέβαλαν δυό καλο-
θρεμένοι χοίροι, ό ένας θηλυκός και
ό άλλος άρσενικός. Τά ζώα προφα-
νώς έρωτοτρόποϋσαν και τό κτηνητό

τους τούς έφερε μέσα
Καθώς έτρεχαν, ό ένας
βρέθηκε ξαφνικά μπροστά

λα. Με ένα χτύπημα τότε
χους του, την έστειλε στον άλλον χοί-
ρον, ό όποιος πάλι, θυμωμένος, κατά
πάσαν πιθανότητα, της έδωκε κι' αυ-
τός μια και την έξαπέστειλε στον...
άντιπάλό του. Οι δίποδες παίκται
σταμάτησαν, φυσικά, έν τώ μεταξύ
και παρακολουθούσαν τό θέαμα
χειροκροτώντας ένθουσιωδώς τούς
δυό τετράποδας... πρωταθλητάς.

Άπό τό γεγονός αυτό, ένας θυμό-
σφοος θεατής έβγαλε τό έξής έμβρι-
θες συμπέρασμα: πρώτον ότι χάρις
στην επέμβαση των δυό γουρουινών,
έχασε ό άγων την δεύτητά του και
δεύτερον, ότι γλύττωσε ή γουρούνα...
άπό τό έρωτικό μένος του θαυμα-
στού της!

τηλέφωνο και μην... υποκλίνεσθε!
Πρός Θεοϋ! Δέν έχει άκόμη έφαρ-
μοσθή ή Τηλεόρασις και εκείνος πού
εϋρίσκεται στο άλλο άκρον του «ά-
παρέιγ» δέ σας βλέπει. "Έτσι γινό-

Δέν υπάρχει λόγος νά κάνετε σαν τό μι-
κρό παιδι πού δέ θέλει νά πάρη τό ρε-
τσινόλαδο!

σαστε κωμική!

Δεύτερον: "Όταν σας προσφέρουν
στο τσάι ή στο μπάρ κάτι τι και δέ
θέλετε νά τό πάρετε μην άποποιείσθε
κάνοντας φοβερές χειρονομίες και
γκριμάτσες. Μην πάτε νά προφυλα-

Ή σοφία των αίωνων

—Κάθε άνθρωπος, έχει τρεις χαρα-
κτήρες: Έκείνον πού πράγματι έχει, εκ-
κείνον πού δείχνει και εκείνον πού φαντά-
ζεσαι ότι έχει ή θά ήθελε νά είχε.

(Άλφ. Κάρρ)

—Ό φόβος είναι για την ψυχή ό,τι
ή σκουριά για τό σίδηρο. Την τρώγει.

(Κομφούκις)

—Την μεγαλοφυία στην γυναίκα ό Θε-
ός την έχει τοποθετήσει στην καρδιά
της.

(Λαμαρτίνος)

—"Η αίσιοδοξία είναι ή υγεία της ψυ-
χής.

(Γ. Τζαίμς)

—Οι προλήψεις είναι άλυσίδες πού τις
εφεύρον οι άμαθείς για νά χωρίζουν τούς
άνθρώπους.

(Λαίδη Μπλέιγκτων)

—Τό άρχαιο: νους υγιής έν σώματι
υγιή, δέν είναι τίποτε, τό αληθινόν είναι
ότι τό υγιές σώμα είναι τό προϊόν του υ-
γιούς πνεύματος.

(Μπέρναρ Σω)

—"Η καλωσύνη στις σχέσεις των άν-
θρώπων, είναι τό κυριώτερο θέλημα
της ζωής.

(Λακονταίρ)

χθήτε με τό γέρι σαν τό μικρό παιδι
πού δέν θέλει νά πάρη τό ρετσινόλα-
δο! Δέν πρόκειται νά σας δώσουν
νά φάτε με τό ζόρι!

Τρίτον: "Όταν θέλετε νά βρήςτε
κάτι στην τσάντα σας μην την άδειά-

Μην ψάχνετε νευρικά και μη χύνετε στο
τραπέζι τό ακατάστατο περιεχόμενο της
τσάντας σας.

ζετε και μην ψάχνετε νευρικά στο
ακατάστατο περιεχόμενό της.

Τέταρτο: Μην έκδηλώνετε τά νεύ-
ρα σας θορυβωδώς.

(Ή συνέχεια στο έπόμενο)

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΤΟ ΨΥΧΡΟΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

"Η μικρή πόλις Βερνιογιάνσκ, πάνω
στον ποταμό Γιάνα, στην Σιβηρία, είχε
ως τώρα τό ρεκόρ του ψυχροτέρου με-
ρους του κόσμου, ύστερ' από τόν Πόλο.
"Η θερμοκρασία έφθασε εκεί ως τα 70
κάτω από τό μηδέν.

Ό Ρώσος όμως, καθηγητής Όμπρου-
τσεφ, ανέκάλυψε ύστερ' από μελέτες και
παρατηρήσεις πού βάστηξαν δώδεκα χρό-
νια, ότι τό ψυχρότερο μέρος του κό-
σμου, ύστερ' από τούς δυό Πόλους εί-
ναι ή πόλις Όλιμπεκόν, της ανατολικής
Σιβηρίας.

Έχει πέσει τό θερμόμετρο σ' αυτήν
ως τάς 78 βαθμούς υπό τό μηδέν.

ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΚΟΥΤΑΛΑΚΙ

Τελευταία, έγινε στο Λονδίνο μια
δημοπρασία κατά την όποία πουλήθηκαν
διάφορα αντικείμενα για συλλέκτας.

Μεταξύ άλλων, ένα μικροσκοπικό κου-
ταλάκι του καφέ, πού μόλις ζύγιζε λίγα
γραμμάρια, αλλά τό όποιο έχει κατασκευ-
ασθή στα 1503, έχει κατακυρωθή σ' ένα
Άμερικανό, άδυσώπητον συλλέκτη ά-
χρήστων πραγμάτων, για 40,000 φράγκα
γαλλικά!

ΕΙΧΕ ΚΛΙΣΙ...

— Σκέπτομαι νά κάω τόν γιού μου
έπιθεωρησιογράφο.

— Έχει επίδοση σ' αυτή τη δουλειά;

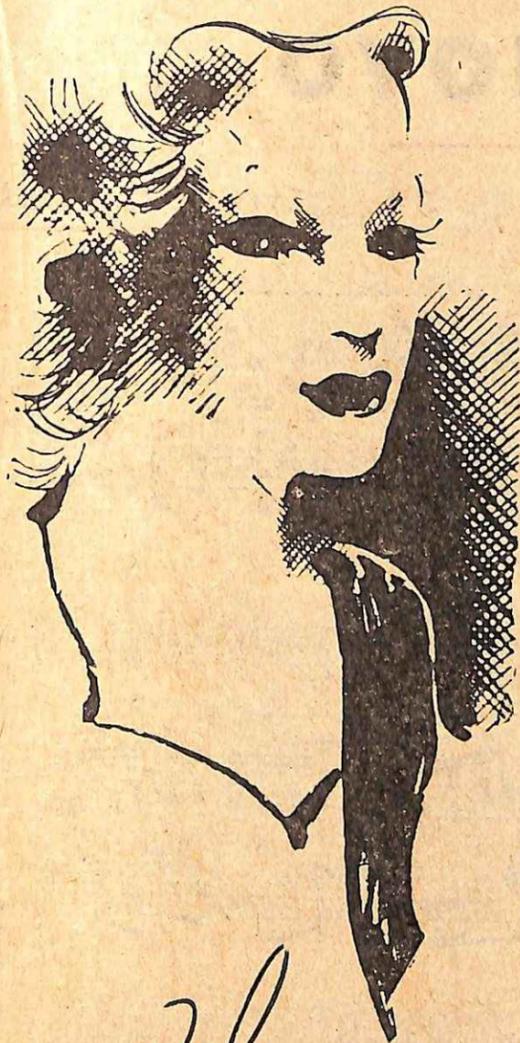
— Ναι. "Όλο θέλει νά κοιμάται!

ΑΝ ΤΗΝ ΗΞΕΡΕ...

Στό δικαστήριο:

— Μάρτυς, άρκίσου πρώτα. Ξέρεις την
σημασία του όρκου!

— Πώς κ. Ποδέδρε! Κερδίζει κανείς
την δίκη!...

Μεγαλοποίηση...

ΤΑΙΚΟ

ΣΤΙΧΟΙ: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
ΜΟΥΣΙΚΗ: ΧΡ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

“ΕΒΔΟΜΙΑΣ”

Φύλλον 561

1938

'Αλλοίμονο...

Μουσική: ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Στίχοι: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

TANGO.

Solo Piano

Δύο τέτοια μάτια φωντὴ νά
Εἶχα πι. στέφει ἀληθι. νά — πῶς δὲν μπο. ρούσαν ψεμμάτα νά

πού. νε — πῶς μά. γα πού. νε.
Σάν μου μιλοῦσες ντροπα. λά — καὶ με φιλοῦσες ἀ. πα

λά — Στὴν ἀγ. κα. λιά σου τη γε. μα. τη κα. λω. σύ. νη — "Ε. γερνά. τό. τε — μ' ἐμ. πι. στο.

ppp
σύ. νη. — 'Αλ. λοι. μο. νο. — ε. πι. στέφει ἀ. λό. για ψεῦτι. κα. — 'Αλ. λοι. μο. νο. — Δὲν

ἤ. γουν. ὀ. πω. σ. ὀ. νει. ρεύ. τη. κα. — Πί. κρε. σφα. ρα. κια ἤ. πια — καὶ νά. πού. βλέ. πω. μέ

ρεί. πια. — Τα. ὀ. νει. ρα. πού. πλέ. ξα. με. μα. λη — τα. θε. ο. πά. λα. βα. μά. τω. ρα. ε. κα

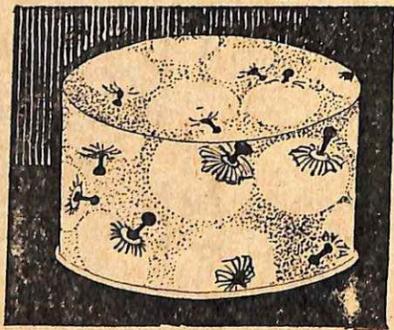
τά. λα. βα. — 'Αλ. λοι. μο. νο. — 'Αλ. λοι. μο. νο. — λοι. μο. νο.

Στ. 1
Στ. 2

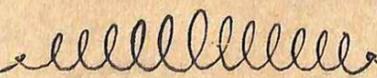
ΓΚΡΕΚΑ

TONI

COTY

Αιτήματα τους
 πέντε μοντέρνους χρωματισμούς
 της πούδρας **KOTY**.
Rose chair-ocre d'orient.
Pêche-Noisette-girane
 Ησού είχαν παντού το μεγαλύτερο
 succès. Για την προετοιμασίαν του
 προσώπου σας μεταχειρίζεσθε
 πάντα την άγδαστη κρέμα **KOTY**.

Λιζέμε...

Λιζένε...

Ο οδηγός

Κάνουμε τη σύσταση στους αναγνώστες μας να παρακολουθήσουν με προσοχή τον δημοσιευμένο με τον τίτλο «Πρέπει να ξέρετε κυρίες και κύριοι» Οδηγό της καλής συμπεριφοράς. Περιέχει πράγματα συγχρονισμένα, απαγορευόμενα από τη σημερινή ζωή, και δε μιλεί μόνον για τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να βγάλετε το καπέλο σας ή να πιάνετε το τηλέφωνο. Αποτελείται από σελίδες αληθινής ψυχολογίας γραμμένες με λεπτοτάτη παρατηρητικότητα, που αναλύουν κι εξαντλούν το θέμα του «τάκτι» που είναι άναμφισβητήτως ένας σημαντικός συντελεστής της ζωής. Σας κάνουμε τη σύσταση να τον διαβάσετε, γιατί δεν είναι ένας ξερός οδηγός, με τις γνωστές συμβουλές που ξέρει όλος ο κόσμος άλλωστε αλλά ένα κοινωνικό σύγγραμμα με αξιώσεις που συμπληρώνει χωρίς άλλο τη μόρφωση. Γιατί ποδ παντός είναι γραμμένος για υιοφωμένους και πολιτισμένους ανθρώπους.

Νεοκλής και Ζαχαρίας ανταλλάσσουν άπορίας

—Εγέρασα κυρ-Νεοκλή...
 —Γιατί; Πώς το κατάλαβες;
 —Τις νύχτες έθυμήθηκα, αυτές τις σπαράξεις που μέσ' στης Πλάκας τὰ στενά τὰ σκοτεινά και κάτω απ' τὰ παράθυρα π' αφήνανε μισάνοιχτα άρχίζαμε μεσάνυχτα να τραγουδάμε σιγανό τὰ πιό γλυκά ερωτικά της εποχής κομματα για δύο μαύρα ρουμπινιά και για δύο χείλια ρουμπινιά που τότ' άναστατώνανε όλη τη γειτονιά...
 Μ' άκόμα όταν τη νύχτα σκόρπαγε το ρόδινο το χρώμα όταν έγλυκοχάραζε όλη ή παρέα, Νεοκλή στο καφεείο άραζε και σπίτι δεν πηγαίναμε—κι' άς χάλανε όλη ή ύφήλιος προτού να βγή στον ούρανό για τὰ καλά ο ήλιος.
 'Η εποχή μας, άσφαλώς δεν ήτανε πεζή ο κόσμος τότε ήξερε, άγαπητέ, να ζή και τζάμπα δεν ξενόγτανε όπως συμβαίνει τώρα που χαρμαίζει άδικα την κάθε του την ώρα.
 — Μά ντιπ' έραμολίρησε φιλάτε Ζαχαρία;
 — Γιατί;
 — Τί σ' έπιασε κι' άρχίρησε αυτή την ιστορία;
 — Τὰ χρόνια της νεότητος, φιλάτε, νοσταλγώ τότε που μ' άγαπούσανε κι' άγάπαγα κι' εγώ κι' ήταν γεμάτο έρωτα κάθε στενό της Πλάκας
 — Με το συμπάθειο, φιλε μου, άλλ' όμως είσαι βλάκας
 — Γιατί;
 — Γιατί αυτά που λές δεν τὰ έπικροτώ
 — Δεν φταίς εσύ, φταίω εγώ που κάθουμαι και συζητώ.

Φοβερά πράγματα συνέβησαν την περασμένη εβδομάδα εις την Νέαν Υόρκην.
 Στον πυγμαχικόν άγώνα μεταξύ των πρωταθλητών Σμέλιγκ και του μαύρου Τζοε Λούις, που παρηκολούθησαν όδόντα χιλιάδες θεατών, νικητής άνεδείχθη πανηγυρικώς ο μαύρος, που κατώρθωσε κατόπιν άλληπαλλήλων τεχνικών χτυπημάτων να θέση έκτός μάχης τον λευκόν πρωταθλητήν εις το δεύτερον πρώτον λεπτόν.
 'Αλλά ο λευκός, κατόπιν του ξύλου που έφαγε, πολύ άμφιβάλλομεν άν εξακολουθή να είναι λευκός. Οά έχη καταστήσει κι' αυτός μαύρος και περισσότερον μάλιστα μαύρος από τον μαύρον πρωταθλητήν.
 Ξύλο είναι αυτό, δεν είναι παίξε γέλασε.

Ο Παρασκευάς, ο συμπαθής αυτός ήρωας μας, είναι φαινεται φρεσκα άσυχος. 'Η άτυχία του αυτή έφθασε και μέχρι του τυπογραφείου, έτσι στο κυνηγούμενο φύλλο της «Εβδομάδος» ή περιπέτεια του συμπαθεστάτου Παρασκευά δεν διαβαζότανε σχεδόν από τὰ τυπογραφικά λάθη που του είχε αφήσει ο διορθωτής μας.
 Στην είκοστήν τετάρτην παράγραφον της δευτέρας στήλης π.χ. διάβαζε κανείς το εξής καταπληκτικό:
 Δεν έχρηιάζετο παρά μία άνθοδέμη, ή ένα ζευγάρι περιστέρια, για να συγκινήση μιάν καλλιτέχνηδα και να την παρασύρη εις την άγκαλιά σου. 'Ενώ το σωστό ήταν έτσι:
 «Δεν έχρηιάζετο παρά μία άνθοδέμη ή ένα ζευγάρι περιστέρια για να συγκινήση κανείς μιάν καλλιτέχνηδα και να την παρασύρη εις την άγκαλιά του» αλλά μήπως ήταν μόνον αυτό; Φράσεις όλόκληρες είχαν άναποδογυριστή και σιγαλατωσαριστή κατά τρόπον φρεβρόν.
 'Ελπίζουμαι ότι άλλη φορά αυτό δεν θα επαναληφθή.

Η «Μάρω»

Ένας κύριος ύπογραφόμενος με τὰ στοιχεία Ε. Α. παρέσυρε την σύνταξη γνωστής έφημερίδος και έδωκε μόνον εις τις στήλες της συγκοφαντικήν επιστολήν για το έλληνοκώτατο τραγούδι του μουσουργού κ. Θ. Σακελλαρίδη, την πασίγνωστη «Μάρω» που τόσα καλά λόγια αφιέρωσε μ' αυτήν επανειλημμένως ή έφημερίς «Εστία».

Τί να του πή κανείς αυτού του κυρίου; Δεν του άρέσει ή «Μάρω» που μυρίζει θυμάρι, και που είναι ένα γνήσιο έλληνοκώ τραγούδι; Τί του άρέσουν τότε; Τά «Σκυτόσέ με» και «Σφάξε με» και «Πνίξε με» που μάς πήραν τ' αυτή ή τὰ έπιλεγόμενα «ρεμπέτικα» απ' τὰ έποια εύτυχώς, μάς άπήλλαξε πιά δριστικώς το κράτος.

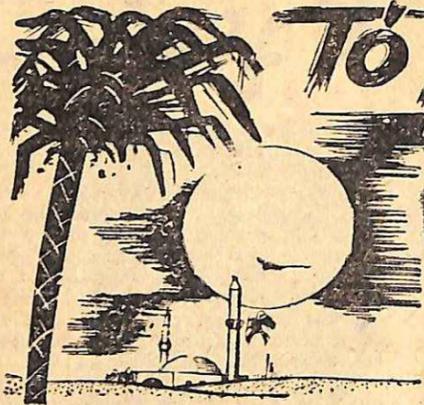
Κι' άν έξη αυτά τὰ γούστα δεν ντρέπεται, τουλάχιστον, να τὰ διακηρύττη δημοσίως;

Εις τὰ «Νεοελληνικά Γράμματα» δημοσιεύεται 'Ελληνοκών διήγημα με τον τίτλο «Αντιπία», άνασχηματισμένο με μερικά χαριτωμένα και γλαφυρά και άποσιδάσματα από το έν λόγω 'Ελληνοκώ...

«—Κόι σάκας;
 — Ισό πάλας;
 — Γιαλ' να ντόμο.
 — Γιαλ' να κούκιμα τα.
 — Μπά; Τόλη Γκόσλε γκας σάκαμ.
 (Τόν μπάρμπα Τόλη Γκόσλε θέλω).
 Ντιέκα! (Πού είναι);
 — Τόλη Γκόσλε σάκας; μου κάνει ένας πανύψηλος. Γιας σάμ! (έγώ είμαι) και μου σφίγγει τους δυό ώμους.
 «— Ου ντιέ σ' λιπατζία; (Από πού ξένης);
 — Ουτ' Ατήνατα ουτ' Τράϊκο!
 — Ουτ' Τράϊκο;
 — Ουτ' Τράϊ-ι-κ-ο; καναν έπορημένοι κι' όλοι οι άλλοι.
 «Τράϊ-κ-ο;» Και το ξαναλέγαν με μεγαλωμένα από έκπληξη μάτια.
 — Νε ούμρε Τράϊκο; (Δεν πέθινε ο Τράϊκο...)
 — Νέε... (όχι).
 — Ράντικα! Βίνις; Νκοίτε ουτ' Τράϊκο!
 — Ουτ' Τράϊκο;:
 Και το 'Ελληνοκώ διήγημα συνεχίζεται κατ' αυτόν τον τρόπον και εις την ώραίαν αυτήν γλώσαν πέγει τέλους.
 Μά ορ παιδιά, στο Θεό σας, διήγημα είναι αυτό ή ή 'Αλβανική άνευ διδασκάλου;

Τηλεγράφημα από την Ρώμη, λέγει ότι μιá Ιταλική κινηματογραφική εταιρία έπρότεινε στην Γκερέτα Γάριμπο να γυρίση μιá ταινία στην Ρώμη αντί πέντε εκατομμυρίων λιρεττών.

Η «θεία» Γκερέτα δεν άπήνησε άπόμην στην προσφορά.
 'Αποάλλουτι, όπως ή ήρωίδα του περιφήμου ρομάντζου της Μααθίλδης Σεράο.
 Και έκει εν η, όπως ή «θεία» Γκερέτα, δέν άπήνητη σε...

Τὸ ροδὸ τοῦ Ἰσπαχάν

ΜΙΑ ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟΥ Κ.

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

80Ν

ΠΡΑΞΙΣ Γ'

(Ἡ σκηνὴ ὅπως καὶ στὴ δευτέρη πράξη)

ΜΙΡΖΑ (Καθισμένος σ' ἓνα πολυτελέστατο ντιβάνι δίνει διαταγές σ' αὐστηρὸ τόνο). "Α-χούσεσ;

ΧΑΛΗΛ. "Ακουσα, Βεζύρη μου. ΜΙΡΖΑ. Πρώτα - πρώτα θά πᾶς νὰ βγάλῃς ἀπ' τὴ φυλακὴ ἐκεῖνον τὸν τσοπάνο τὸν κοκκινότριχον μὲ τὴν κρεατοεληθὰ στὴ μύτη. Ἄκουσ ἐκεῖ τὸν φουκαρά! Δὲν φτάνει πού τοῦ κλέψαν τὰ πρόβατά του, τὸν γώσατε καὶ μέσα. Καὶ μὲ τί δικαιολογία; Γιά νὰ μάθη, λέει, νὰ εἶναι προσεκτικὸς ἄλλοι φορὰ καὶ νὰ μὴν τὸν κλέβουν μπροστά στὰ μάτια του. "Ἐτσι δὲν εἶναι; ΧΑΛΗΛ. "Ἐτσι.

ΤΑΧΑΜ. Δηλαδή δὲν εἶναι κ' ἔτσι. Γίνηκε μὴ κλεψιά, ἔ, κάποιος ἔπρεπε νὰ μπῆ φυλακὴ. Τὸν κλέφτη δὲν τὸν βρήκαν... βάλαν τὸν νοικοκύρη.

ΜΙΡΖΑ. "Υστερα αὐτὸν τὸν ἄλλο. Αὐτὸν τὸν κακομοῖρη μὲ τὸ σακατεμένο χέρι καὶ τὸ πρισιμένο μάτι. Αὐτὸς εἶναι δὴ πού τὸν στριμώξετε μέσα μὲ τὸ "ἔτσι θέλω".

ΧΑΛΗΛ. Τί λές, Βεζύρη μου, μὲ τὸ ἔτσι θέλω; Τσακώθηκε μὲς στὴν ἀγορά.

ΜΙΡΖΑ. Ναί, μὰ ὁ ἄλλος τὸν ἔσπασε στὸ εὔλο, καὶ σείς πιάσατε αὐτὸν.

ΤΑΧΑΜ. Φυσικά, ὁ ἄλλος ἦτανε θηρίο, ἐτούτος ἦταν βολικὸς, κατάλαβες;

ΜΙΡΖΑ. "Ἄν κατάλαβα; Καὶ πολὺ μάλιστα. Ταγάμ πήγαινε νὰ πῆς στὸν Φαρούχ νάρθη ἐδῶ. (Ὁ Ταγάμ φεύγει) Καὶ σὺ Χαλήλ πήγαινε, καὶ νὰ μοῦ φέρῃς κατάλογο, πόσοι εἶναι φυλακὴ καὶ γιὰ ποῖο λόγο. "Ὅλα θὰ μποῦν σὲ τάξη ἐδῶ. Ἐμπρός. (Ὁ Χαλήλ ὑποκλίνεται βαθεῖα καὶ φεύγει γιά νὰ ἐκτελέσῃ τίς διαταγές. Ἀμέσως σγεδὸν μπαίνει ὁ Φαρούχ κ' ἀπὸ πίσω του ὁ Ταγάμ).

ΦΑΡΟΥΧ. Πρὶν ἀπὸ κάθε ἄλλο, Βεζύρη μου, πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω...

ΜΙΡΖΑ. Γιατί πρᾶγμα;

ΦΑΡΟΥΧ. Νὰ σπολάτι σου βεζύρη μου, πού δὲν εἶπες στὸν πολυχρονεμένο μας τὸν Σάχη... τό...

ΜΙΡΖΑ. Ποιὸ;

ΤΑΧΑΜ. Τ' ὄνομα τῆς Φατμέ θέλει νὰ πῆ.

ΜΙΡΖΑ. Καὶ σὺ μωρὲ πού τὸ ξέρεις;

ΦΑΡΟΥΧ. (Κατάπληκτος) Πῶς τώμαθες; Αὐτὸ εἶναι μυστικόν.

ΤΑΧΑΜ. Γι' αὐτὸ καὶ γὼ τὸ ξέρω. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ μυστικὰ τὰ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος ἀνεπτάδες μου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν σύζυγο.

ΜΙΡΖΑ. "Ἄκου Φαρούχ. "Ἄν τὸ κεφάλι σου στέκεται ἀκόμα στοὺς ὄμιους σου, νὰ ξέρῃς πῶς σ' ἐμένα τὸ γρωστός. Μ' ἔς εἶναι. Δὲν σὲ φώναξαι γι' αὐτό. Τί δουλειὰ εἶν' αὐτὴ πούγετε κάνει

ΦΑΡΟΥΧ. Ποιά, ἀφέντη μου;

ΜΙΡΖΑ. Δὲν ὑπάρχει ἓνας Πέρσης πού νὰ τρῶ φαί ἀλατισμένο. Φαγιά ἀνάλατα... Μονάχα ἀνάλατα... "Ἀνθρώποι ἀνάλατοι. Πῶς θὰ πῆ μπροστά αὐτὸς ὁ τόπος... Καὶ νὰ ξέρῃς γιά ὅλα ἐσὺ φταίς.

ΦΑΡΟΥΧ. Ἐγώ;

ΜΙΡΖΑ. Μὰ βέβαια. Ἐσὺ ἔπιασες καὶ ἔβαλες ἓνα τόσο βαρὺ φόρο στὸ ἀλάτι. Πῶς νὰ τ' ἀγοράσουν; Ἐγὼ φτάσει νάχη τὴν ἴδια τιμὴ μὲ τὰ διαμάντια. Γρήγορα νὰ πῆς νὰ βγοῦν ντελάληδες καὶ νὰ διαλαλήσουν σ' ὀλόκληρη τὴ γῶρα πῶς ὁ πολυχρονεμένος μας ὁ Σάχης ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἀφήνει τὸ ἀλάτι ἐλεύθερο.

ΦΑΡΟΥΧ. Ὁ Σάχης; Τώρα κουβέντιαζα μαζί του καὶ δὲν μοῦπε τίποτα τέτοιο. Δίνεις διαταγές σ' ὄνομά του;

ΜΙΡΖΑ. Εἶναι ἡ τελευταία μέρα πούχω τὸ κεφάλι στοὺς ὄμιους μου. Θέλω νὰ πᾶω εὐχαριστημένος... Νὰ φάω φαί ἀλατισμένο καὶ κοντὰ σὲ μένα νὰ φᾶν κ' ἄλλοι... "Υστερα; Ἐγὼ τὸν λόγο μου... Ποιὸς ξέρει... Θὰ τὸ δοῦμε τὸ γιατί... Πήγαινε... Κάνε αὐτὸ πού σοῦ λέω καὶ μὴ σὲ νοιάζει. (Ὁ Φαρούχ φεύγει).

ΓΚΙΟΥΛΑΣΟΥΝ (Μπαίνει τρεγάλα στὴ σκηνὴ) Μιρζά... Μιρζά... τ' ἀπεφάσισα κ' ἦρθα νὰ σοῦ πῶ... (Βλέπει τὸν Ταγάμ καὶ κόβεται)

ΜΙΡΖΑ (Πού κατάλαβε). Ταγάμ.

ΤΑΧΑΜ (πού κ' αὐτὸς κατάλαβε). Ξέρω. (Φεύγει ἀθρόουβα ἀφοῦ πρώτα κυττάζει καὶ τοὺς δυὸ πονηρά).

ΓΚΙΟΥΛΑΣΟΥΝ. ...Τ' ἀπεφάσισα κ' ἦρθα νὰ σοῦ πῶ τὴ μεγάλη λέξη... Εἶμαι τρελλὴ γιά σένανε. Σ' ἀγαπῶ...

ΜΙΡΖΑ. Τί λές μωρὲ παιδί μου. Σῶπα, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ. Μὲ καταστρέφεις.

ΓΚΙΟΥΛΑΣΟΥΝ. "Ἐμαθα τὸν θρίαμβό σου. Τί θάρρος... τί κατασώσυν... τί μυαλό... "Ἐτσι τὸν φανταζόμουν τὸν ἄντρα πού θ' ἀγαπούσα... "Ἄχ!... Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη (Γονατίζει) Σ' ἀγαπῶ... Μ' ἀγαπᾶς;

ΜΙΡΖΑ (Κυττάει γύρω - γύρω) "Ὤχου... Μὲ καταστρέφεις σοῦ λέω... Σήκω ἄπάνω.

ΓΚΙΟΥΛΑΣΟΥΝ (Παραξενεμένη). Μοῦγραμμες στίγας. Τόλμησες νὰ τοὺς στείλῃς στὸ παλάτι. "Ὀρμησες γιά χατήρι μου νὰ σκοτώσῃς τὸν Φαρούχ μὲ μιὰ καρφίτσα. Μὲ γλύτωσες μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς σου ἀπ' τὰ γέρια του. Γιὰ χάρι μου ἔκανες τὸ θαῦμα. Τὸ ἀδύνατο. Σκαρφάλωσε ἐδῶ... Γίνηκες Βεζύρης. Γονατίζεις μπροστά μου καὶ παρακαλοῦσες νὰ σοῦ πῶ τὸ «σ' ἀγαπῶ»... Καὶ τώρα... Τώρα πού μὲ βλέπεις γονατιστὴ μπροστά σου, τρελλὴ γιά σένανε... Τρελλὴ γιά τὸ ὄραίο σου κεφάλι.

ΜΙΡΖΑ (Τὴν δισκόπτει). Κάνε μου τὴ χάρι σοῦ λέω, νὰ σηκώθῃς καὶ νὰ ξετρελλαθῇς. Αὐτὸ τὸ ὄραίο κεφάλι εἶναι τελευταία μέρα τῷ τὸ βλέπεις.

ΓΚΙΟΥΛΑΣΟΥΝ (Σηκώνεται ἔκπληκτη). Τελευταία μέρα; Τί θές νὰ πῆς;

ΜΙΡΖΑ. Θέλω νὰ πῶ πῶς αὔριο τῶχω δὲν τῶχω...

ΓΚΙΟΥΛΑΣΟΥΝ. Ἀλήθεια; Ἀλήθεια; Πῶς; Γιατί; Ἀπὸ τί; Πές μου τί νὰ κάνω; Τί πρέπει νὰ νίνῃ γιά νὰ γλυτώσῃς;

ΜΙΡΖΑ. Ἐσὺ ν' ἀγαπήσῃς τὸν Σάχη κ' ἐμένα νὰ μ' ἀγαπήσῃ μιὰ ἀπ' τίς κόρες του.

ΓΚΙΟΥΛΑΣΟΥΝ. Τρελλάθηκες; Τί εἶν' αὐτὰ πού λές; Πασαμιλῶν. Ἐξήγησέ μου, τί τρένει;

ΜΙΡΖΑ. Νὰ... ὁ Σάχης ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα κ' ἔλας πούρθα, μούγε πῆ πῶς θὰ μοῦκοβε τὸ κεφάλι σ' ἔξη μέρες, ἂν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν γίνομουν Βεζύρης μὲ τὰ ὅλα μου κ' ἂν ἀκόμα δὲν κατάφερα νὰ μ' ἀγαπήσῃ μιὰ ἀπὸ τίς θυγατέρες του. Τὸ πρῶτο γίνηκε πιστεύω.

Τὸ μισό μου κεφάλι τῶχω γλυτώσει... Βοήθα γιά τ' ἄλλο μισό. Εἶν' ἁμαρτία γιά μισὸ κεφάλι νὰ γάσω ἓνα ὀλόκληρο.

ΓΚΙΟΥΛΑΣΟΥΝ. Νὰ μὴ σ' ἀγαπῶ πιά; Νὰ μὴ σ' ἀγαπῶ ἔσένα τώρα πού καίγομαι ἀπὸ ἀγάπη... Τώρα πού φλογίζομαι ἀπὸ πόθο; Νὰ μὴ σ' ἀγαπῶ;.. Ν' ἀγαπήσω ἄλλον καὶ ν' ἀγαπήσῃς ἄλλη; "Ἄ!... "Ὀχι... Προτιμῶ τὸν θάνατο παρά νὰ σὲ δώσω σ' ἄλληνα.

ΜΙΡΖΑ. Καλά... Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ δώσης σ' ἄλληνα... Δὲν μπορεῖς ἐσὺ ν' ἀγαπήσῃς τὸν Σάχη;

ΓΚΙΟΥΛΑΣΟΥΝ. Ἐγώ;... Ν' ἀγαπήσω αὐτὸν τὸν γρισοκέντητο... Τὴν μούμια... Μ' ὄλο του τὸ εἶναι μ' ἐρεθίζει ν' ἀντισταθῶ. Αὐτὸ τὸ ὄφος τὸ ἀγέρωχο. Αὐτὴ ἡ βεβαιότης πῶς ἀργὰ ἡ γρήγορα θὰ μὲ κἀν δική του...

ΜΙΡΖΑ. Κ' ἂν ἔρθῃ κουρελιάρης;

ΓΚΙΟΥΛΑΣΟΥΝ. Κουρελιάρης; Εἶσαι μὲ τὰ καλά σου;

ΜΙΡΖΑ. Ναί... Ἄν ἔρθῃ καὶ πέση στὰ πόδια σου πῶς κουρελιάρης κ' ἀπ' τὸν φτωχὸ Ἀτζέμη, τί θὰ κἀνης;

ΓΚΙΟΥΛΑΣΟΥΝ. Σῶπα Μιρζά... Σῶπα... Αὐτὰ δὲν γίνονται.

ΜΙΡΖΑ. Ἄν, λέω, ἂν...

ΓΚΙΟΥΛΑΣΟΥΝ. Ἄν... ἂν... Ξέρω κ' ἐγώ; Ἄν ὅπως λές...

ΜΙΡΖΑ. Πέσει στὰ πόδια σου... Ταπεινωθῇ μπροστά σου καὶ ζητιανέψῃ τὴν ἀγάπη σου. Τί θὰ κἀνης; Θὰ τοῦ τὴν ἀρνηθῇς;

ΓΚΙΟΥΛΑΣΟΥΝ. Δὲν ξέρω... Σῶπα γιά τὸν Ἀλλάχ... Ἐγὼ ἔσένα ἀγαπῶ.

ΜΙΡΖΑ. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ στὸ λέω. Ἄν μ' ἀγαπᾶς πρέπει ν' ἀγαπήσῃς τὸν Σάχη... Ἄλλοιως δὲ γίνεται... Καὶ ξέρεις κ' ἓνα ἄλλο;

ΦΑΤΜΕ (Μπαίνοντας στὴ Γκιουλσούν) "Ἄ... ἐδῶ εἶσαι τοῦ λόγου σου; Δὲν σοῦχω πῆ τῶς δὲν θέλω νὰ τὸ κουνᾶς ἀπ' τὸ χαρῆμι; "Ἐ; Τί γυρεύεις μὲ τοὺς ἄντρες;

ΓΚΙΟΥΛΑΣΟΥΝ. Ἀργόντισσά μου νὰ σοῦ πῶ.

ΦΑΤΜΕ. Νὰ μὴ μοῦ πῆς τίποτα... Ἀπάνω γρήγορα... "Υστερα παραποιήσαι πῶς... Ἐνοια σου, κ' ἂν δὲν κουνήσῃ ἡ σκύλα τὴν οὐρά

της... Ἐμπρός δίνε του.. (Ἡ Γκιουλσούν φεύγει) Βεζύρη μου ἦρθα νὰ σ' εὐχαριστήσω... Στὸ χέρι σου ἦταν νὰ μὲ καταστρέψῃς καὶ μ' ἔσωσε.

ΜΙΡΖΑ. Ἀργόντισσά μου, δὲν ἔκανα τίποτα παραπάνω ἀπ' αὐτὸ πού ἔπρεπε.

ΦΑΤΜΕ. Δὲν λέω... Ἐγὼ ἡ κακομοῖρα δὲν ἔφταιξα σὲ τίποτα, μὰ τί τὰ θέλεις, ὁ κόσμος εἶναι κακός. Ἄν μαθαινότανε ἔπρεπε ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆς καὶ νὰ μὲ καταπῆ (τὸν καμαρώνει). Τί λεβέντης; Τί κορμωστασιά καὶ τί καρδιά μεγάλη... Ἄμ ἔχουν δικὸν αὐτὸς οἱ προκομένες οἱ κόρες μου πούχουν ξετρελλαθῇ μαζί σου.

ΜΙΡΖΑ (ἔκπληκτος). Πῶς τῶπες αὐτό; (Ἰδία) "Ἐγὼ γοῦστο!

ΦΑΤΜΕ. Στὴν σημερινὴ τὴν ἐποχὴ σπάνια βρίσκονται τέτοιοι ἄντρες... Μὰ γιά στάσου... Σάμπως νάχουμε κάπου ξαναταιωθῇ.

ΜΙΡΖΑ. Καὶ βέβαια ἔχουμε.

ΦΑΤΜΕ. Ναί, μὰ πού.

ΜΙΡΖΑ (Γελάει). Ἐ, τώρα μεταξύ μας. Δὲν θυμάσαι; Στὸ χαρῆμι...

ΦΑΤΜΕ. Στὸ χαρῆμι; "Ὀχι πρωτότερα λέω.

ΜΙΡΖΑ. Πρωτότερα; (Σκέπτεται)

ΦΑΤΜΕ. Καλὲ ναί... ναί... Τὸ παιδί... ὁ Χατζῆς... Τώρα σὲ θυμήθηκα. Βρὲ ὁ Χατζῆς.

ΜΙΡΖΑ. Ὁ Χατζῆς; Ποιὸς Χατζῆς;

ΦΑΤΜΕ. Στὸ γάνι τοῦ Ἐλμπούρζ... (Ὁ Μιρζά δὲν καταλαβαίνει) Δὲν μὲ θυμήθηκες;

ΜΙΡΖΑ. Ἄ στο γάνι;

ΦΑΤΜΕ. Ναί.

ΜΙΡΖΑ. Πού...

ΦΑΤΜΕ (τὸν προλαβαίνει). Ναί.

ΜΙΡΖΑ. Βέβαια. Τώρα σὲ θυμήθηκα... Ἐσὺ δὲν ἦσουν πού... (Ἰδία) Ἀνάθεμά με κ' ἂν τὴν ἐγὼ ξαναθῇ. (Δυνατὰ) Καὶ τώρα πού βρεθῆκαίε γνωστοὶ θέλω νὰ μοῦ πῆς κάτι.

ΦΑΤΜΕ. Ὅτι θέλεις...

ΜΙΡΖΑ. Ὁ Σάχης πόσες κόρες ἔχει;

ΦΑΤΜΕ. Δυὸ.

ΜΙΡΖΑ. Τὴν Ἄισα καὶ τὴν Χαδίτσα.

ΦΑΤΜΕ. Ναί, πού τίς ξέρεις;

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεγές)

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Χρήματα ἀνωφελῆ
-Μὴ στενοχωρεῖσθε γιά τὴ φτώχεια σας... Βλέπω γυρὸ σας χρήματα...
-Ναί... βέβαια... εἶμαι κλητὴρ σὲ Τράπεζα...

Ἀντιαεροπορικὴ ἀμυνα
-Τὰ τοιχώματα τοῦ καταφυγίου εἶναι ἑπαρκῶς βαρεῖα... Δυστυχῶς δ' ἔμω, τὸ κρασί εἶναι πολὺ ἐλαφρὸ...

Ὑψος καὶ σχετικότης
-Σὺς στυιστῶ, ἓναν παλὴν συμμαθητή μου... Μαζὶ μεγαλώσαμε...

Μια φοβερή γυναίκα

‘Η δηλητηριάστρια τής Λιέγης

Τὸ γνωστὸν «Οἱ αἰῶνες ἀντιγρά-
φουν ἀλλήλους», βρήκε μία πολὺ
τραγικὴ ἐπαλήθευση στὴν περι-
φημὴ «Φαρμακεύτρια τῆς Λιέ-
γης» τὴν γυναίκα πού δίδει τὰς ἡμέρας
ἀπὸ τὴν αὐτὰς λόγους γιὰ τὰ ἀπαίσιμα ἐγ-
κλήματά της στὰ βελγικὰ δικαστήρια.

Πρὸ 260 ἀκριβῶς ἐτῶν συνελαμβάνε-
το στὴν μονὴ τῆς Παναγίας τῆς Ἀντὴ
μιά ἄλλη φαρμακεύτρια ἢ ὁποία ἔγινε
διάσημη στὰ γυναικεῖα ἐγκληματικὰ χρο-
νιά. Πρόκειται γιὰ τὴν Μπρενβιγιέρ
πού εἶχε ἐπίσης ζήσει καὶ διαπράξει τὰ
ἐγκλήματά της στὴν Λιέγη.

Ἡ σημερινὴ ὅμως φαρμακεύτρια, ἡ
Μαρία Πετιζάν-Μπέκερ ἔφευγε ἀπὸ ἐγ-
κληματικότητα καὶ τὴν Μπρενβιγιέρ, καὶ
τὴν Βιεννέζα Μάρθα Μάρεκ καὶ τὴν Ἀ-
μερικανίδα Χάν ἢ ὁποία, ἔχει καταδικα-
σθῆ σὲ θάνατο καὶ πρόκειται νὰ καθήση
τὴς ἡμέρας αὐτὲς στὴν ἠλεκτρι-
κὴ καρέκλα.

Ἡ Μαρία Μπέκερ, ἡ χήρα ἐ-
νὸς τιμίου ἐπιλοποιοῦ τῆς
Λιέγης, γιὰ τὸν ὁποῖο ἄλλοστε
λέγεται ὅτι ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς
θύμα τῆς κακούργου συζύγου
του, κατηγορεῖται ὅτι ἐδηλητη-
ρίωσε μὲ καταχθόνιο τρόπον καὶ
ἐκ προμελέτης 16 ἐν ὄλῳ ἄτο-
μα ἀπὸ τὰ ἅπλοια τὰ περισσότερα
ἦσαν γυναῖκες. Στὴς 13 πε-
ρπερτίες ἡ ἐνοχὴ τῆς κρίνει-
ται ἢ ἀποδοδεσινμένη ἂν καὶ
δὲν ἔχει λάβει ἀκόμη ἢ ἐξέτα-
σις ὅλων τῶν μαρτύρων πού
ἀποδείχνουν τοὺς τραγικούς.

Ἡ ἴδρι δονεῖται, φυσικά, μὲ
ἐξαιρετικὸ θράος τὰ πάντα,
βοῦζει τοὺς μάρτυρας καὶ σὺ-
τοὺς ἀκόμη τοὺς δικαστὰς, λέ-
νει ὅτι ὅλοι λέγουν ψέματα καὶ
ὅτι αὐτὴ εἶναι ἀθώα.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλοι τοὺς αὐ-
τοὶ οἱ ἰσχυρισμοὶ, οὔτε κἀν
λαμβάνονται ὑπ’ ὄψιν, γιὰτὶ
περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο
τὴν βασθεῖ ἕνα παρελθὸν πολὺ
λίγο ἀξιοπρεπές:

Ἀπάτες, ἐρωτικὰ σκάνδαλα,
φιλολασίες, ἕνας βίος γεμάτος ἀνηθικό-
τητα. Γεννήθηκε σὲ κάποιο μικρὸ χωριὸ
τῆς Φλαμανδίας, σ’ ἕνα μέρος δηλ. ἐν-
τελῶς ἀντιθέτου γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰ
φιλόδοξα ὄνειρα τῆς Μαρίας.

Ὁμορφη, προσλητικὴ, μὲ μιὰν ἀπέ-
φρανη δὴσα γιὰ μεγάλῃ ζωῇ, γιὰ ἀλλαγῇ,
γιὰ συγγενήσεις, ἐγκατέλειψε, πολὺ νῆα
ἀκόμη, γονεῖς καὶ χωριὸ πηγαινόντας νὰ
δημιουργήσῃ μόνῃ τῆς τὴν τύχη τῆς τῆς
Λιέγης.

Χάρις στὴν καλὴ τῆς ἐμφάνισι δὲν ἄρ-
γησε νὰ βρῆ θέση σὲ ἕναν μεγάλο ροδι-
στράδιο τῆς Λιέγης. Ἐκεῖ τῆς δόθηκε
ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρισθῆ μὲ κερδὲς τοῦ
καλοῦ κόσμου καὶ ὅταν ὕστερ’ ἀπὸ λίγο
καιρὸ παρέθηκε τὸ ράφιμο, ἀπεφάσισε
νὰ ἐκμεταλλεσθῆ τὴς γνωριμιῆς αὐτῆς
καὶ νὰ γίνῃ γκουβερνάντα.

Ἦταν τότε 21 ἐτῶν, δροσερῆ, χαριτω-
μένη, καὶ ἀληθινὸς περσασμὸς καὶ, ἂν πι-
στεύσουμε τὴς μαρτυρίες τῶν κυριῶν στὰ
σπίτια τῶν ὁποίων εἰργάσθηκε ὡς γκου-
βερνάντα πρέπει νὰ παραδεχθῆμε ὅτι
ἔκανε ὅπως ἡ Μάρω τοῦ τραγουδιοῦ,
δὲν ἄφηνε δηλ. τὰ νεῖατά της νὰ πᾶνε
χαμένα.

Ἐτσι, τουλάχιστον, κατέθεσαν οἱ μάρ-
τυροί.

— «Ἡ μόνον ὁμορφὴ ἀπαντᾷ σ’ αὐ-
τὰ ἢ Μπέκερ ἀνῆλ, δροσερῆ καὶ οἱ τότε
κυρίες μου μ’ ἐξήλεσαν, ὑποψιάζοντου-
σαν τοὺς ἄνδρες τους. Καὶ ἡ ζήλεια τους
ἔκανε νὰ μὲ διώκουν ὕστερ’ ἀπὸ λί-
γους μῆνες. Ἡ ἴδια ζήλεια τοὺς κάνει
καὶ σήμερα νὰ ἔρχονται νὰ καταθέτουν
τὰς ψευδῆ μαρτυρίες ἐναντίον μου».

Μὰ οἱ μαρτυρίες εἶναι πολλές καὶ ὅλες
σχεδὸν συμπλήρουν. Ποῖος θὰ πιστέψῃ
ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ τὴς ζήλεια
πού νὰ κρατᾷ... 38 χρόνιά;

Ἄπορείτε; Καὶ ὅμως ἔτσι εἶναι.
Ἡ «Φαρμακεύτρια τῆς Λιέγης» σήμερα
59 ἐτῶν καὶ, τὸ πὸν περι-
εργο, διεπράξε τὰ περισσότερα
ἐγκλήματά της μετὰ τὰ 55 τῆς
χρόνια!

Πέντε ὀλόκληρα χρόνια ἔζησε ἡ
Μπέκερ πού ὠνομαζόταν ἀκόμη

σον... τὴν διαχείριση τῆς ἐπιχειρήσεως.
Περὶ τὸν νὰ λεχθῆ ὅτι οἱ δύο ἀδελφοὶ
Μπέκερ δὲν ἐδοῦλεσαν πιά παρὰ μόνον
γιὰ νὰ πληρώνουν χρέη.

Ἡ μεγάλη ὅμως καριέρα τῆς Μπέκερ
ἀρχίζει μὲ τὴν στιγμή πού, περασμένη
πιά τὰ πενήντα, ἔχηρε. Ὁ θάνατος
τοῦ Γουλιέλμου Μπέκερ ἐξαικολοθεῖ καὶ
σήμερα ἀκόμη νὰ ἀποτελῆ ἕνα μυστήριο
καὶ θεωρεῖται, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι
τρεῖς γιατροὶ ἐβεβαίωσαν τὸν φυσιολο-
γικὸ θάνατο, ὡς τὸ πρῶτον ἐγκλημα τῆς
Μπέκερ.

Λίνο ἀνοίγερα ἡ «ἐξαιρετικὴ χήρα»
ἀρχίζει διάφορες
ἐπιχειρήσεις πού
καταλήγουν σὲ πα-
ταγώδη χρεωκοπία
μὲ παθητικῶν 400
χιλιάδων.

Τὸ 1934 ἀνοίγει
ἕνα «Ὀίκον Ρα-
πτικῆς» ἀπὸ τὸν
ὁποῖον ἔλειπε σχε-
δὸν διαρκῶς γλεν-
τώντας ὅπου μπο-
ροῦσε νὰ γλεντή-
σῃ.

Ἡ νέα αὐτὴ ἐ-
πιχειρησις ἐκλείσει μὲ παθη-
τικῶν 100.000 φράγκων.

Ἀλλὰ ἡ Μπέκερ χρεωζό-
τανε λεπτά. Τὰ βέλγητά
τῆς στρατασιασμένα τώρα
ἀπὸ τὰ χρόνια καὶ τὴν ἄσω-
τῆ ζωῇ, εἶχαν πάψει πιά
νὰ εἶναι πηγὴ εἰσοδήμα-
τος. Ὁ νέος τῆς ἀρραβωνια-
στικὸς Μπέκερ τὸν ὁποῖο
κατώρθωσε νὰ μπλέξῃ παρ’
ὅλη τὰ 55 τῆς χρόνια ἀπε-
δείχθη ἕνας φοβερὸς ται-
γκούνης, μολοντί εἶχε με-
γάλῃ περιουσία.

Καὶ μιὰν ὀραία ἡμέρα ὁ
Μπέκερ ἀρρωσταίνει ξαφνι-
κά. Ἡ κλητὴ του τὸν πε-
ριποιήθηκε ὅσο μποροῦσε,
ὡς ἐφτιανε κάθε μέρα τσά-
γι, τοῦ ἔδινε διάφορα γι-
ατρικά. Μὰ τίποτα δὲν ὠφέλησε. Στὰς 2
Νοεμβρίου 1934 ὁ Μπέκερ ἀπέθανε φυ-
σιολογικῶς ἀλλ’ ἀπὸ ἀγνωστῆ αἰτία.

Ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ συστηματικὴ
ἐγκληματικὴ δράσις τῆς Μπέκερ.
Τὰ πειράματα πού εἶχε κάνει στὸν
ἄνδρα τῆς καὶ ὕστερα στὸν ἀρραβωνια-
στικὸ τῆς εἶχαν ἐπιτύχει. Κανένας δὲν
τὴν εἶχεν ὑποψιασθῆ. Ἐτσι ἀπεφά-
σεν ἡ Μπέκερ ν’ ἀλλάξῃ ὀριστικῶς ἐ-
πάγγελμα, νὰ γίνῃ «δηλητηριάστρια».

Τὸ 1935 κατηγγέληθ, γιὰ πρῶτῃ φορὰ
ἡ Μπέκερ ἀπὸ κάποιον ἀνώνυμο, ὡς ὑ-
πεύθυνος γιὰ τὸν θάνατο τῆς πλουσίας
χήρας Κδύλλ, τὴν ὁποία ἐπεριποιεῖτο ὡς
νοσοκόμος. Ἡ ἱατροδικαστικὴ ἐξέτασις
ἀπέδειξε ἐν τούτοις ὅτι ὁ θάνατος ἦτο
φυσιολογικὸς καὶ ἡ Μπέκερ δὲν ἐδιώ-
χθη.

Ἐνα χρόνο ἀργότερα μιὰ νέα ἀνών-
μος ἐπιστολὴ πληροφοροῦσε τὸν εἰσαγγελέα
περὶ τοῦ μυστηριώδους θανάτου τῆς χή-
ρας Λάνγγ, τὴν ὁποῖαν ἐπεριποιεῖτο ἐπί-
σης ἡ Μπέκερ.

Ἡ ἀστυνομία ἐνδιεφέρθη τὴν φορὰν
αὐτὴν κἄπως περισσότερο καὶ ἔτσι ἀπε-
καλύφθησαν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ὅλα τὰ
ἐγκλήματα τῆς Μπέκερ πού, ὅπως καὶ εἰς
τὴν ἀρχὴν εἴπαμε, φθάνουν τὰ 16.

Ἐπάνω: ἡ δηλητηριάστρια Μαρία Μπέκερ. Κά-
τω: Ἡ ἴδια ἐνῶ ἀπαντᾷ σὲ μιὰ ἐρώτησι τοῦ προ-
έδρου τοῦ κακούργου δικείου.

Πετιζάν ὡς γκουβερνάντα ἀλλάζοντας
τρεῖς μῆνες σπῆτια καὶ πολὺ συχνότερα ἐρ-
ρωμένους ἕως ὅτου ἐγνώρισε τὸν Γου-
λιέλμο Μπέκερ, ἕναν ἀγαθὸ ἐπιλοποιοῦ.
Μὰ μὲρι αὐτὸς ἔφερε στὸ σπίτι του τὴν
«καλὴν εἰδηση» ὅτι παντρεύεται. Ἡ ὁ-
μορφιά τῆς Πετιζάν καὶ ἡ σαχλαρινιά τῆς
τὸν εἶχαν μαγεύσει σὲ τέτοιο βαθμὸ πού
μολοντί ὁ Γουλιέλμος ἐγνώριζε τὸν ἐκ-
λετὸ τῆς βίῃ δὲν ἐδίστασε νὰ τὴν φέρῃ
ὡς γυναίκα του, μέσα στὸ πατρικὸ του
σπίτι.

Μὰ ἡ ζωὴ μαζί μὲ τὰ «πεθερικά» δὲν
ἐνθουσίαζε καὶ τόσο τὴν Μαρία καὶ ἔτσι
ἔπεισε τὸν ἄνδρα τῆς νὰ ἀνοίξουν ἕνα...
κρεοπωλεῖο σὲ κάποιο μακρυνὸ προά-
στειο τῆς Λιέγης. Ἐκεῖ μακριὰ ἀπὸ τὴν
ἐνοχλητικὴν ἐπιβλεψὴ τῶν συγγενῶν μπο-
ροῦσε νὰ συνεχίσῃ τὴν σκανδαλώδη
ζωὴ τῆς σπαταλώντας ἀπερίσκεπτα ὅλες
τὴς εἰσπραξίεις τοῦ μαγαζιοῦ καὶ τὴς λί-
γες οικονομίεις τοῦ ἀνδρός τῆς. Τὰ κα-
τάφερε δὲ τόσο καλά ὥστε ὁ Γουλιέλμος
ἀναγκάσθηκε μετὰ λίγους μῆνες νὰ ξα-
νανυρίσῃ νὰ δουλέψῃ κοντὰ στοὺς δι-
κούς του.

Μετὰ τὸν πόλεμο— ὁ πεθερὸς τῆς εἶχε
πιά πεθάνει— πείθει τὸν ἄνδρα τῆς καὶ
τὸν ἀδελφὸ του Γουσταῦ, νὰ τῆς ἀναθέ-

‘Υστερ’ ἀπὸ δέκα χρόνια...

Διήγημα τοῦ Λεὸν Γκρόκ

Οσο τὸ τραῖνο πλησίαζε στὸ Πα-
ρίσι, τόσο νευρίαζε περισσότερο
ὁ Γκαστόν Σεζύ. Στὸ διαμερί-
σιμ τῆς α’ θέσεως ὅπου βρισκόταν
μόνος, δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ οὔτε
στιγμὴ ἤσυχος.

Κάθε τόσο σηκώνοντάς, προχωροῦσε
στὸ διάδρομο, κι’ ἐβγαζε τὸ κεφάλι
τοῦ ἔξω ἀπ’ τὸ παράθυρο γιὰ ν’ ἀνα-
πνεύσῃ βαθειὰ τὸ δροσερὸ ἀεράκι—τὸ
ἀεράκι πού ἔρχοταν ἀπ’ τὸ Παρίσι,
πού τοῦ φερνε κατὶ ἀπ’ τὴν πόλι αὐτὴ
ἔδου εἶχε γεννηθῆ, ὅπου εἶχε μεγαλώ-
σει, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἐγκαταλείψει, σὲ
ἡλικία 25 χρόνων, πάμφτωχος, καὶ
στὴν ὁποῖαν ἐγύριζε τώρα βαθύπλου-
τος ὕστερ’ ἀπὸ δέκα χρόνια πού εἶχε
ζήσει στὴν Ἀμερικὴ.

Ἐἶχε ὑποφέρει βέβαια, εἶχε βασανι-
στῆ πολὺ ὡς πού νὰ κερδίσῃ τὰ ἑκα-
τομύρια του. Ἡ τύχη ὅμως τὸν εἶχε
βοηθήσει τελικά καὶ νὰ, τώρα, πού τὸ
ὄνειρό του εἶχε γίνῃ πραγματικότης...

Μιά σκέψη τὸν εἶχε τὸνῶσαι φυγικά,
τοῦ εἶχε δώσει θάρρος, τὴν ἐποχὴ τῶν
μεγάλων του ἀπογοητεύσεων: ἡ σκέ-
ψη πὼς ὑπῆρχε ἐκεῖ, στὸ μακρυνὸ Πα-
ρίσι, μιὰ ἀθάνα κοπέλλα πού τοῦ εἶχε
δώσει τὴν καρδιά της, πού εἶχε ἐπι-
στούνη σ’ αὐτόν, πού τὸν περίμενε...
Μιά κοπέλλα, πού ὕστερ’ ἀπὸ τὴν κα-
τηγορησιατικὴ ἀρνησι τῶν γονέων τῆς
νὰ τὴν παντρεύουν μ’ αὐτόν τὸν ἀπέν-
ταρο, τοῦ εἶχε πῆ:

—Μπορεῖς νὰ πᾶς ἐκεῖ μακριὰ, Γκα-
στόν... Θὰ σὲ περιμένω...

Αὐτὴν εἶχε στὸ νοῦ του ὅταν ἐπά-
λαι ἐναντίον τῆς κακοτυχίας, καὶ χά-
ριν αὐτῆς εἶχε νικήσει.

Χάριν τῆς πάλι εἶχε ἀρνηθῆ, ὅταν εἶ-
χαν ἔρθῃ οἱ ἡμέρες τοῦ πλοῦτου καὶ
τῆς εὐτυχίας, τὰ συνοικεῖα πού τοῦ
εἶχαν προταθῆ.

Ἀπὸ τότε πού εἶχε φύγει, ἐν τούτοις,
δὲν εἶχε λάβει νέα της. Ἡ Ζουλιέττα,
ὅπακούοντας βέβαια στοὺς γονεῖς τῆς,
δὲν εἶχε ἀπαντήσει στὰ γράμματά της.
Ἐτσι, εἶχε παύσει πιά κι’ αὐτὸς νὰ
τῆς γράφῃ. Μιά ἔμμονη σκέψη κυριαρ-
χοῦσε στὸ μυαλό του: «Ὅταν γίνω
πλούσιος θὰ ξαναγυρίσω».

Καὶ νῆα, τώρα, πού ἦταν πλούσιος
Ξαναγυρίζε. Καὶ ἦταν βέβαιος πὼς εἶ-
νε κρατήσει, σὴν, τὸ λόγο τῆς, καὶ
πὼς τὸν περίμενε.

Τὴν εἶχε ἀφήσει μικρῆ, δεκαεπτὰ
χρονῶν κοπελλοῦδα. Τώρα θὰ βρισκό-
ταν σ’ ὅλη τὴν ἀνιση τῆς διορφίας
τῆς. Ὅσο γιὰ τοὺς γονεῖς τῆς, τοὺς
μικρεπτόρους αὐτοὺς μὲ τὴς ἀστικές
ἀντιλήψεις θὰ ὀπισθοχωροῦσαν βέβαια
μπρὸς στὸν ἄνθρωπο πού, μὲ τὴν δρα-
στηριότητά του καὶ μόνο εἶχε κατα-
κτῆσει τὰ πλοῦτη.

Στὸ βῆμα, ἄλλοστε, ἦσαν ἀγαθοὶ
ἄνθρωποι. Τί ἔφταιγαν κι’ αὐτοί; Γιὰ
τὸ καλὸ τῆς κόρης τοὺς ἐφρόντιζαν
τότε...

Τὸ ἔξπρες, σφυρίζοντας, μπῆκε στὸν
σταθμὸ. Ὁ Γκαστόν ἐπήδησε μὲ νευρι-
κότητα στὴ πλατφόρμ καὶ διευθύνθηκε
πρὸς τὴν ἔξοδο. Δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ οὔ-
τε λεπτό.

Μὲ τὸ ἐπιτακτικὸ ὕφος ἀνθρώπου
πού νοιώθει τὴν τσέπη του γεμάτη λε-

φτά, παρέδωσε τὴς βαλίτσες του στὸν ὑ-
πάλληλο ἑνὸς μεγάλου ξενοδοχείου,
καὶ κατόπιν, ξελαφρωμένος κι’ ἀπ’ αὐ-
τὴν τὴν ἐγνοια, τράβηξε πρὸς τὸ Πα-
λαί-Ρουαγιαλ.

Ἐκεῖ βρισκόταν, πράγματι, τὸ ἀδα-
μαντοπωλεῖον Λετάγγ, τὸ κατάστημα
τῶν γονέων τῆς Ζουλιέττας. Ἐκεῖ καὶ
αὐτῆ, ἔάν δὲν εἶχεν ἐπέλθει καμιά ἀ-
ναστάσις στὴ ζωὴ τῆς ἐν τῷ μεταξῷ,
θὰ βοηθοῦσε τοὺς γονεῖς τῆς περιποι-
ομένη τοὺς πελάτες, ὅπως πρῶτα.

Ἐπάνω στὴ βιάση του νὰ φθάσῃ γρή-
γορα, ὁ Γκαστόν δὲν συλλογίσθηκε ὅτι
τὰ ρούχα του ἦταν κατακομισμένα,
ὅτι ἦταν ἀξέριστος, ὅτι ὁ ταξειδιωτι-
κὸς σκοῦφος του δὲν ἐταίριαζε βέβαια
στὸ διαβῆμα πού πήγαινε νὰ κἀνῃ. Τί
σημασία ἔχουν, ἄλλωστε, αὐτῆς ἡ λε-
πτομέρειες; Ἦταν πλούσιος, ἀγαποῦ-
σε τὴν Ζουλιέττα, κι’ ἡ Ζουλιέττα τὸν
ἀγαποῦσε. Μήπως αὐτὰ δὲν ἀρκού-
σαν;...

Φθάνει τέλος στὸ μαγαζι. Τὸ βλέπει
ἀπὸ μακριὰ. Δὲν ἔχει ἀλλάξει καθό-
λου. Μιά φοβερὴ ἀμφιβολία ὅμως κα-
ταλαιβάει τώρα τὸν Γκαστόν:

Ποῖος τὸν βεβαιώνει ὅτι ἡ Ζουλιέττα
δὲν λησιμόνησε τὴν ὑπόσχεσι τῆς;... ὅ-
τι δὲν παντρεύθηκε;...

—Ὁχι, ὅμως... Δὲν εἶναι δυνατόν...

Πρὶν μπῆ μῆσα, κυττάζει ἀπ’ τὴ βι-
τουῖνα. Βλέπει μιὰ ψηλὴ κοπέλλα, μὲ
πρόσωπο στεγνὸ καὶ ζαρωμένο, μὲ κι-
νήσεις ξερέες...

Θεέ μου... Αὐτῆ, λοιπόν, εἶναι ἡ Ζου-
λιέττα; Αὐτῆ ἡ ἰσχνὴ γεροντοκόρη;...

Καὶ νῆα... Δὲν τὸν ἀναγνωρίζει. Κυτ-
τάζει μὲ ὕφος καχύποπτο τὸν ἀγνωστον
αὐτὸν μὲ τὴν τρανιάσκα πού φαίνεται
ὅταν νὰ παραποιηθῇ.

Πρὸς στιγμὴν τοῦρχειται ἡ διάθεσις
νὰ φύγῃ, νὰ τὸ σκάσῃ, χωρὶς νὰ φανε-
ρώσῃ ποῖος εἶναι. Ἀμέσως ὅμως μετα-

ΤΡΙΦΕΡΟΤΗΤΕΣ

—Τί εἶπατε; Δὲν εἶναι τρυφερὸ τὸ
«πιφτέκι μου; Τί θέλατε δηλαδῆ, νὰ σᾶς
ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ σᾶς φιλήσῃ;

νοεῖ γιὰ τὴν σκέψη του. Τὴν βρίσκει ἀ-
παισία, ἀνήθικη. Μήπως γιὰ τὴν κα-
τάντια τῆς Ζουλιέττας δὲν εἶναι αὐτὸς
ὑπεύθυνος; Ἄν δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει,
θὰ εἶχε παντρευθῆ τώρα καὶ θὰ ζοῦσε
εὐτυχισμένη.

Δέκα χρόνια ἀναμονῆς δὲν παχαί-
νουν βέβαια ἕναν ἄνθρωπο. Κι’ ἔπειτα,
ποῖος ἔβρει; ὅταν θὰ εὐτοχούσε πάλι,
ἦταν θὰ παντρευόταν τὸν Γκαστόν, ἢ
διορφία τῆς θὰ ξανάθιζε ἴσως...

Ναί, εἶχε καθῆκον νὰ τὴν πάρῃ. Χω-
ρὶς νὰ διστάσῃ περισσότερο, ὁ Γκα-
στόν μπῆκε μέσα στὸ κατάστημα.

Ἡ Ζουλιέττα ἐτρόμαξε. Συνῆλεθε ὁ-
μιᾶς ἀμέσως, καὶ μὲ ὕφος ἐρηρὸ κι’ ἀ-
διάφορο ἐρώτησε:

—Τί ἐπιθυμῆ ὁ κύριος;

—Δὲν μὲ ἀνανυρίσεις, λοιπόν, Ζου-
λιέττα; εἶπε ὁ Γκαστόν.

Ἡ Ζουλιέττα ἀνατόρησε.

—Θεέ μου! εἶπε μὲ λίγο, μὲ κάποιο
δισταγμὸ. Ἔισα ὁ Γκαστόν... Πὼς ἄλ-
λαξες, ἀλήθεια...

Ὁ Γκαστόν πειράχθηκε. Ὅταν ἔβρι-
ξε μιὰ ματιὰ ὅμως στὸν καθρέφτη τοῦ
βάθους καὶ ἀντίκρουσε τὰ σκονισμένα
του ρούχα καὶ τὴν τρομάσκα του, να-
μιονέλασε. Δὲν εἶνε ἄδικη ἢ καυμένη
ἡ Ζουλιέττα νὰ εἶναι παραρηγμένη.

—...Ἄλλα, κι’ ἐδῶ ὅλα ἄλλαξαν! ἔξα-
κολούθησεν ἡ Ζουλιέττα. Οἱ καθυμένοι
μου εἶναι ἔτσι ἕνα ἄνθρωπο...

Συνεχίζοντας ἔρχισε νὰ παραπονη-
εῖται γιὰ τὴν ἀντιρροπία τῆς... ἅ-
τις γυναῖκες πού δὲν πῆγαιναν καλά.
Ἐδήλωσε μὲ μισόλογα στὸ τέως νη-
στήρα τῆς ὅτι ἂν εἶχεν ἔλθει γιὰ νὰ
τῆς ζητήσῃ καμιά χρηματικὴ συνδρο-
μὴ ἔπρεπε νὰ τὴν πάρῃ ἀπόφασι ὅτι θά-
φευγε ἀπράκτος. Δὲν εἶνε κάνει καλά
ν’ ἀπευθυνθῆ σὲ μιὰ φτωγὴ κοπέλλα
πού οἱ δουλειῆς τοῦ μαγαζιοῦ τῆς δὲν
ἐπήγαιναν καθόλου, μὰ καθόλου κα-
λά.

Καὶ, ρίχνοντάς του μιὰ περιφρονητι-
κὴ κάπως ματιὰ, ἡ Ζουλιέττα συνεπέ-
ρανε:

—Ὅταν συλλογίζομαι, ἀλήθεια, πὼς
μὲ εἶχες ζητήσῃ κάποτε εἰς γάμον! Τί
ἀνόητοι πού εἴμαστε κι’ οἱ δύο μας, τό-
τε, ἐ;... Καὶ πόσο δικηρὸ εἶχε ἡ καυμέ-
νη ἡ υπέρτα μου πού ἐμπόδιζε αὐτόν
τὸν γάμο! Ἄ! Καλλίτερα πού εἴμαινα
γεροντοκόρη, παρὰ νὰ εἶνα ἔνωσι τὴν
φτώχεια μου μὲ τὴν δικὴ σου φτώχεια.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Ζουλιέττα ἔβρι-
χνε τὴν αὐλαία στὸ παρελθόν. Προχώ-
ρησε μάλιστα καὶ πρὸς τὴν πόρτα τοῦ
καταστήματος, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ὑπο-
δείξῃ στὸν Γκαστόν ὅτι ἀρκετὰ τὴν εἶ-
χε ἀπασχολήσει.

Ὁ Γκαστόν, χωρὶς νὰ πῆ τίποτα,
ἔφυγε...

...Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, ἕνας ἀ-
ναστεγμὸς βγήκε ἀπὸ τὸ στήθος του.

Ἐννοῖται μὲ μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευσι
γιὰ τὴν ἀποκαλύψῃ πού τοῖ ε

Η γυναίκα που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Τα προηγούμενα

Η περιφημη αοιδός Ρόζα Σκαρλάτι, καθώς δειπνά στο συνηθισμένο της εστιατόριο με τον Ντανιέλε Κόρντα, με τον οποίο τη συνδέει μια εξαιρετικά, άδολη και πραγματική φιλία, γνωρίζεται με έναν συμπαθέστατο νέο, τον Άλμπερτο.

Ο Άλμπερτο της δηλώνει ότι είναι από πολλά χρόνια θαυμαστής της και ήλθε επίτηδες στο Μιλάνο για να παρακολουθήσει την «Νόρμα» του Μπελίνι που έπαιξε εκείνο το βράδυ η Ρόζα. Δυστυχώς η «Νόρμα» αποτυγχάνει και η Ρόζα, νοιώθοντας τον έαυτο της άρρωστο αποχαιρέτά τους 2 άνδρες και πηγαίνει σπίτι της.

Την ώρα που πέφτει στο κρεβάτι της, χτυπά το τηλέφωνο. Είναι ο Άλμπερτο. Ήλαιο, ο οποίος

την ρωτά απλά και σοβαρά αν θέλει να γίνει γυναίκα του.

Η Ρόζα, χωρίς να θυμώσει, του απαντά ότι δεν θα παντρευτεί ούτε εκείνον ούτε κανέναν άλλον.

Την άλλη μέρα αναθέτει στον Κόρντα ν' ανακοινώσει στον Ίλιario ότι είναι παντρεμένη. Ο νέος τρέχει σπίτι της όπου εκείνη βρίσκεται άρρωστη από άφυγδαλίτιδα. Κι' η Ρόζα, που αισθάνεται μια τρυφερή συμπάθεια γι' αυτόν του διηγείται την ιστορία του γάμου της με τον Πατρίτσιο Άστορι, έναν γοητευτικό νέο, θαμνάσιο πιανίστα, εξαιρετικό σχεδιαστή, άστοχο, απένταρο και χαριτωμένο. Τον είχε παντρευτεί πριν από οκτώ χρόνια σε ηλικία δεκαεννέα χρόνων γιατί τον είχε ερωτευθεί παράφορα, δυνατά, αποκλειστικά. Μια μέρα ο Πατρίτσιο την εγκατέλειψε, έφυγε για την Βραζιλία και πέντε χρόνια τώρα δεν ήξερε τί γινόταν.

Προ όλων μνημών είχε μάθει ότι ήταν άρρωστος εκεί-κάτω και ο Ντανιέλε Κόρντα ανέθεσε σε κάποιον φίλο του που έμενε στη Βραζιλία να τους πληροφορήσει τι γινόταν ο Πατρίτσιο. Μια μέρα έρχεται ένα γράμμα που πληροφορεί τον Ντανιέλε ότι ο Πατρίτσιο Άστορι είχε πεθάνει στη Βραζιλία από κίτρινο πυρετό.

Ο Ντανιέλε, που αγαπά μυστικά τη Ρόζα, σκέπτεται ότι ο Πατρίτσιο πέθανε πολύ άργα, αφού εν τώ μεταξύ η Ρόζα έχει ερωτευθεί τον Άλμπερτο Ίλιario.

Ο Άλμπερτο προσκαλεί τη Ρόζα να πάει στο σπίτι του, στο Βενέτο, για να γνωρίσει τη μητέρα του και την αδελφή του Τερεζίτα. Η Ρόζα δέχεται. Στο σπίτι του Άλμπερτο γνωρίζεται και με μια νέα κοπέλλα την Σιμπίλλα για την οποία αισθάνεται ένα παρόμοιο συναίσθημα φόβου και δυσφορίας. Η Σιμπίλλα έχει μια νεανική, επιδεικτική ομορφιά.

Η Ρόζα και ο Άλμπερτο αρραβωνιάζονται. Μόλις επιστρέφει σπίτι της η Ρόζα, κοιτάει ν' απολιθωθεί από τον τρομό βλέποντας έναν άνδρα να παίζει στο πιάνο το «Ερωτικό όνειρο» του Λίστ. Είναι ο Πατρίτσιο που έχει επιστρέψει στην Ίταλία. Είχε διαδώσει ψέμματα ότι είχε πεθάνει για ν' αποφύγει τους πολυάριθμους δανειστές του. Διηγείται στη Ρόζα πως είχε άρρωσθήσει εκεί κάτω.

Της περιγράφει όλη την μαρτυρική ζωή του και πόσο την επηθύμησε. Το βράδυ φεύγει και η Ρόζα πέφτει να κοιμηθεί νοιώθοντας μια τρομερή αγωνία. Σκέπτεται να εξαφανισθεί από τη ζωή του Άλμπερτο, χωρίς να του δώσει καμιά δικαιολογία γιατί αν τον αντικρύσει φοβάται ότι δεν θα βρει τη δύναμη ν' αυτοθυσιασθεί για τον Πατρίτσιο που έχει τόσο την ανάγκη της.

Την άλλη μέρα ο Πατρίτσιο την επισκέπτεται και σε μια στιγμή αδυναμίας και οίκτου η Ρόζα αφήνεται πάλι στα χέρια του. Ο Πατρίτσιο μένει τη νύχτα μαζί της και φεύγει τα ξημερώματα...

Η Αντέλα Μορβέλλι, δίνει μια δεξί-

ωση στο σπίτι της.

Ο Άλμπερτο συναντά εκεί την Ρόζα και της ζητεί να πάει το βράδυ εκείνο μαζί του για να του δώσει μια απόδειξη της αγάπης της. Εκείνη αρνείται και ο Άλμπερτο επάνω στον θυμό του της μιλά πολύ προσβλητικά.

Σε λίγο, έρχεται και ο σύζυγος της Ρόζας και ο Άλμπερτο, βλέποντας το φάντασμα αυτό που δεν έχει επάνω του τίποτα το ανθρώπινο εκτός από τις ρυτίδες, τα λευκά μαλλιά, την κούραση και την άρρώστια μεταννοεί που φέρεθηκε έτσι στη Ρόζα και φεύγει νοιώθοντας έναν άπειρο οίκτο και έρωτα γι' αυτήν.

Η μητέρα του Άλμπερτο έρχεται στο Μιλάνο και κάνει ένα συγκινητικό διάβημα στη Ρόζα, προσφέροντάς της τον γιό της. Μα η Ρόζα αρνείται λέγοντας ότι ο Άλμπερτο θα ξεχάσει γρήγορα ενώ ο άνδρας της έχει απόλυτη ανάγκη τη βοήθειά της αφού δεν έχει κανέναν άλλον στον κόσμο απ' αυτήν.

Η Ρόζα ανακαλύπτει ότι ο Πατρίτσιο πήρε από το χρηματοκιβώτιό της 200 λιρέτες. Αποφασίζει μια μέρα να μάθει που κρύβεται για να τον βοηθήσει περισσότερο και τον παρακολουθεί. Βλέπει σε ποιο σπίτι μπαίνει και την άλλη μέρα πηγαίνοντας στο σπίτι αυτό βλέπει ένα παιδάκι που μοιάζει καταπληκτικά με τον Πατρίτσιο. Το παίρνει μέσα στο σπίτι κι' εκεί η Ρόζα μαθαίνει ότι ο Πατρίτσιο συζητά με μια γυναίκα η οποία έχει αποκτήσει μαζί του τον μικρούλη Πάτ.

120*

Η Ρόζα δεν μίλησε άμεσα. Δεν άπρησε που ο Πατρίτσιο είχε π' ψέμματα: ώριμες ταπεινώσεις μπορεί να τις ανεχθεί κανείς όχι όμως και να τις εξομολογηθεί. Δεν ένοιωσε περιφρόνηση για κείνον, αλλά μονάχα έναν απέραντο οίκτο.

— Φυσικά, εργάζεται. Πάντως ήθελα να σας πω ότι εγώ θα θυμηθώ τον δεσμό μου με τον Πατρίτσιο μονάχα για να μπορέσω να το είμαι χρήσιμη. Είμαστε χωρισμένοι τόσα χρόνια τώρα... Και υπάρχει το παιδί που σας δίνει όλα τα δικαιώματα και σε σας. 'Εγώ δεν έχω πια δικαιώματα, από πολύν καιρό.

Η γυναίκα είπε, ύστερα από παρατεταμένη σιωπή:

— 'Εκείνος μου είχε μιλήσει για σας. Στην αρχή μου έκανε πολύ κακό αυτό, μα ύστερα συνήθισα. Όταν κατάλαβα καλά τι άνθρωπος ήταν, δεν ένοιωθα πια μίσος για σας.

— Με μισούσατε; ρώτησε η Ρόζα χαμηλόφωνα.

— Ναι, απήντησε η γυναίκα. Μα ύστερα πέρασαν όλα.

Η Ρόζα δεν ρώτησε τί πράγματα πέρασαν μαζί με το μίσος. Το πρόσω-

μου έλαξεν η Μοίρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

πο της γυναίκας ήταν ήρεμο, χωρίς θλίψεις, σαν να φανέρωνε μια ψυχή που είχε υπερικήσει την ίδια της αθλιότητα και την αθλιότητα των πραγμάτων και είχε φθάσει σε μια σχετική γαλήνη. Ήταν ίσως μια γυναίκα ταπεινής καταγωγής: δεν ήταν δύσκολο να το καταλάβει κανείς, βλέποντας τα χονδρά και κόκκινα χέρια της και ώριμες στάσεις και ώριμες χειρονομίες. Μπορεί ακόμη και να είχε γίνει ξένη, σ' όλα αυτά τα χρόνια της φτώχειας και της αθλιότητας, με τις ταπεινές δουλειές που αποκτηνόου, με τις στερήσεις και τις μιζέριες της ζωής.

Ναι, όλα είχαν περάσει γι' αυτήν την γυναίκα: η αγάπη, το μίσος, η έλπιδα. Πρόσθεσε ήσυχα:

— Ο Πατρίτσιο μου είχε πη ότι ήλθε και σας βοήκη.

— Δεν μπορούσα να τον δώσω, είπε η Ρόζα ταραγμένη, γιατί τον θεωρούσα ελεύθερο. Δεν ήξερα τίποτα για σας και για το παιδί. Μα τώρα θα μου πητε έσεις τί πρέπει να κάνω.

— Κάνετε, ό τι θέλετε, είπε η γυναίκα αδιάφορα, άνασγκώνοντας τους ώμους.

— Δεν πιστεύω να ξανάρθω, είπε η Ρόζα αφού σκέφθηκε λίγα λεπτά. Δεν έρω αν θα το πητε ότι ήλθα. Ίσως θα ήταν προτιμότερο να μην το πητε. Κάνετε κι' έσεις επίσης ό τι θέλετε. Να θυμάστε όμως ότι για σας, για κείνον και πρό πάντων για το παιδί εγώ θα είμαι πάντοτε διατεθειμένη να σας φανώ χρήσιμη, σε οποιαδήποτε περίπτωση, και ό τι μπορείτε να στηρίξεσθε σε μένα. Καληνύχτα σας.

Απλώς το διορφο χέρι της που δεν φορούσε γάντι και έσφιξε το χοντρό χέρι της γυναίκας που δεν απήντησε στο σφίξιμο. "Όχι όμως από περιφρόνηση. Ένοιωσε κάποια ντροπή. Ψιθύρισε έναν συγκεχυμένο χαϊρητισμό και διευθύνθηκε ν' ανοίξει την πόρτα. Μα η Ρόζα προηγήθηκε, την άνοιξε μόνη της, κι' ύστερα την έκλεισε πίσω της.

Το παιδάκι ήταν στη σκάλα, καθισμένο σ' ένα σκαλοπάτι. Την περίμενε, φαίνεται, να βγει γιατί μόλις την είδε ένα βιαστικό χαμόγελο φώτισε τα διορφο μάτια του. Η Ρόζα έσκυψε επάνω του:

— Πάτ, πόσων χρόνων είσαι;

Το παιδάκι δεν σηκώθηκε. Είπε, άνοιγοντας τα πέντε δάχτυλα του ενός χεριού και ύψώνοντας τον δείκτη του άλλου:

— Μάντεψε.

Η Ρόζα κάθισε κοντά του στο ίδιο σκαλοπάτι:

— Άφησε με να σκεφθώ... περίμενε, περίμενε... Μάντεψα! Έξη χρόνων.

Το παιδάκι χαμογέλασε χαρούμενα.

— Άκουσε, Πάτ. Έγώ είμαι μια φίλη του πατέρα σου και της μητέρας σου. Θα εύχαριστιόμουν πολύ αν σου έκανα ένα δώρο, ένα ωραίο πα-

Η Ρόζα κάθισε στο πιάνο και άρχισε να τραγουδά το παθητικό νουρισμα της δυστυχισμένης Μπατερφλάου.

Το ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

χνίδι. Τι θέλεις;
 "Ο Πάτ απάντησε άμέσως.
 "Ένα καρabάκι. Ένα μεγάααλο καρabάκι με βαρκοϋλες επάνω που νά βγαίνουν και νά μπαίνουν. Θά τó πάω στην δεξαμενή τού κήπου. Θά με έξει έσύ στή δεξαμενή; "Η μαμά δέν έχει ποτέ καιρό...

"Ναί, Πάτ, θά σέ πάω έγώ. Καί μόλις μπορέσω θά σοϋ φέρω τó καρabάκι.
 "Θά είναι μεγάααλο, έ; όσο μπορέις πιό μεγάαααλο. Στή δεξαμενή ύπάρχουν κι' άλλα παιδιά και βουλιάζουν τά καρabάκια.
 "Μά έσύ θά τó προσέχεις τó δικό σου, Πάτ, και θά τó υπερασπισθής, δέν είν' έτσι; Είσαι ένας γενναίος ναυτικός, έσύ, Πάτ.
 "Ω, ναί. Καί ύστερα τόν 'Οκτώβριο θά πάω σχολείο. Καί ύστερα έγω και σβώλους. 'Ακόμη κι' ó μπαμπάς παίζει μαζί μου και ή επιτόνοι-κοκυρά φωνάζει γιατί κάνουμε θόρυβο. Θέλεις νά δης τούς σβώλους μου;
 "Όχι, Πάτ. Τώρα πρέπει νά σεύω. Μά θά ξαναϊδωθούμε νήγορα.
 "Μήν ξεχάσης τó καρabάκι. Μεγάααλο, έ;
 "Ναί. 'Αντίο, Πάτ.

Στό δρομάκο τά ίδια παιδάκια τήν χτύπησαν με τήν ξεχαρβαλωμένη μπάλλα, μά εκείνη ούτε τó κατάλαβε καν. Συλλογιζόταν τόν Πάτ, και τόν Πατρίτσιο άκόμη που έπαιζε σβώλους. Κι' εκείνη επίσης θά μπορούσε νά παίζει σβώλους μ' έναν άνδρα κι' ένα παιδάκι; άσφαλώς θά ήταν πολύ διασκεδαστικό. Βέβαια όλα αυτά θά ήταν διαφορετικά και πολύ ώραία άν εκείνη είχε άποκτήσει ένα παιδάκι. Μά τó παιδάκι τó είχε άποκτήσει αυτή ή άλλη γυναίκα που τήν είχε κυττάξει χωρίς έχθρότητα, αυτή ή άδύνατη γυναίκα με τó άδιάφορο και μαρσιένο πρόσωπο. 'Εκείνη, ή Ρόζα, δέν είχε δικαιώματα στό παιδί, έστώ και άν ήταν υιός τού συζύγου της. Μά ένοιωθε τόν έαυτό της παράξενα εύτυχημένο και λυπημένο, σαν νά είχε όη τόν υιό που θά μπορούσε νά έχη ή ίδια, τόν υιό που θά της έδινε άσφαλώς τó συναίσθημα ότι ή ζωή της δέν ήταν άνώφελη. 'Εκείνη θ' άγόραζε για τó παιδάκι ένα καρabάκι μεγάλο, τó πιό μεγάλο και πιό άκριβό πλοίο που θά μπορούσε νά βρηί στό μεγαλύτερο κατάστημα παιχνιδιών. Καί τó παιδάκι θά ήταν εύτυχημένο και ίσως θά της έδινε ένα φιλί. Καί ίσως θά της έμπιστεύονταν νά πάρη τόν Πάτ μαζί της στήν δεξαμενή τού κήπου κι' εκείνη θά τόν βοηθούσε νά υπερασπίσει τó καρabάκι του από τά άλλα παιδιά που θά ήθελαν νά τού τó βουλιάζουν. 'Εκείνη, ή Ρόζα, ήταν σαν ένα φτωχό ναυαγισμένο πλοίο, μά θά μπορούσε άκόμη νά ύπερασπισθί τó μεγάλο και λευκό καρabάκι τού Πάτ.

"Έχασε ώρες πολλές εμπρός στις βιτρίνες τών καταστημάτων παιχνιδιών. Της φαινόταν ότι δέν ήπληγαν καρabάκια άρκετά ώραία; "Επομένε νά γυρίσει παντού και νά ψάξη με ύπανοη. "Ίδιελε τó πιό άριστό και τó πιό μεγάλο καρabάκι που ύπληρχε.

Συλλογιζόταν άκόμη και τόν 'Αλμπέρτο. 'Εκείνος θά παντρευόταν μία κοπέλλα ίσως τήν Σιμπιλλα, και θ' άποκτούσαν κι' αύτό ένα παιδάκι, ένα παιδάκι με γλυκά μάτια και χαρούμενο χαμόγελο σαν τόν Πάτ... Καί τότε ό 'Αλμπέρτο θά ξεχνούσε επί τέλους αυτήν, τήν Ρόζα, γιατί ένα παιδάκι έχει άσφαλώς τήν δύναμη νά παρηγορηί και νά φωτίσει κάθε ζωή. Καί ή μητέρα τού 'Αλμπέρτο θά ήταν τότε εύχαριστήμένη γιατί όλες οι μητέρες πρέπει νά είναι εύχαριστήμένες.

"Από τήν διεγερμένη σκέψη της περνούσε και ξαναπερνούσε ή εικόνα τών ανθρώπων που είχαν ένα υιό. Συλλογιζόταν άκόμη και τήν 'Ελσα, τήν φίλη τού Ντανιέλε. 'Ο Ντανιέλε τής είχε πηί ότι μία φορά ή 'Ελσα, παρασυρόμενη από τήν έξαλλη παράφορα τών πρώτων χρόνων τής αγάπης της στόν Ντανιέλε είχε πιστέψει ότι μπορούσε νά εγκαταλείψη τόν σύζυγο της και τó παιδί της.

Καί ό Ντανιέλε είχε εξομολογηθί στή Ρόζα ότι ένοιωσε νά χαλαρώνεται ό έρωτάς του για τήν γυναίκα αύτη που ήταν ίκανή νά εγκαταλείψη τó παιδί της. "Ωί! Μονάχα τώρα καταλάβαινε ότι ό Ντανιέλε είχε δίκιο! 'Ο Ντανιέλε, που χωρίς άμφιβολία ήταν ό καλύτερος άπ' όλους, πιό ψηλά από όλους, ό Ντανιέλε θά καταλάβαινε αύτό που άισθανόταν εκείνη συλλογιζόμενη όν Πάτ, τó άθώο πλασματάκι που δέν ήξερε τίποτα από τά περίπλοκα προβλήματα τής ζωής. Μά ίσως ήταν καλύτερο νά πηί τίποτα ούτε καν σ' αύτόν.

"Α είχε ένα μουσικό, ένα γλυκό και ύλιβερό μουσικό, που τήν γέμιζε εύτυχία και πόνο. "Εφθασε άργά στό σπίτι της κυρίας Ρούς. "Ήταν κουρασμένη, μά χαμογελούσε.
 "Έπρεπε νά έλθης λίγο νωρίτερα είτε ή κυρία Ρούς. Καί δέν ήταν άνάγκη νά γυρίσης εδώ κι' εκεί και νά έλθης έτσι κουρασμένη. Θά ήθελα νά είσαι πιό λογική, Ρόζα. Μόφ φαίνεται ότι είσαι περισσότερο παιδί από τότε που ήσουν μικρούλα.

"Δέν είμαι κουρασμένη, είπε ή Ρόζα γελώντας. Θέλετε νά τραγουδήσωμε κανένα σολφέζ; Χθες τó βράδυ μελέτησα άρκετά, και σήμερα τó πρωί λιγάκι.
 "Η Τζοβάννα Ρούς κάθισε στό πάνο και ή Ρόζα τραγούδησε. Δέν πήγαινε καθόλου άσχημα, αλήθεια. Μά ή κυρία Ρούς δέν έκανε κανένα σχόλιο όταν ή Ρόζα τελείωσε.
 "Μήπως είναι ώρα νά φάτε κυρία Τζοβάννα;
 "Μά όχι, τραγούδησε άκόμη και άν δέν είσαι κουρασμένη πραγματικά.
 "Θέλετε τότε νά τραγουδήσω κάτι σύντομο, μονάχα για νά δοκιμάσωμε;
 "Η Τζοβάννα Ρούς σηκώθηκε και άρχισε νά ψάχνη με άργές κινήσεις στή τετραβία της μουσική. Θά ήταν μολτατά καλύτερο νά ξεκουρασθί ή Ρόζα, σκεφτόταν.

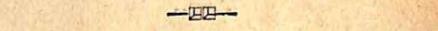
"Η Ρόζα κάθισε στό πάνα και ή κυρία Ρούς τήν κύτταξε, παύοντας νά ψάχνη και άκουμπώντας επάνω σέ

μία μικρή βιβλιοθήκη γεμάτη μουσικά κομμάτια. Ναί, ήταν άρκετό κάτι σύντομο, για νά δοκιμάσουν μονάχα. "Κοιμήσου, αγάπη μου, κοιμήσου επάνω στήν καρδιά μου...".

Με μία συγκρατημένη θέρμη, γεμάτη από άνείπωτη τρυφερότητα, ή Ρόζα άρχισε τó σύντομο ναούρισμα τής δυστυχισμένης Μπαττερφλάυ. 'Η φωνή της, άνεπαίσθητα σκιασμένη από κάποιο λυγμό, φαινόταν άλλαγμένη, άναστατωμένη από βαθεία άισθήματα που τήν έκαναν νά πάλλεται όπως ποτέ άλλως.

"Η Ρόζα τραγουδούσε τó παθητικό της ναούρισμα στόν υιό που δέν είχε άποκτήσει ποτέ: όλα τά παράπονα και οι λυγμοί της ταπεινωμένης και άπογοητευμένης ζωής της έδιναν στήν φωνή της αύτόν τόν ξεχωριστό παλμό μίας καινούργιας, άνέκφραστης συγκινήσεως.

"Η Τζοβάννα Ρούς θά ήθελε νά τήν ρωτήσι:
 "Μά τί διάβολο σοϋ συνέβη και τραγουδάς έτσι περίφημα;".
 Μά κάτι της έπνιγε τόν λαιμό και δέν μπορούσε νά μιλήσει.

"Ο Πάτ είχε μείνει στή σκάλα παρακολουθώντας τήν ώραία κυρία καθώς κατέβαινε και άπομακρυνόταν. "Όταν ή Ρόζα εξαφανίσθηκε, τó παιδάκι ώρμησε τρέχοντας μέσα στό σπίτι:
 "Μαμά μαμά! 'Η κυρία μου είπε ότι θά μου φέρη, ένα καρabάκι, ένα καρabάκι με βαρκοϋλες επάνω!...
 "Η γυναίκα καθάριζε πατάτες, όρθια κοντά στήν πόρτα. Δέν κύτταξε τόν Πάτ: είπε μονάχα ξερά:
 "Πήγαινε έξω. Πήγαινε νά παίξεις με τά παιδιά.
 "Ένα μεγάααλο καρabάκι, για νά τó πηγαίνω στή δεξαμενή...
 "Η γυναίκα πήρε τó παιδί από τó χέρι και τó τράβηξε έξω.
 "Ο Πάτ δέν άναρωτιόταν ποτέ γιατί ή μητέρα του ήταν όλο νευριασμένη. 'Εκείνος ήταν πολύ χαρούμενος για νά κάθεται νά σκοτίζεται με τέτοια πράγματα. 'Εκείνος ήταν ένα παιδάκι ένοιωαστο και όλα τού πήγαιναν καλά.

"Έτρεξε στόν δρομάκο και προσπάθησε νά ένοηθί με τά άλλα παιδιά που έπαιζαν ποδόσφαιρο. Μά ήταν πολλοί μικροί και τάχα εύκολοι. Οί άλλοι άργισαν νά τόν κοροϊδεύουν. 'Εκείνος έδωσε τότε άρκετές γροθιές σ' ένα μεγάλο άγόρι που τόν έσπρωξε τόσο δυνατά ώστε κυλιότανε κατά γής. 'Ο Πάτ γύρισε σπίτι του τρέχοντας, ξαναβήκε τή σκάλα και κάθισε σ' ένα σκαλοπάτι.
 Περιμένε. Τώρα είχε όμορφες σκέψεις νά τού κρατούν συντροφιά; τήν κυρία και τó μεγάλο καρabάκι! Θά τήν πάθαιναν ώραία τά παιδιά της δεξαμενής άν επιχείρουσαν νά τού βουλιάζουν τó καρabάκι του! Θά ήταν ή κυρία μαζί του, που ήταν τόσο ψηλή, και θά τούς έδινε έξυλο τής χρονιάς τούς!

Είθε τόν πατέρα του νά μπαίνει στήν αύλη κι' έτρεξε νά τόν προύπαντήσι. "Ανέβηκαν τή σκάλα μαζί, κρατούμενοι από τó χέρι.
 "Ξέρεις μπαμπά, ήλθε μία κυρία. Είπε πως είναι φίλη σου και μίλησε με τή μαμά. Μοϋ είπε ότι θά μ' άγοράσει ένα μενάααλο καρabάκι με βαρκοϋλες επάνω. Μοϋ είπε ότι είμαι ένας γενναίος ναυτικός.
 "Ο Πατρίτσιο σιωπούσε έκπληκτος.

Δέν σκέφθηκε άμέσως τήν Ρόζα. Μά μπαίνοντας στό δωμάτιο και παρατηρώντας τó πρόσωπο τής γυναίκας που καθάριζε τις πατάτες ένοιωσε τó συναίσθημα ότι κάτι άσυνήθιστο είχε συμβηί.
 "Στέλλα, ήλθε κανέναν;
 "Ναί, απάντησε ή γυναίκα ήρεμα. Τώρα έπλενε τις πατάτες σέ μία λεκάνη γεμάτη νερό:
 "Στέλλα, ποιός ήλθε;
 "Η γυναίκα σου, είπε εκείνη, στραγγίζοντας τις πατάτες και βάζοντας τις σέ μία κατσαρόλα.
 "Ο Πατρίτσιο σιωπούσε. Δέν είχε δηί ποτέ στή γυναίκα αύτη, τήν άδιαφορία άπέναντί της. 'Η Ρόζα είχε έλθει εκεί! Τού φάνηκε ότι ζαλιζόταν, ότι κατακυλοϋσε μέσα σέ μία μεγάλη σκιά.
 "Θά μου φέρη ένα μεγάααλο καρabάκι με βαρκοϋλες, μπαμπά!
 "Η Στέλλα πήρε τó παιδί από τó μπράτσο, τó τράβηξε έξω και έκλεισε τήν πόρτα.
 "Τί ήθελε; ρώτησε ό Πατρίτσιο χαμηλόφωνα.
 "Ήθελε νά σοϋ πηί ότι θά σέ βοηθήσει νά βρης δουλειά, είπε ή Στέλλα, μά έγω τής είπα ότι έργάζεσαι και ότι δέν έχεις άνάγκη νά σέ βοηθήσει εκείνη.
 "Ο Πατρίτσιο χαμογέλασε. "Ενοιωθε τó συναίσθημα—πράγμα που τού συνέβαινε συχνά— ότι τά χέρια του ήταν παγωμένα και βυθισμένα στό βοϋρικο... 'Η ήρεμία της Στέλλας τόν ξεερέθισε. Έθελσε νά τήν πληγώσει και νά πληγώσει και τόν ίδιο του έαυτό.
 "Δέν έχω άνάγκη νά με βοηθήσει εκείνη! 'Αί τής είπες ότι δέν έχω άνάγκη νά με βοηθήσει εκείνη! Μά δέν ξέρεις ότι είναι εκείνη, εκείνη άκριβώς, που μάς συντηρεί από τόν καιρό που ήλθαμε εδώ;
 "Η Στέλλα φάνηκε ν' άπορηί. Δέν είχε φαντασθί παρόμοιο πράγμα. Μά είχε ύποφέρει πολλές στερήσεις και ταπεινώσεις αύτη, και είχε νιώσει τόσο περιφρόνηση και άγανάκτηση κατά τού Πατρίτσιο, ώστε δέν τήν ξεεπλήττε μία νέα άπόδειξη τής παλθανθρωπιάς του. Είχε μάθει νά σιωπά και νά ζή με τή σκέψη της άπεσπασμένη άπ' αύτόν. Μά φοβόταν τώρα μήπως ή έκφρασις μίας άγανακτικής του ζωνηής τόν ξεερέθιζε και διήγειρε μέσα του ένα άκαίρο ζύπνημα άξιοπρεπείας. Καί τί θάτρωνε τότε τó παιδί της άν ό Πατρίτσιο δέν δεχόταν πιά βοήθεια από τήν γυναίκα του; Κι' εκείνος ό ίδιος;
 Τόν έαυτό της δέν τόν σκεφτόταν: έτρωγε έλάχιστα και δέν τήν ένδιέφερε ή ζωή παρά μονάχα γιατί τήν χρειαζόταν τó παιδί. Μά άπότομα σκέφθηκε, με άπροσδόκητη συγκίνηση, ότι δέν θά τήν έμελλε πιά άν πέθαινε τώρα που είχε δηί τήν Ρόζα. Τώρα ήταν βεβαία ότι ή Ρόζα θά φρόντιζε για τó μικρό.
 "Απορροφημένη στις σκέψεις αυτές ή Στέλλα δέν απάντησε στόν Πατρίτσιο και δέν άγανάκτησε. 'Εξακολουθούσε ήσυχα νά μαγειρεύη τις πατάτες. Κανείς από τούς δύο δέν μίλησε. Μετά τó δείπνο ό Πατρίτσιο βγήκε, και ή Στέλλα και ό Πάτ πήγαν νά κοιμηθούν.

Μέσα στή νύχτα, ό Πατρίτσιο έμενε άγρυπνος πολλή ώρα, άνασχοιμένος στά μαξιλάρια γιατί είχε δύσπνοια και ή καρδιά του πονούσε. "Ενοιωθε άκόμη μία παράξενη στενογώρια σαν νά είχε μείνει κάτι από τήν Ρόζα στό δωμάτιο. Άισθάνοταν

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

σεχδόν τήν έλαφρη μυρωδιά της καλής κολώνιας, τού άρωματικού σαπουνιού και τής άκριβής πούδρας.
 "Η Στέλλα προσποιόταν ότι κοιμάται.
 "Ανάμεσα στόν πατέρα και στή μητέρα, στό συζυγικό κρεβάτι, μονάχα ό Πάτ κοιμόταν γαλήνια. Καί άνειρευόταν ένα μεγάλο πλοίο, τόσο μεγάλο που και ό ίδιος άκόμα χωρούσε μέσα τά παιδιά τού κήπου τόν φοβόνταν και τού έκαναν τόν στρατιωτικό χαιρετισμό σαν νά ήταν ένας άληθινός καπετάνιος.

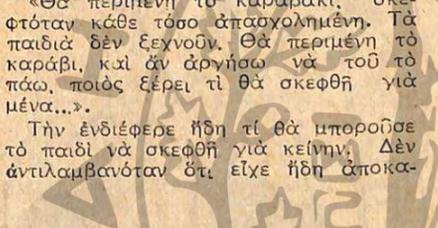
ταστήσει μία σχέση, έναν δεσμό μεταξύ εκείνης και τού Πάτ. Ναί, έπρεπε ν' άγοράσει γρήγορα τó καρabάκι. Μά ένοιωθε έναν παράξενο φόβο για τόν άνδρα της. Δέν τόν άνεγνώριζε; δέν τόν καταλάβαινε πιά. "Εκείνη είχε αγαπήσει με όλη τή δύναμη τής ψυχής της έναν Πατρίτσιο μεγαλύτερο και άνισόροπο, άστατο και παράξενο, φλογερό και άκαταλόγιστο, μεγαλόψυχο ώρισμένες φορές και παλάνθρωπο τις άλλες. Δέν κατώρθωσε νά προσαρμοσθί στή σκέψη αύτου τού καινούργιου Πατρίτσιο, συντριμμένου και ταπεινωμένου, κλεισμένου σ' ένα άθλιο δωμάτιο με μία φτωχή γυναίκα κι' έναν υιό. Τόν άγαπούσε άραγε, αύτόν τόν υιό;
 Δέν άναρωτιόταν ή Ρόζα, άν ό Πατρίτσιο άγαπούσε τήν γυναίκα αύτη. "Ήξερε πόσον καιρό διαρκούσαν οι έρωτές του... Καί ήξερε άκόμη, μ' ένα συναίσθημα τύψεως που μεγάλωνε όλοένα περισσότερο μέσα στή ψυχή της, ήξερε ότι ό Πατρίτσιο ένοιωθε γι' αύτην, τήν Ρόζα, έναν τρυφερό θαυμασμό, μία παράφορη άφοσίωση που δέν είχε νιώσει ποτέ για καμμιάν άλλη γυναίκα.

--Σου έδωσα περισσότερα απ' όσο νομίζεις...

"Επί άρκετές μέρες ή Ρόζα περίμενε τήν έπίσκεψη τού Πατρίτσιο. 'Ο Αύγουστος στό Μιλάνο ήταν περισσότερο καταθλιπτικός παρά ζεστός μ' έναν ήσυχό πάντα συννεφιασμένο που νόμιζες ότι σκορπούσε πάνω στήν πόλη γκριζά σύννεφα καπνού.
 "Η Ρόζα δέν μπορούσε νά φαντασθί τί είχε συμβηί στό θλιβερό δωμάτιο τού μικρού δρομάκου. Σκεφτόταν ότι ή άδύνατη και σιωπηλή εκείνη γυναίκα δέν θά είχε μιλήσει γι' αύτην στόν Πατρίτσιο. Μά θά είχε ίσως μιλήσει τó παιδάκι, ό Πάτ.

"Η σκέψη τού Πάτ άποσπούσε τήν Ρόζα από τόσες άλλες σκέψεις. 'Η εμφάνισις τού παιδιού, ή άπρόσπη άποκάλυψε τής ύπάρξεώς του, ή είκόνα δυό λεπτών μελαχροινών μπράτσων που έβγαίνουν από τó μαρταρισμένο άσθόροπο του, όλα αυτά χάριζαν καθαρά τήν ζωή της Ρόζας σέ δύο τμήματα άνιας, ύφαναν ένα τοίχο άνάμεσα στόν καιρό που ή Ρόζα δέν ήξερε ότι ύπληρχε τó παιδί και στόν καιρό—λίγες μέρες μονάχα— που μπορούσε νά συλλογίζεται τó παιδάκι.

"Θά περιμένη τó καρabάκι, σκεφτόταν κάθε τόσο άπασχολημένη. Τά παιδιά δέν ξεχνούν. Θά περιμένη τó καρabάκι, και άν άργήσω νά τού τó πάω, ποιός ξέρει τί θά σκεφθί για μένα...".
 Τήν ένδιέφερε ήδη τί θά μπορούσε τó παιδί νά σκεφθί για κείνη. Δέν άντιλαμβανόταν ότι είχε ήδη άποκα-

κι' έπειτα, δέν θάταν και πολύ εύχάριστη ή ζωή τού παιδιού αύτου, στό σκοτεινό έκείνο δωμάτιο, στόν θλιβερό έκείνο δρομάκο. Με τήν ηγτέρα αύτη με τις κουρασμένες κινήσεις, με τήν έρεθισμένη φωνή, με τó άνέλαστο πρόσωπο. Είχε βέβαια τούς σβώλους, κι' έπαιζε με τόν πατέρα του... Μά ίσως δέν είχε άλλα παιχνιδιά γιατί κανείς δέν μπορούσε νά τού τ' άγοράσει...
 "Ενοιωθε μία τρυφερότητα στή στήψη τού Πατρίτσιο που έπαιζε με τó παιδάκι: ένός Πατρίτσιο διαφορετικού, άγνωστου. "Η μήπως τού ίδιου

Πατριότισ; Τὰ τελευταία αὐτὰ χρόνια, ἀπὸ τὴν γέννηση τοῦ παιδιοῦ, δὲν εἶχε καλύτερη; εἶχε κυλίσει, μάλισ-στα, ἀκόμη πρὸ χαμηλά. Τί θὰ μπο-ροῦσαν νὰ κάνουν γιὰ τὸ παιδάκι αὐ-τὸς ὁ ἄθλιος ἄνδρας καὶ ἐκείνη ἡ κουρασμένη γυναίκα; Αὐτὴ, ἡ Ρόζα, δὲν θὰ μπορούσε τουλάχιστο νὰ δώσῃ στὸν ἑαυτὸ τῆς τήγχαρά νὰ τὸ κἀνὴ νὰ χαμογελάσῃ; Ναι, ἔπρεπε νὰ τοῦ πᾶν τὸ καραβάκι...

Ἦταν ἓνα αὐτοσυγκινητικὸ δειλινό, πολὺ ζευτό, μὰ συννεφιασμένο. Κα-θὼς περνοῦσε ἀπὸ τὴν Τράπεζα Μελ-χιῶρ ἡ Ρόζα ἐνοιῶσε νὰ τὴν ἀγγιζῇ κάποιος στὸ χέρι. Ἦταν ὁ Αἰνεῖας Μελχιῶρ ποὺ ἔβγαινε τὴ στιγμή ἐκεί-νη ἀπὸ τὸ αυτοκίνητό του.

— Ὡ, ἔσειε; τοῦ εἶπε σταματών-τας. Βρίσκεθε ἀκόμη στὸ Μιλᾶνο; Καὶ ἡ Ἀντέλα; — Παραθερίζει στὴν Ἀμπάτζια. Ἐ-σειε δὲν θὰ πᾶτε ἐξοχὴ; — Δὲν σκοπεῖω, πρὸς τὸ παρόν. Εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ ἔσειε βρί-σκεθε ἐδῶ, Μελχιῶρ. Θὰ ἦθελα νὰ μιλήσω μαζί σας μιά ἀπ' αὐτὲς τίς μέρες. Ὅταν βρῆτε καιρὸ.

— Τηλεφωνήστε μου καὶ θὰ πάμε νὰ φάμε μαζί. Πρὶν ἀπὸ τὸ Σάββατο, πάντως. — Εὐχαριστῶ πολὺ. Ἦταν εὐχαριστημένη πρὸ συνήντη-σε τὸν Μελχιῶρ γιατί ἦθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὸν Πατριότισ. Ἦξερε ὅτι ὁ τραπεζιτής θὰ φρόντιζε νὰ φανῇ ὅ-σο μπορούσε πρὸ ὠφέλιμος στὸν Πα-τριότισ.

— Ἐξέλειε τὸ αυτοκίνητό μου. Ρόζα; — Ὡ, ὄχι, εὐχαριστῶ. Ἐγὼ νὰ φω-νίσω κάτ' ἐδῶ κοντά, Ὁρεβουάρ Μελχιῶρ.

— Ὁρεβουάρ, Ρόζα. Τὸ μεγαλύτερο κατὰστημα παιχνιδι-ῶν τοῦ Μιλᾶνου βρισκόταν κοντά. Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ βρεθῇ ἓνα ἐ-ξάισιο λευκὸ πλοῖο, τέλειο, μὲ μι-κρές βαρκοῦλες ἐπάνω στὸ κατὰ-στρωμά του. Στοιχίζε πολὺ περισσό-τερο ἀπ' ὅσο φανταζόταν ἡ Ρόζα. Μὰ ἔτσι τουλάχιστον ἦταν βεβαία ὅτι τὸ παιχνίδι ἦταν τὸ πολυτελέστερο ποὺ ὑπῆρχε.

— Μὲ διαβεβαιώνετε ἀληθινά, ρώ-τησε τὴν ὑπάλληλο, ὅτι δὲν θὰ βριασκα-πουθενά ἓνα ὠραιότερο πλοῖο ἀπ' αὐτό;

Στὴν ἐρώτησή της διακρινόταν γά-ποια ἀγωνία. — Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερο πλοῖο, κυρία, ἀπήντησε ἡ ὑπάλληλος.

Ναι, ὁ Πάτ θὰ εὐχαριστιόταν ἀ-σφαλῶς. Πῆγε στὸ σπιτάκι τοῦ δρο-μάκου καὶ παρακάλεσε τὴν θυρωρῶ νὰ φωνάξῃ τὸν Πάτ στὴν αὐλή. μὰ γωρὶς νὰ τοῦ πῆ ποῖος τὸν θέλει. Ὁ Πάτ κατέβηκε τρέχοντας; εἶδε τὴν Ρόζα σὲ μιά μισοσκότεινη γωνία τοῦ θυρωρείου, εἶδε τὸ μεγάλο πακέτο. Ἐνα γαυρόγελο εὐτυχισμένο χάραξε τὰ χεῖλιά του.

— Σοῦ ἔφερα τὸ καραβάκι, Πάτ. Ἦ θυρωρὸς ποὺ εἶχε πάρει ἓνα γεννοῖο πουρμπουάρ ἀπὸ τὴν Ρόζα. Ἐ-ξεβείαζε τὸ δῶρο μὲ δυνατὰ ἐπιφωνή-ματα θαυμασμοῦ ποὺ μεγάλωναν τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ Πάτ. Ὡ! ἐκεῖνος δὲν εἶχε νελαστή! «Πάψε, παληόπαι-δο!» τοῦ φώναζε ἡ ἠμέτερα του ὅταν τῆς μιλοῦσε γιὰ τὸ καραβάκι. Μὰ ἐ-κεῖνος εἶχε τὸ δικηο καὶ ἡ ἠμορφη κυρία δὲν τοῦ ἔλεγε ψέμματα.

— Μήπως σοῦ πέφτει πολὺ μεγάλο, Πάτ; Μπορεῖς νὰ τὸ σηκώσῃς μόνος σου;

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Ἡ ΜΟΙΡΑ

— Ὡ βέβαια καὶ μπορῶ νὰ τὸ ση-κώσω! Κι' ἔπειτα θὰ μεγαλώσω καὶ θὰ τὸ σηκῶν ἀκόμη καλύτερα.

— Τώρα θὰ σοῦ δείξω πῶς νὰ τὸ κυβερῶς, Πάτ. Πρέπει νὰ μάθῃς τὸν χειρισμὸ του. Κότταξε αὐτὸ τὸ ἔλα-τήριο...

Ὁ Πάτ ἔμαθε αἰμέσως. Τὰ λεπτά καὶ μελαχρινὰ χεράκια του, ἀρκετὰ βρώμικα, εἶχαν μιά δύναμη καὶ μιά ἐπιδειξιότητα ποὺ ἡ Ρόζα δὲν θὰ μπο-ροῦσε νὰ φαντασθῇ.

— Τώρα πᾶρε τὸ ἐπάνω μαζί σου, Πάτ. Ἦ μαζὶ θὰ σὲ περιμένῃ. Εἶναι στὸ σπιτί καὶ ὁ μπαμπᾶς;

— Ἐκεῖνος ὄχι. Μιά, δύο, τρεῖς... Πόσες βαρκοῦλες εἶναι;

— Ἐξῆ βαρκοῦλες, Πάτ. Ἐκείνη δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι τὸ παιδάκι, μέσα στὸν ἐνθουσιασμό του, δὲν τῆς εἶχε πῆ οὔτε ἓνα «εὐχαρι-στῶ». Τὸ καραβὶ ἦταν τοποθετημένο στὸ τραπεζάκι τοῦ θυρωρείου καὶ ἔ-μοιαζε μ' ἓνα μεγάλο κόσμημα ποὺ ἔ-λαμπε ἐκθαμβωτικὰ ἀνάμεσα στὰ ἄλ-λα σκοτεινὰ καὶ φτωχὰ πράγματα τοῦ δωματίου.

ΕΝΑΣ ΦΡΟΝΙΜΟΣ

— Γιὰ τὸ Θεὸ, τί ἔπαθε!... — Μὴν ἀνησυχεῖς καὶ δὲν ἔπαθα τίπο-τε. Βγαίνω ἔτσι γιὰ νὰ μὲ προσέχουν πε-ρισσότερο οἱ σωφῆρες...

Ἦ θυρωρὸς εἶχε πάρει νὰ πάρῃ λίγο φρέσκο στὴν πόρτα. Τὸ παιδάκι εἶχε γίνε ἤρεμο καὶ σοβαρό. Σήκωσε τὸ κεφάλάκι του καὶ κύτταξε τὴν Ρόζα ποὺ στεκόταν λίγο σκυφτῇ, μὲ τὰ χέρια ἀκουμπισμένα στὸ τραπεζάκι. Τῆς εἶπε, μὲ ἀπλό-τητα:

— Θέλω νὰ σὲ φιλήσω. Ἦ Ρόζα ἔσκυψε πρὸ πολὺ, μὲ σο-βαρότητα. Μὰ τὸ παιδάκι ἦταν τόσο μικρὸ κι' ἐκείνη τόσο ψηλὴ ποῦ δὲν τὴν ἔφθανε. Τότε ἡ Ρόζα γονάτισε.

Ὁ Πάτ τῷλιξε τὰ χεράκια του γύ-ρω ἀπὸ τὸ λαμὸ τῆς καὶ τὴν φίλησε στὸ μάγουλο. Ἐκείνη ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἀκίνητη μὲ τὰ μπράτσα τῆς σφιγμένα γύρω ἀπὸ τὸ λεπτὸ παιδικὸ σωματάκι. Ὅταν τὸ παιδάκι ἠσπά-σθηκε σὲ λίγο, τοῦ εἶπε τὸς ἀπλό-φωνα ποῦ ἴσως ἐκεῖνο δὲν ἀκούσε:

— Σ' εὐχαριστῶ, Πάτ. Ὑστερα ἔβαλε τὸ καραβὶ στὰ χέ-ρια τοῦ ἀγοριοῦ ποὺ ἔφυγε χαμογε-λώντας.

Ἦ Ρόζα βῆκε στὸν δρομᾶκο. Αἰ-σθανόταν μιά ταραχῇ, μιά παράξενη ὑσφορία κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ. Ὁ θὰ ἦθελε νὰ πᾶν τὸν Πάτ στὴν οὐξαμε-νὴ τοῦ Κήπου. Γιατί δὲν τοῖμοῦσε νὰ τὸ κἀνῃ; Ὅχι, ἐκείνη δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ τὸ κἀνῃ. Ἰσως ὁ ἄν-τρας τῆς νὰ τὴν παρακολουθοῦσε, νὰ τὴν πρόφθανε καὶ νὰ τῆς ἔπαιρνε τὸ παιδάκι. Ἐκείνη δὲν εἶχε καμμιὰ δουλειά.

Μολταῦτα, θὰ μπορούσε νὰ ἀγο-ράσῃ κι' ἓνα κοστούμακι γιὰ τὸν Πάτ. Θὰ τῆς ἄρεσε νὰ πᾶν περίπατο τὸν Πάτ. ντυμένο μὲ τουὰλ ντέ σουά, μ' ἓνα γὰλ ντέ σουά κρέμ. Ἦ μάλ-λον, κινῶς ὁ Πάτ ἦταν ἔτσι μελα-χρινός, θὰ τοῦ πῆγαινε περίφημα ἔ-να κοστούμακι ἀπὸ λευκὸ λινό.

Ἐέχασε ὅτι εἶχε ὑποσχεθῇ στὸν Κόρντα νὰ τοῦ τηλεφωνῆσῃ πρὶν ἀπὸ τὸ γεῦμα. Τὸ θυμῆθηκε μόναχα στὸ σπιτί ὅταν ἔτοιμη νὰ καθῆσθαι στὸ τραπέζι. Μὰ τώρα πιά ἦταν πολὺ ἀρ-γά. Τί τὴν ἐνδιέφερε ἄλλα; Τῆς φαινόταν ὅτι ἦταν μόνη στὸν κόσμο μ' ἓνα παιδάκι ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἓνα μεγάλο καραβὶ.

Μετὰ τὸ δείπνο κάθησε κοντὰ στὸ μεγάλο παράθυρο, ἀνοιγμένο στὴ βραδυὰ πρὸ ἐρχόταν ὄλοένα. Δὲν θὰ περνοῦσαν περισσότερο ἀπὸ δεκαπέν-τε μέρες, ἴσως, κι' οἱ πρῶτες βροχές θ' ἀνήγγελλαν τὸ τέλος τοῦ καλοκαι-ριοῦ. Θὰ ἐξανάρχιζε ἡ ἐργασία γιὰ τὴ Ρόζα: τρία κοντσέρτα καὶ μερικὲς παραστάσεις τῆς «Μανόν» γιὰ τὸν Ὀ-κτώβριο. Ὅλο τὸν χειμῶνα θὰ ἦταν πολὺ ἀπασχολημένη. Καὶ πρῶτα-πρῶ-τα, τὸν Νοέμβριο ἴσως, εἶχε παρα-κληθῇ νὰ τραγοῦδῆσῃ τὴν «Νόρμα» στὴν Βενετία σὲ μερικὲς ἐξαιρετικὲς παραστάσεις γιὰ τὴν ἐπανάληψή τῶν ἐργασιῶν ἐνὸς μεγάλου, παλαιοῦ θω-ἄτρου.

Ὁ καθηγητῆς Ντονᾶ τῆς εἶχε ἀναγ-γελεῖ τὴν ἐπιστροφή του: μαζί του ἡ Ρόζα θὰ ἐξανάρχιζε νὰ μελετᾷ ἀκού-ραστα. Ὅχι ὅτι δὲν ἐμπιστευόταν στὸν Κόρντα: μὰ ὁ μαέστρος Ντονᾶ ἦταν αὐστηρότερος καὶ τῆς καὶ ἐπέ-μενε γωρὶς ἐπιείκεια.

Ὁ Κόρντα καὶ ἡ κυρία Ρουέ ἦταν δύο θαυμάσιοι καθηγητᾶι, μὰ τὴν ἀ-γαποῦσαν πάρα πολὺ. Σκέφθηκε μὲ μιά ἀπότομη τρυφερότητα, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι ἀκόμη τὴν ἀναποῦσαν: καὶ τώρα, ἴσως, καὶ ὁ Πάτ.

(Συνέχεια στὸ προσεχές)

(Φιλολογικὴ μετάφρασις ΗΛΕΚΤΡΑΣ ΓΕΡΑΡΔΟΥ)

Τὰ σχέδια τῆς Ἀνναμπέλλας

Διήγημα τοῦ Μ. Μούντουλα

Ντυμένη μὲ τὴ μακρὰ ρόμπα τῆς ἀπὸ ροζ κρέτ ἡ Ἀννα-μπέλλα Ρόζι κρατοῦσε μὲ τὰ λεπτὰ χέρια τῆς τὰ ὠραία φλυζάνια καὶ τὰ κρουτάλλια πιά-τα, ποῦ ἦταν ἀπάνω στὸ τραπέζι, γιὰ τὸ πρῶτον ρόφημα γωρὶς νὰ κα-ταδεγθῇ νὰ ρίξῃ οὔτε μιά ματιά στὴν ὄμορφη θάλασσα τοῦ Ραπάλλο, ποῦ ἀπλῶνότενε κάτω ἀπὸ τὴν ψηλὴ τα-ράτσα.

Ἐγαπητὴ παπάκι εἶπε μιά στιγ-μὴ μὲ ὕφος ἀποφασιστικό. Πιὲς ἀμέ-σως τὸν ὠραῖο σου καφέ γιὰ νὰ το-νωθῆς, γιατί θέλω νὰ σοῦ βγάλω ἓ-να λόγο, μαλλον ἐντυπωσιακό.

Ὁ ζωγράφος Ἀνδρέας Ρόζι ἀπλω-σε τὰ πόδια του, ἐσπλωνόμενος μὲ μεγαλεῖτερη ἀκόμη ἀνεση στὴν πα-λυθρόνα, γωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἔδωσα μεγάλη προσοχὴ σ' αὐτὸ τὸν πρόλο-γο.

— Τὸ ξέρω, ἐξηκολούθησε ἡ Ἀννα-μπέλλα, εἶσαι ὁ πρὸ συμπαθητικὸς πατέρας καὶ μοῦ κάνεις ὅλα τὰ γου-στα. Μὰ τὸ τελευταῖο καπριτίο τῆς κόρης σου, ἐνῶ φαίνεται πολὺ φυ-σικό, εἶναι, ἔμω, τὸ πρὸ ἐπικίνδυνο.

Ἐγὼ ἀποφασίζω νὰ παντρευθῶ. Σὺ δὲν θυμάσαι ἴσως πῶς εἶμαι ἐκκο-σῆ χρονοῦν. Δὲν φαίνομαι βέβαια, μὰ τάχω τὰ γρονάκια μου. Ἦ ζωὴ ποῦ ἐξήσασα ἀπὸ τὸ Ραπάλλο στὸ Παρίσι κι' ἀπὸ τὴν Βενετία στὸ Ἀ-μάφι, εἶναι βέβαια γαριτωμένη, μὰ ἐγὼ παρ' ὅτι φαίνομαι ἐξωτερικὰ εἶμαι κατὰ βάθος μιά μικρὴ νοικο-κυροῦλα, ποῦ ὅσο πᾶω ἀναπτύσσο-μαι περισσότερο. Εἶναι πράγματα, ποῦ συμβαίνουν ἀκόμη καὶ στοὺς καλλιτέχνες. Θυμῆσου τὸν Φλωιτέρ. Μὲ λίγα λόγια νοσταλγῶ, ἓνα ἀνε-το σπιτί στὴν ἐξοχὴ, ἓνα κοτέτσι, ἴσως καὶ μ' ἓναν ἄντρα ἡσυχο, κι' ἓνα ταξίδι κάθε δέκα χρόνια. Αὐτὸ εἶναι τουλάχιστον γιὰ τὴν ὠρα τὸ ἰδανικό τῆς κόρης σου. Βαρέθηκα πιά τίς συζητήσεις γιὰ Τέννη. Εἶδα ἀο-κετὲς εἰκόνας, γύρῃσα ἀρκετὰ τὸν κόσμο. Τῶσα θὰ ἦθελα νὰ ριζώσω κάπου μ' ὄλο τὸν κίνδυνο νὰ γίνω ἔ-να γοντρὸ δέντρο, γεῦτο καρποῦς καὶ νὰ γάσω τὴν λεπτὴ γάρη τοῦ βελουδένιου ροδάκινου, ὅπως μὲ λές ἔσο, μὲ τὴ γλώσσα ἐνὸς γαπωνέ-ζου ποιητοῦ.

— Κοπέλλα μου, αὐτὰ ποῦ λές εἶ-ναι παραμιῦθια μὲ τὴ ρίγανη. Μοιά-ζουν μὲ τὸ νελοῖο παραμιῦθι τῆς γυ-ναίκας τοῦ Γαλάζιου βασιλόπουλου, ποῦ ἔγινε Σταχτοπούτα.

— Μὰς λείπει, ἔμω, τὸ Γαλάζιο βασιλόπουλο. Ἐγὼ ἀποφασίζω νὰ τὸ ἀνακαλύψω, ἔσο κι' ἄν ἐγὼ ἄλ-λο γρῶμα λίγο πρὸ σκοῦρο. Ἐγὼ ἓνα σπουδαῖο σχέδιο, μακ.αβελλικό.

— Ἐμπρός, πές μου το. Ἐν καὶ τὰ σχέδιά σου μὲ τρουάζουν πάντα.

— Θυμάσαι, μιά ἐφημερίδα, ποῦ μοῦδειες ἐδῶ καὶ μιά ἐβδομάδα; Ὅχι; Δὲν ἐνεῖ σημασία. Τὸ φύλλο αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ θυμηθῶ τὴ γῆ γε-νικῶς κι' ἰδιαιτέρως τὸ γιοῦ τοῦ ἔ-ξαδέλφου σου Τζιάνι.

— Ποῦ εἶναι ἀσφαλῶς ὁ μελῶδης πρὶν.κῆπας σου...

— Ἀκοιβῶς. Στὴν ἐφημερίδα αὐτὴ δημοσιεύθηκε ἡ φωτογραφία τοῦ ἄ-

νάμεσα στοὺς σιτοπαραγωγούς, ποῦ πῆραν βραβεῖο. Μοιάζει ὠραῖος ἄν-τρας. Ὁ Φερδινάνδος λοιπὸν εἶναι αὐτὸ ποῦ μᾶς γρειάζεται: μαλογο-γυῖός, δυνατός, ἐργατικός, καλοστε-κούμενος.

— Μὰ ἄν ὁ νέος αὐτός εἶναι παν-τρεμένος κι' ἔχει καὶ παιδιά;

— Δὲν εἶναι δυνατόν. Αὐτοὶ οἱ ἐ-παρχιώτες συγγενεῖς εἶναι τρουερά τυπικοὶ καὶ σὲ τέτοια εὐτυχισμένα γερονότα δὲν ξεχνοῦν τοὺς δικούς τους. Ἐν παντρευόταν λοιπὸν κι' ὁ Φερδινάνδος θὰ μᾶς εἶχαν στελεῖ ἓνα ἀγγελτήριο γάμου. Ἐν εἶναι ἐλεύθερος. Φεύγω, λοιπὸν, γιὰ νὰ κατακτῶ τὸν ὠραῖο γωρῆτη.

— Μὰς λείπει ἔμω, τὸ γαλάζιο βασιλόπουλο!

— Μοῦ φαίνεται πῶς σφιάσεις ἓνα ρομαντῶ ἀνάξιο καὶ γιὰ μαθήτρια τοῦ γυμνασίου.

— Ἄφησε τίς συγκρίσεις καὶ γρά-ψε μου ἓνα συστατικό γράμμα γιὰ τὴν ἐξαδέλφη σου. Θὰ βοῆς ὅσες θέ-λεις δικαιολογίες ποῦ δὲν, μπορεῖς νὰ μὲ συνοδέψης.

— Μέσα σ' ὄλες τίς παλαβοῦρες σου, αὐτὴ μοῦ φαίνεται ἡ πρὸ γουδρο-εἰδής. Σοῦ εἶθωμαι δὲ ἀπὸ τώρα νὰ τρυφίση πίσω στὸ Ραπάλλο, γωρὶς ἀρραβωνιαστικό.

— Ἐτσι, λοιπὸν, ἡ Ἀνναμπέλλα, ἔ-φθανε, ἀρχές τοῦ Ἰουλίου, ὀδηγών-τας μόνη τὸ μικρὸ τῆς αυτοκίνητο, μπρὸς τὸ σπιτί τῆς θεῖας τῆς.

Ἐνόμιζε κανεῖς πῶς τὸ σπιτί αὐτὸ ἦταν ἀδειο. Ἦ νέα εἶε φθάσει πρὶν ἀπὸ τὸ τηλεγράφημά της κι' ἀρχισε νὰ κορνάρῃ, γιὰ νὰ τὴν πάρουν εἰ-δηση.

Τέλος φάνηκε στὴν πόρτα μιά ἡ-λικιωμένη ὄμορφη γυναίκα, ποῦ

τὴν κύτταξε ἐκπληκτῇ. — Σὺ εἶσαι, Ἀνναμπέλλα; ρώτησε. Γιατί δὲν μᾶς τηλεγράφησες; Ὁ Νάντο δὲν εἶναι ἐδῶ.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρῶτη ἀναποδιὰ στὰ σχέδια τῆς Ἀνναμπέλλας. Ὁ ξάδελ-φός της εἶχε πάρει σ' ἓνα μακρυνὸ μέρος, γιὰ νὰ πουλήσῃ τὰ στάρια καὶ θὰ ἀργοῦσε νὰ νυρίση. Κι' αὐ-τὴ ποῦ τὰ εἶχε ὑπὸ ὄγισιε ὄλα. Τὴν ἐντύπωση ποῦ θὰ ἔκανε τὸ φθάσιμό της μὲ τὸ αυτοκίνητο, τὸ κατέβασμα τῶν βαλιτσῶν, τὸ ὠραῖο φόρεμα ποῦ φοροῦσε μὲ τὸ κομψομαντῶ, ἔα πρῶτα λόγια ποῦ θάλεγε, ὅταν θὰ βρισκότανε «μπρὸς στὴ μαγαεῖα ποῦ σκορπίζουν τὰ παλὰ πράγματα».

Τὸ πρῶτο λοιπὸν μέσοσ τοῦ σχε-διοῦ της εἶχε λοιπὸν γκρεμιστῆ ὡς γάρτινος πύργος. Ὑστερα ἀπὸ τὴ διαμονὴ μερικῶν ἡμερῶν, ἀρχισε νὰ σκέπτεται πρὸ βύσρα μὰ τὰ σχέδιά της καὶ νὰ τὰ ψοῖσκη γελοῖα. Σιγά-σιγά ἀρχισε νὰ ξεγνᾶ τὸν ὠραῖο ἄ-γρότη, ἐνῶ ἀντιθέτως ὄλη αὐτὴ ἡ ζωὴ ἀρχισε νὰ τὴ μαγεῖ.

Ἀνακατεῦστανε σ' ὄλα, βοηθοῦσε τὴ θεῖα της, πότετε τὸν κῆπο. Ἐτσι πέρασαν δεκαπέντε μέρες ἡσυγε, μὲ μόνη συντροφιά τὴ μητέρα τοῦ Φερδινάνδου, ποῦ δὲν μίλει παρά μὸ-νο γιὰ τὸ γιοῦ της, ποῦ ἔγει κάνει σημεῖα καὶ τέρατα. Ἐἶναι λεύτερος καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ παντρευθῇ. Κι' ἄν τὸ ἀποφασίζω καμμιὰ φορὰ θὰ δια-λέξῃ μόνος του τὴν νύφη καὶ δὲν θὰ περιμένῃ νὰ τοῦ πᾶσῃ στὰ χέρια του ὡς τὸ λαβωμένο ποῦλι.

Αὐτὰ τῆς τὰ εἶπε τὴν δεκάτη πέμ-πη ἡμέρα ποῦ βρισκόταν στὸ γω-ριό. Ἦ Ἀνναμπέλλα τὰ συλλογίστη-κε ἰδιαιτέρως τὰ λόγια αὐτὰ καὶ τὴν ὠρα ποῦ πᾶει νὰ κοιμηθῇ σκέ-πτεται ἄν δὲν τὰ εἶπε ἐπιτήδες ἡ πονηρὴ γωρὰ γωρῆσισσα. Μυρίστη-καν λοιπὸν τὸν σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ της καὶ τῆς παίξανε παιχνίδι. Ὁ Νάντο ἤξερε πῶς θάργότανε. Εἶπε πᾶρει τὸ τηλεγράφημα καὶ τῶσκα-σε. Καλὰ. Μὰ ἡ Ἀνναμπέλλα δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποῦ τὰ γάνουν εὐκόλα. Μοιάζει μάλ-ιστα μὲ τοὺς στρατηγούς ποῦ ἔε-ρουν ν' ἀλλάζουν εὐκόλα στρατηγι-κὰ σνέδια.

— Ἐνοῖα σου, ὠραῖο μου γωρῆατό-πουλο, σκέπτεται, θὰ στὴν πληρῶσα.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὴν ὄρα ποῦ πᾶτι-ζε τὸ περιβόλι βλέπει νὰ κατεβαῖν ἀπὸ τὸ σπιτί ἓνας καλοστιαγμένος ἄνδρας ντυμένος γωρῆατικά.

Τὴν πλησιάζει καὶ τὴν ρωτᾶει: — Σὺ εἶσαι Ἀνναμπέλλα; — Νάντο ἐσὺ εἶσαι;

— Ναι, γύρῃσα γιὰ τὴ νύχτα, μὰ προσπαθήσαμε νὰ μὴ σὲ εὐπνήσομε καὶ σοῦ ταραξομε τὰ ὠραία σου δνεῖρα.

Ἦ Ἀνναμπέλλα νοιώθει πῶς στὴ φωνὴ του ἔχει κάτ' ὁ εἰρωνικό.

— Βλέπω πῶς ἔχομε σπουδαῖο περιβολάρη, τῆς ἐξαδέλφη. Ἐτσι καὶ ἡ Μαρία Ἀντουανέτα σὲ Τριανὸν φύτευε δέντρα. Στὶς καλλιτέχνιδες

και στις βασιλισσες είναι επιτετραμμένα τέτοια καπρίτσια. Η μητέρα μου έγραψε πως συνηθίζεις με μεγάλη γάρη στην πρωτόγονη ζωή μας. Για μία λεπτοκαμωμένη σαν και σενα αυτό είναι μία απόδειξη αντοχής. Ο εξάδελφος την κοροϊδεύει φανερά πιά. Εκείνη όμως δεν μιλεί. Δέχεται την προσβολή κι' αποφασίζει πως να εκδικηθῆ.

Την άλλη μέρα αναγγέλλει πως ο πατέρας της την κάλεσε να γυρίσει επειγόντως στο Ραπάλλο. Έτοιμάζει τις βαλίτσες της. Το βράδυ ντύνεται και βάζει ένα ωραίο λευκό φόρεμα έσπερίδος. Στο τραπέζι μιλεί γεμάτη γάρη και πνεύμα. Έπειτα, όταν τελείωσε το φαγητό πήγαν με τη θεία της και κάθησαν κοντά στο παράθυρο. Σηκώνεται και σβύνει το φῶς και της λέει:

— Άκούστε, θέλω να σας πῶ κάτι στο σκοτάδι. Θά σ' ε'κμνησθώ τον προγαμιακό σκοπό του ταξιδιού μου. Ήρθα με την απόφαση να παντρευτώ τον Νάντο. Όταν έφθασα όμως έδω μάρεσε τόσο η ζωή της υπαίθρου και σκέφθηκα πως είναι δυσωφ και μπορεί να την ζήση κανείς και χωρίς το Νάντο. Το σγέδιό μου, λοιπόν, αυτό, το εγκαταλείπω τώρα και φεύγω. Ήθελα να σας πῶ δυο σκεπτόμουν.

Μετ' ούτω φαντάζει το άσπρο μεταξωτό φόρεμα κι' η Άνναμπέλλα πηγαίνει στο δωμάτιό της.

Την άλλη μέρα το πρωί την ώρα που ανεβαίνει στο αυτοκίνητο, ανεβαίνει κι' ο Νάντο κοντά της.

— Θά μοῦ επιτρέψεις να σε οδηγήσω ως στο χωριό, της λέει.

Προνοῦν δυο μετ' ούτω και ο Νάντο δεν κατεβαίνει.

— Μά ποῦ πηγαίνεις;

— Στο Ραπάλλο. Δεν μπορῶ ν' ἀφῶσω μόνη την άροαβνιαστικιά μου. Θέλεις πάντα να γίνης γυναίκα μου;

Η Άνναμπέλλα κουνάει το κεφάλι της καταφατικά. Μέσα της βοϊαμβεύει. Νίκησε. Τά σνέδιό της επέτυχε. Και σιλλονίζεται:

«Θά ραῆ μιά μέρα πού θά σου δινῶθῶ λέξη ποδς λέξη πως έπεσεσ στα δίχτυα μου»

ΜΕΡ ΜΟΥΝΤΟΥΛΑ

Σκέψεις και γνῶμαι

— Πάντα θά φταίη η γυναίκα. ἂν ε'νας άνδρας πολυήση να της έκδηλώση τὰ αισθήματά του.

(Άγγλική παροιμία)

— Η άσχημία, είναι ο φύλαξ άγγελος μιάς νέας, ύστερ' από την άρετήν της.

(Κα ντε Ζενλί)

— Για τις γυναίκες, η γλυκύτης είναι το καλλίτερο μέσο για να πείσουν ότι έχουν δικηο.

(Κα ντε Φονταίν)

— Καμιά δουλειά δεν είναι σκληρή. Τά μάτια είναι εκείνα πού φοβούνται.

(Παροιμία της Άϊτής)

— Εκείνος πού θά θελήση κάτι, το έπιτυγάνει. Το δυσκολότερο πράγμα, όμως, είναι να θελήση κανείς.

(Πλούταρχος)

— Το πνεύμα ζητά, η καρδιά όμως είναι εκείνη πού βρίσκει.

(Κα ντε Σεθινιέ)

ΜΟΥ ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ ΤΑ ΤΣΙΠΑΡΑ

ΜΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΤΟΥ ΟΡΤΕΝΣΙ

Ο Παῦλος κάθεται στο γραφείο του κι' εργάζεται.

Δεν έχει σηκώσει κεφάλι εδώ και πέντε ώρες.

Η Μαρία, χωμένη σε μιά φορεσιά πολυθρόνα, τον κυττάζει και στενοχωριέται. Έδοκίμασε μερικές φορές να του μιλήσει, μα δεν πήρε καμμιάν απάντησιν. Η δουλειά του Παύλου είναι βιαστική και δεν έχει καιρό ν' απασχοληθῆ με τίποτε άλλο.

Έτσι συμβαίνει πάντα, όταν ο Παῦλος κι' η Μαρία μένουν μαζί. Εκείνος εργάζεται: άδιάκοπα, χωρίς να σηκώσει ποτέ κεφάλι κι' εκείνη στενοχωριέται.

— Παῦλο, βγαίνουμε απόψε.

— Πρέπει να τελειώσω μιά μετάρρασι.

— Ή;

— Παῦλο, πᾶμε στις λίμνες την Κυριακή;

— Πρέπει να γράψω ένα άρθρο για τὰ καναρίνια.

Μετά τὰ καναρίνια έχει να γράψῃ για τὰ πορτοκάλλια, για τις ταρταρούγες, για άλλα διάφορα πράγματα. Πολλές φορές η Μαρία σκέφθηκε να φύγη, μα της έλειψε το θάρρος ή μάλλον η περίστασις.

Ο Παῦλος, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι, γυρεύει με το χέρι τὰ σιγαρέττα και κάνει μιά στενόχωρη κίνησι:

— Τι έχεις;

— Μοῦ τελείωσαν τὰ σιγαρέττα.

— Θέλεις να πάω να σου πάρω;

— Ναι, χρυσό μου, μα να γυρίσης γρήγορα.

Πέσαν δυο χρόνια κι' η Μαρία δεν γύρισε ακόμη με τὰ σιγαρέττα. Τὰ πράγματα έγιναν ως εξής: Μόλις βγήκε στο

δρόμο, συνήτησε τον Λουκιανό. Τόσες φορές είχε σκεφθῆ να πάη μαζί του και να πού τώρα της έδινε αυτή την ευκαιρία.

— Μαρία, απόψε φεύγω. Πηγαίνω στην Άμερική, όπου βρήκα μιά θέση κοντά σ' ένα εκατομμυριούχο.

— Εύτυχισμένος, πού είσαι, Λουκιανέ! Ξέρεις πόσο θά το ήθελα να φεύγα κι' εγώ. Είμαι τόσο κουρασμένη.

— Έλα μαζί μου, Μαρία.

— Αμέσως;

— Αμέσως απόψε. Πᾶμε να φύγουμε μαζί...

Πέρασαν δυο χρόνια κι' η Μαρία δεν μπόρεσε να ξεχάση τον Παῦλο. Πόσες φορές τον είδε στον ύπνο της ακουμένο στο γραφείο του. Πόσες φορές λαχάρησε να βρισκότανε κοντά του, ν' ακουμπήσει το μάγουλό της πάνω στο δικό του.

Έτσι απόψε, ύστερα από δυο χρόνια, γυρίζει πίσω.

Η θυρωρός της λέγει πως ο Παῦλος είναι πάντα εκεί, και πως την ώρα αυτή βρισκεται σπίτι. Η Μαρία θ' ανέδινε τρέχοντας, μα της εργεται μιά ιδέα. Πηγαίνει στον καπνοπώλη κι' αγοράζει σιγαρέττα.

Η πόρτα είναι ανοιχτή. Η γοπέλλα μπαίνει με την ψυχή στο στόμα. Ο Παῦλος σηκώνει το κεφάλι, την βλέπει, χλωμιάζει:

— Μαρία...

— Ναι, Παῦλε... συχώρησέ με. Ο καπνοπώλης ήταν κλειστός. Περιμένα ν' ανοίξη.

— Εύχαριστῶ. Μαρία, μα δεν καπνίζω πιά.

ΟΡΤΕΝΣΙ

Λίαν προσεχῶς

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

“Κορίτσια Πολυτελείας,,

Το νέο άθηναϊκό μυθιστόρημα του συγγραφέως του «Συγχρόνου Κοριτσιού»

Στις σελίδες του καθρεφτίζεται

ή μοντέρα ζωή

πού πνίγει στις μικρές παρθενικές καρδοβλες των σημερινών κοριτσιών κάθε αισθηματισμό και κάθε τρυφερότητα. Ζούνε στην ψεύτικη ατμόσφαιρα της «κοσμικής κινήσεως» τη γεμάτη κενόδοξες επιδιώξεις κι' άνόητους θεατριμμούς, τη στέρημένη απ' τις αληθινές χαρές της Ζωής.

Άγνές ψυχές εύπλαστες, μ' εύφάνταστη διάθεση και παιδικούς ενθουσιασμούς παρασύροντ' επιπόλαια απ' τις επιφανειακές γοητείες της ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΖΩΗΣ απ' την άγλη της κλιδής και τ' άκτινοβόλημα της πολυτελείας.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ : «Η ΒΕΝΤΑΛΙΑ» ΚΙΟΥΣΗ

Το «Περοκέ» μετά τον «Βάτραχο» ανέβασε την «Βεντάλια» τη νέα επιθεώρηση πού έγραψαν οι κ. κ. Ρηγόπουλος και Κιούσης με μουσικήν συνεργασίαν του κ. Θ. Παπαδοπούλου. Την ζήτησαν ανέλαβε να επανορθώση η «Βεντάλια».

Ο θίασος έβαλε τὰ δυνατά του, ξόδεψεν όσα μπορούσε περισσότερα, έκοπίασε, ξεθεώθηκε κυριολεκτικῶς στις πρώτες και σε 15 μέρες μέσα έσερβήρησε στους Άθηναίους μιά πολὺ καλή επιθεώρηση, ή όποία συνδυάζει πνεύμα και λούσο και στολίζεται από γλυκειά και πρωτότυπη μουσική του Παπαδοπούλου. Η «Βεντάλια» παίζεται με πολύ μπρίο από όλους τους καλούς έκτελεστές του συγκροτήματος Γκιουζέππε—Μακρη.

Με επί κεφαλής την συμπαιθεσάτην Γκιουζέππε και τον άμμητο Μακρη, την άγαπημένην του κοινού Ρίτα Δημητρίου, την έξαιρετική άρτίστα Σωτηρία Ίατρίδου, όλοι οι λοιποί παράγοντες του θίασου άρέσουν πολύ εις τες εμφάνισεις του.

Νούμερα καλά και πνευματώδη έχει πολλά η «Βεντάλια», ξεχωρίζουν, το «Κάτι», ο «Ερωτευμένος μάγκας», τὰ «Ονειρα κοριτσιών», το περίφημο σκέτς της άφηρημάδας με τον Πασακενά Οικονόμου, το θαυμάσιο φινάλε «Ελληνικά κοστούμια» πού ως ιδέα και ως εμφάνιση κάνει ιδιαίτερα εντύπωνιν, τὰς «Δύο Όρφανάς» τούς «Δικηγόρους» και τον Μπεκρη με τον άφραστον Μακρη και τὰ ιστορικά υπερκόμωτρα.

Ο φειδωλός μπεκρης του Μακρη, άπαράιτητος πιά για κάθε έργο πού παίζει ο συμπαιθεσάτος αυτός καλλιτέχνης της επιθεωρήσεως είναι κατά πολύ άνώτερος από όλους τούς «μπεκρηδες» των περασμένων ετών. Η πρόβα του σπαρακιστη προδιαθέτει τον θεατήν και τον ετοιμάζει να άκούση τὰ έξυπνότατα κουπλέ του. Χαρακτηριστικά σημεία της πρόβας του μπεκρη είναι την ώρα πού ο Μακρης κτυπάόμενος στον καθρέφτη άδειάζει μιά μπουκάλια κρασί... λέγοντας:

— Άνεκάλυφα μιά νέα μηχανή!... Πίνω και κυττάειμιν στον καθρέφτη για να νοῦίσω πως πίνω... δυο φορές!...

Επίσης χαριτωμένη είναι ή συζήτηση με τον κομπέρ (Κονταρίνη).

Κ. Πίνεις πολὺ φίλε μου. Μ. Με συγγώρετε. Έγώ πίνω μόνο σε δύο περιπτώσεις (δικαιολογείται).

Κ. Δηλαδή; Μ. Πρώτον όταν είμαι στενοχωρημένος.

Κ. Και δεύτερον; Μ. Και όταν δεν είμαι!...

Δυο από τὰ καλλίτερα «κουπλέ» του Μπεκρη είναι τὰ ακόλουθα:

«Και ο Σωκράτης ο φιλόσοφος μπεκρης για να πεθάνη του εύρησαν τρόπο σπάνιο κι' όπως μοῦ λέει ο Όρεσθης ο Μακρης μέσα στο κώνειον του ρίξανε...»

6 i d a n i o !

Και ο Κατσαράς ο φρενολόγος παστρινά

πού έχει γράψει για κρασί τόσα και τόσα είπε δεν έχουνε μυαλό τὰ θηλυκά πλὴν της όκας όπου τὰ έχει τετρακόσα.

«Και ο Κολόμβος όπως λέν' οι ναυτικοί και όπως γράφει μιά παλιά έφημερίδα όταν ξεκίνησε για την Άμερική μιά χιλιάρα είχε μαζί του για πνεύριδα!

Τὰ έκοπάναγε στο δρόμο συνεχῶς μα όταν του σόθημε είπε... πως να προχωρήσω; κι' ως την Άμερική όταν έφτασε ο φτωχός διέταξε... «όπισθεν» και γύρισεν όπισώ!»

Η πρωταγωνίστρια του «Περοκέ» δις Ρίτα Δημητρίου.

Έξαιρετικά άρέσουν τὰ μπαλέτα της «Βεντάλιας» και όλη ή χορογραφία της. Η κ. Γκιουζέππε δουλέψε με την καρδιά της για όλα. Ιδιαίτερος τὰ «Ποτά» είναι έντελος παριζιάνικο χορευτικό νούμερο.

Αί σκηνογραφίαι του κ. Σίμ καλλιτεχνικά έπίσης και το μακετιόμα των κοστούμιών.

Έκτος των πρωταγωνιστών πού αναφέραμεν έχουν επιτυχίαν οι κ. κ. Σιολίγας, Μανέλλης, Κονταρίνης, Κομμαριώτης, Τζίνης, Χατζηδάκης, Γιανναδός, Μερόπη Ίωαννίνου, Ζ. Γκιουζέππε, Ντ. Φιλοσόφου, Φ. Νιάδου, Π. Μυστηρή κ. λ. π. ...

Ιδιαίτερος άρέσει στις δύο ρομάντσες της ή Ρίτα Δημητρίου.

Για να τελειώνουμε ή «Βεντάλια» είναι μιά... επιτυχία της περιόδου, επι-

τυχία πού άσφαλῶς αναλαμβάνει να ξεκουράσῃ νὰ πολύ καιρό τον θίασο από πρόδες νέου έργου.

Μικρά θεατρικά νέα

Άρχισε τις παραστάσεις του στην Θεσσαλονίκη ο θίασος του Βασιλικού με τον Άμλετ. Το βράδυ της παραστάσεως ο ραδιοφωνικός σταθμός Άθηνών συνεδέθη με τον σταθμόν Θεσσαλονίκης, μετέδωκε τον χαιρετισμόν, του κ. Μιλτιάδη Λιδωρίκη εκ μέρους του «Βασιλικού Θεάτρου» προς το κοινόν της μακεδονικής πρωτεύουσας.

Ο θίασος Άνδρεάδη συνεχίζει τὰς δοκιμάς του πολυκότου έργου του Άνουϊν «Άγριου» πού θ' αναβιβάση την προσεχή έβδομάδα κατά λογοτεχνικήν μετάφρασιν του κ. Γ. Φτέρη.

Το Σάββατον ή πρώτη εις το «Άθηναίον» της «Φλογέρας» των κ. κ. Κακτανάκη και Άσημακοπούλου.

Η επιθεώρησις έχει πολλά νὰ νούμερα.

Ένα απ' αυτά τιτλοφορείται «Οι άζονες του μάγκας» και είναι επιτυχής σάτυρα των ευρωπαϊκών πολιτικών αξόνων με βάση την ελληνικήν ζωήν.

Επιτυχημένη και μιά σκηνή: «Ο κορσετός των καρφενίων» πού έκτελοῦν ή δις Καίτη Βερόνη και οι κ. κ. Αύλωνίτης και Στανρίδης.

Η κ. Φωφώ Λουκά με όλους τούς άνδρας του θίασου θά εμφανίζεται σε μίαν μνηστική σκηνή «Ένα σχολείο στον Παρνασσό», εις την όποιαν μετεκπαδεύει τούς γαλατάδες.

Το ζεύγος Σιαύρου και Λιλλή Ίατρίδου μαζί με την χρεούτητα Ντιντινούσα κρεάσουν ένα χαριτωμένο νούμερο τις «Τουριστικές περιπέτειες».

Η κ. Λιλή Κοντανή παρουσίασε την «Λεντζερί» και ο κ. Βίλλυ Μπαρκουλιέρο ένα ναυτικό νούμερο και ένα άλλο «Στον θινθ της θάλασσας».

Την Κυριακήν ο σκηνοθέτης κ. Θάνος Τσαγκας παρουσίασε εις το θέατρον «Άλφιν» τον «Θίασον Νεολαίας» με τὰ τρίπρακτο δράμα του κ. Δ. Τσάνωνα «Μετά την τρομπιά». Έπαιξαν οι Δίδες Έλλη Πέσσα, Ίουλίτσα Σαφίδου και οι κ. κ. Τιμος Βιτωφόρης, Μίμης Μοσχούτης, Άθην. Γαβαλάς, Γ. Λίδης, Η. Χατζηπούλος, Α. Ρουσσάκης κλπ.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Το "αρρωότο κρίνο"

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στο 'Αζαί, ένα γραφικό κωτάτο χωριουδάκι της κοιλάδος του 'Ιντρ, στη μεσημβρινή Γαλλία ζή η όμορφη Σαρλόττα Λαμάρς με τὰ δίδυμα κοριτσάκια της, τὴν Κλαίρη καὶ τὴ Λουίζα, δυὸ χαριτωμένα ἀγγελουδάκια, ἕξ ἐτῶν. Ὁ ἄνδρας τῆς Σαρλόττας, Ζώρς Λαμάρς, ἀπουσιάζει ἀπὸ δις ετίας στὴν Αὐστραλία, ὅπου πῆγε γιὰ νὰ δουλέψῃ καὶ σχηματίσῃ τὴν προικὰ τῶν κοριτσιῶν του. Μία μέρα ἡ Σαρλόττα αἰσθάνθηκε μιὰ παράξενη ἀδιάθεσία πού τὴν ἀνάγκασε νὰ βγαίνει ἔξω γιὰ ν' ἀναπνέῃ καθαρόν ἀέρα. Αὐτὸ συνέβαινε ὅποτε δούλευε τὸ ἀσβεστάδι. Ἡ βρισκότανε πλάι στὸ σπίτι της, ἀλλ' ἡ Σαρλόττα δὲν εἶχε προσέξει αὐτὴ τὴν παράξενη ἀδιάθεσίαν. Ἡ ἀδιάθεσία αὐτὴ μεγάλωνε μέρα μετὰ τὴν ἡμέρα καὶ ἡ Σαρλόττα κατέφυγε στὸ δάσος, τριλιζώντας σάν μεθυσμένη ἀπὸ τὴν περιεργὴν σιζοτιδίαν πού τὴν κατελάμβαναν. Παραμιλοῦσε, γελῶσε χωρὶς λόγο καὶ εἶχε ἐγκαταλείψει τελείως τὸ σπίτι της. Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ τὴ φωνάζῃ «Μπεκρού». Πολλὲς φορὲς τὴν εὗρισκαν ἐπιλωμένη, ἀναίσθητη μέσα στὰ χωράφια. Κι' ἕνα πρωὶ, ἡ Σαρλόττα, χωρὶς νὰ ἔσκη ποτε καὶ πῶς, γέννησε ἕνα ἀγοράκι, τὸν 'Ανρό. Τὸ σκάνδαλο ὑπῆρξε τρομερὸν. Ἡ Σαρλόττα ἦταν τελείως ἀθάνα. Τὸ νόθο παιδάκι ἀρρώστησε κι' αὐτὸ καὶ πέθανε. Μία μέρα ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Αἰστραμία ὁ Ζώρς Λαμάρς. Δὲν μὲνει ὅμως. Παίρνει τὰ δυὸ του κοριτσάκια καὶ φεύγει, ἐνῶ ἡ Σαρλόττα μὲνει μόνη κι' ἀπροσπάτευη. Ἡ κατακραυγὴ τοῦ χωριοῦ, ἀναγκάζει τὸν εἰσαγγελέα νὰ διατάξῃ ἀνακρίσεις τὸν θάνατο τοῦ μικροῦ παιδιοῦ. Ἡ

Σαρλόττα συλλαμβάνεται ὡς δηλητηριάστρια καὶ τὸ δικαστήριό τὴν καταδικάζει. Ἐνα βράδυ, ὅμως, ἐντελῶς τυχαίως, ὁ γιατρός Μαρινιάν ἔμαθε ὅτι δίπλα στὸ σπίτι τῆς Σαρλόττας ἦταν ἕνα ἀσβεστάδι, τοῦ ὁποῖου οἱ ἀναθυμιάσεις ἦσαν δηλητηριώδεις. Τώρα ἐξηγεῖτο ἡ παράξενη ἀρρώστεια τῆς Σαρλόττας καὶ ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ της, τὸ ὅποιον πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία. Αἰσθανόμενος τύψεις συνειδήσεως γι' αὐτὸ ὁ Μαρινιάν, πηγαίνει ἐν βράδυ κρυφὰ στὸ ἀκατοίκητο σπίτι τῆς Σαρλόττας, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ ἂν πράγματι οἱ ἀναθυμιάσεις ἦσαν δηλητηριώδεις. Ἐπαθε, ὅμως, ὁ ἴδιος ἀπὸ ἀσφυξία, βγῆκε ἔξω σάν τρελλὸς καὶ σωριάστηκε ἀναίσθητος στὸ δρόμο. Ἀπὸ ἕνα τυχαῖο περιστατικὸν πού περιήλθε εἰς γνῶσιν τῆς Δικαιοσύνης, ἡ Σαρλόττα Λαμάρς ἐπῆρε χάριν, μεταπραπίσης τῆς ποινῆς της εἰς ἰσοβία δεσμά. Ὁ ἄνδρας της, ὅμως, τρελλάθηκε ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσί του καὶ τὰ δυὸ δίδυμα κοριτσάκια, ἡ Κλαίρη καὶ ἡ Λουίζα ἐκλείσθησαν σ' ἕνα ὄρφανοτροφεῖον. Δώδεκα χρόνια ἀργότερα, ἡ Σαρλόττα Λαμάρς ἐβγήκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ, χαρισθέντος τοῦ ὑπολοίπου τῆς ποινῆς της. Καὶ ἀμέσως ἔτρεξε στὸ Βουβραί, ὅπου τὸ ὄρφανοτροφεῖον, γιὰ νὰ ξαναῆ τὰ κοριτσάκια της. Ἐκεῖ ὅμως μαθαίνει πῶς οἱ μικρὲς εἶχαν μόλις πρὸ ὀλίγου δραπετεύσει. Γίνονται ἔρευνες παντοῦ ἀλλὰ τὰ κοριτσάκια δὲν ἀνευρέθησαν. Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ἐπισκέπτεται τὸν δορξ Μαρινιάν ἕνας ἄνθρωπος, ὁ Γκωνίς, πρῶτον διαρρηχτικὸς τὸν ὁποῖο εἶχε σώσει ὁ ἱατρός καὶ ζητᾷ νὰ πικραφῆ τὴν γυναῖκα του πού ἦταν ἔτοιμη νὰ γεννήσῃ. Ὁ γιατρός ὄχι μόνον δὲν τὸν βοηθεῖ ἀλλὰ τοῦ ἐπιβάλλει καὶ νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸν τόπο. Ἡ ἀξίωσις αὐτῆ συγχίζει τὴν γυναῖκα τοῦ Γκωνίς πού διατρέχει τὸν ἔσχατο τῶν κινδύνων. Τὴν σώζει ὅμως ὁ γυῖος τοῦ δορξ Μαρινιάν, γιατρός ἐπίσης. Αὐτὸς κατ' ὑποτιμήσεως ἀπὸ τὴν στάση τοῦ πατέρα του, ἐπισκέπτεται κρυφὰ τὴν ἔρημη βίλλα Μαρουγιέρ. Ἐκεῖ βρίσκει τὴν Σαρλόττα γυνατιστὴ μυστὰ στὸ λίκνο τοῦ νεογνοῦ παιδιοῦ της. Φεύγει χωρὶς ἡ γυναῖκα νὰ τὸν ἀντιληφθῆ, ἀφοῦ σημεῖωσε καλὰ τὴν τοποθεσίαν τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ ἀσβεστάδιου. Ἐπιστρέφοντας σπίτι ἐπιδίκεται μιὰ ἐξήγησιν πρὸς τὸν πατέρα του. Αὐτὸς ὅμως ἀποφεύγει νὰ μιλήσῃ μαζί του. Τὸ βράδυ, ὅμως, ὁ Γκωτιέ τὸν ἀνγκάζει νὰ τὸν ἀκούσῃ καὶ τὸν κατηγορεῖ, ἀναστανδόν, γιὰ τὸν θάνατο τοῦ μικροῦ 'Ερρίκου καὶ τὴν καταδίκη τῆς Σαρλόττας. Ὁ γιατρός ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἀντιλαμβάνεται τώρα ὅτι ὁ Γκωνίς τὰ εἶχε πῆ ὅλα τοῦ γυιοῦ του.

220N

Τὰ τελευταία λόγια τοῦ γυιοῦ του τοῦ εἶχαν ξαναδώσει κάποια ἐλπίδα.
—Ναί, εἶπε, ἐπῆγα!
—Καὶ τί ἀνεκάλυψες;
Χωρὶς δισταγμὸ, ὁ γιατρός ἀπήντησε:
—Τίποτα!
—Δὲν ἐνοιώσες κανένα σύμπτωμα ἀσφυξίας;
—'Οχι, κανένα.
—Τὸ ἀσβεστάδιον ἦταν ἀναμμένο;
—Ναί...
Ὁ Γκωτιέ τότε ἐπῆρε τὰ δυὸ χέ-

ρια τοῦ πατέρα του, τὰ ἔσφιξε μέσσωτὰ δικά του, καὶ εἶπε ἀργά:
—Πατέρα, λές ψέμματα!
Ὁ Μαρινιάν σηκώθηκε. Μὲ βῆμα κλονιζόμενον διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.
—Δὲν μπορῶ ν' ἀνεχθῶ νὰ με βρίλῃς περισσότερο! εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεψε.
—Πατέρα, πρόσεξε... Πρέπει νὰ ἐκτελέσῃς τὸ καθῆκον σου!...
—Εἶσαι τρελλός! Τὸ δυστυχισμένο μου παιδί τρελλάθηκε... Τὸ μυαλὸ σου εἶναι σκοτισμένο!...
—Πατέρα, ἕνα φοβερὸ ἔγκλημα διεπράχθη...
—Ἐάν με κατηγορεῖς γι' αὐτό, πηγαίνει καλλίτερα νὰ βρῆς τοὺς δικαστάς.
—Γιατὶ ἀναθέτεις σὲ μένα νὰ κάνω αὐτὸ πού ὀφείλεις νὰ κάνῃς ἐσὺ;
—Εἶσαι τρελλός, σοῦ λέω!
—Ὡστε ὅλα ὅσα σοῦ εἶπα;
—Δὲν τοὺς ἀποδίδω τὴν παραμικρὴ σημασίαν!... Τὰ θεωρῶ ἀνοήσιες...
—Πατέρα! Εἶσαι ἔνοχος...
—Σώπα! Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μοῦ μιλάς μ' αὐτὸ τὸ ὕφος!
—Πατέρα... Ἐκάνες ἕνα τρομερὸ λάθος...
—Τὸ ἄρνοῦμαι!
—Κι' ὅμως ἐγνώριζες, πατέρα...
—Σὲ συγγαίρω γιὰ τὴν γνώμη πού ἔχεις γιὰ τὸν πατέρα σου!
—'Εγνώριζες τὴν ἀλήθειαν... Ὁταν ἐν τούτοις βρέθηκες ἀντιμέτωπος μὲ τὸ καθῆκον σου, μὲ τὴν υποχρέωση πού εἶχες νὰ μιλήσῃς, φοβήθηκες...
—Ποτέ μου δὲν ἐδίστασα νὰ ἐκτελέσω τὸ καθῆκον μου!
—...Φοβήθηκες!... Φέρθηκες ἀναδρα!
—Γκωτιέ!
Κι' ὁ Μαρινιάν, ἔξω φρενῶν, μὲ τὰ μάτια πεταμμένα ἔξω ἀπὸ τὴς κόγχες, ἐσῆκωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ γτυπήσῃ τὸν γυῖο του.
Ὁ Γκωτιέ ἐχλωμάσασε. Μὲ ἡρεμία, ἐν τούτοις, εἶπε:
—Χτύπησε με, πατέρα. Δὲν θὰ με ἐμποδίσῃς νὰ σοῦ ἐπαναλάβω πού εἶναι τὸ καθῆκον σου.
Ὁ Μαρινιάν, ἀποκαμωμένος, κατέβασε τὸ χέρι του.
—Φοβήθηκες τὸ τρομερὸ σκάνδαλο πού θὰ ἐξεποδῆ ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ ἀρχικοῦ σου σφάλματος... ἔξακολούθησεν ὁ Γκωτιέ... Ἐσκέπτηκες ὅτι ἡ ὑπόληψί σου θὰ ἐθίγε-

**Ἡ ἱστορία
ἐνὸς μαρτυρικοῦ
ἔρωτος
πού τίθεται στὴν
πὶδ ἀπρόοπτη
καὶ δραματικὴ
δοκιμασία.**

ΟΝΙΟΝ ΟΤΩΦΟΡΟ

το καιρῶς... Καὶ δὲν ἐσυλλογίσθη-
κες τὸ τί εἶχεν ὑποφέρει ἡ δυστυχι-
σμένη αὐτὴ, τὴ ὑπέφερεν ἀκόμη...
Δὲν ἐσυλλογίσθηκες ὅτι κάποτε θὰ
σὲ βασάνιζαν οἱ τύψεις...
—Σοῦ ἐπαναλαμβάνω: Ἐάν νομίζῃς ὅτι ἔχεις νὰ προβῆς σὲ ἀποκα-
λύψεις... ἔάν ἔχεις πεποιθήσῃ σὲ ὅσα
λές... Πῆγαίνε νὰ βρῆς τοὺς δικασ-
τάς. Ἐμπρός! Μὴ διστάξῃς!
—Πατέρα... Σὲ ἐξορκίζω!
—Φεύγω. Γνωρίζεις τὸν δρόμο πού
δῶναι στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ...
Μὲ κατηγορεῖς ὅτι δὲν ἐξετέλεσα τὸ
καθῆκον μου. Νὰ δοῦμε ἂν ἐσὺ θὰ
ἐκτελέσῃς τὸ δικό σου!
Κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του ἀ-
φῆνοντας τὸν Γκωτιέ ἀποκαμωμένο,
μὲ ὕφος χαμένον.
—
Ἐνα φοβερὸ δίλημμα, πράγματι,
παρουσιαζόταν στὸν Γκωτιέ.
Ἐπρεπε ἢ νὰ καταδώσῃ τὸν Μα-
ρινιάν, φανερόντως στὸς δικαστάς
ὅσα εἶχε ἀνακαλύψει στὸ σπίτι τῆς
Σαρλόττας Λαμάρς, ἢ νὰ σωπάσῃ.
Στὴν πρώτη περιπτώσῃ θὰ ἔκανε
κάτι τρομερὸν...
Θὰ παρέδιδε στὴν δικαιοσύνη —
στὴν φυλάκισιν ἴσως, στὴν ἀτιμωσῃ-
τὸν πατέρα του...
Στὴν δευτέρῃ περιπτώσῃ ὅμως
θὰ γινόταν κι' ὁ ἴδιος συνένοχος ἐ-
νὸς ἐγκλήματος...
—Πρέπει νὰ πάω... σκέφθηκε μ' ἔ-
ναν ἀναστεναγμὸ.
Ναί, αὐτὸ ἦταν τὸ καθῆκον του.
Μηναικὰ, ἐπῆρε τὸ καπέλο του
καὶ βγήκε ἔξω.
Ὁ Μαρινιάν τὸν εἶδε ἀπ' τὸ παρά-
θυρο.
—Θεέ μου... Πηγαίνει στὸν ἀνα-
κριτὴ... στὸν κ. Μπαριλιέ, ψιθύρισε.
Ὁ Γκωτιέ πράγματι διευθύνθηκε
στὸ ἀνακριτικὸν γραφεῖο. Ἐμπῆκε
καὶ ἐζήτησε τὸν κ. Μπαριλιέ.
Ὁ κ. Μπαριλιέ ἦταν ὁ δικαστικὸς
ὁ ὁποῖος, ὅπως θὰ θυμοῦνται οἱ ἀνα-
γνώσται μας, εἶχε ἀναλάβῃ ἄλλοτε
τὴν ὑπόθεσιν τῆς «Μπεκρούς».
Ὁ κ. Μπαριλιέ βρισκόταν στὸ
γραφεῖο του. Ὅταν ἄκουσε ὅτι τὸν
ἐζητοῦσε ὁ Γκωτιέ, μὲ τὸν ὁποῖον
συνδέσαν φιλικῶς, διέταξε νὰ τὸν
εἰσαγάγουν ἀμέσως.
Ἡ ἀνρότης καὶ ἡ ταραχὴ τοῦ ἐκ-
λήσαν τὴν προσοχή.
—Τι τοῦ εἶπε Γκωτιέ; τὸν ἐρώτησε.
Ἡ σοφὴ συμβουλή:
Ὁ Γκωτιέ ἐτοιμάστηκε νὰ μιλήσῃ.

**Γραμμένη
ἀπὸ τὸν
τριφερῶτατο
καὶ ἀγαπημένο
τῶν γυναικῶν
συγγραφέα
Ἰούλιο Μαρῦ**

Ἐμφανικὰ ὅμως τοῦ φάνηκε ὅτι εἶ-
δε μπροστά του τὸ φάσμα τοῦ πατέ-
ρα του νὰ τὸν ἱκετεῖ.
—Ἐχεις νὰ μοῦ πῆς τίποτα, Γκω-
τιέ; Ἐναρῶτησε ὁ ἀνακριτὴς.
—'Οχι... ἐπιθύρισε. Εἶχα νὰ σὰς
δῶ πολὺ καιρὸ... Καὶ πεονώντας ἔζω
ἀπὸ τὸ γραφεῖο σὰς πῆκα νὰ ρω-
τήσω τί γίνεσθε...
—Ἐλα, τώρα, Γκωτιέ, εἶπεν ὁ ἀ-
νακριτὴς. Ἦρθες γιὰ νὰ μοῦ ἀνα-
κοινώσῃς κάτι... κάτι σοβαρὸ, ἂν
κρίνω ἀπὸ τὴν ταραχὴ σου... Τὴν τε-
λευταία στιγμὴ ὅμως μετάνοιωσε.
Γιατὶ ἄσπασε;... Ἐλα, ἀνοιξέ μου
τὴν καρδιά σου... Μήπως δὲν με θεω-
ρεῖς φίλο σου;.. μήπως δὲν εἶμαι ἕ-
νας ἀπ' τοὺς πῖδ παληοὺς φίλους τοῦ
πατέρα σου;
—Κάνετε λάθος, κ. Μπαριλιέ... Σὰς
ὀρκίζουμαι...
—Καλὰ, δὲν ἐπιμένω... εἶπεν ὁ ἀ-
νακριτὴς χαμογελώντας. Ἄς ὑποθέ-
σομε πῶς ἦρθες μόνο γιὰ νὰ με
δῆς, μολοντί... προχθὲς μόλις εἶχα-
με συναντηθῆ...
Κι' ἄνοιξαν νὰ συζητοῦν γι' ἄλλα,
ἀσήμαντα θέματα.
—
Ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγους εὐρέθηκε
στὸ δόμο, ὁ Γκωτιέ ἐπιθύρισε:
—Εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας ἐγκληματί-
ας... ὅπως ὁ πατέρας μου... Ἐγύρισε
στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ βόηκε τὸν Μα-
ρινιάν νὰ τὸν περιμένῃ.
—Συνίντησες τὸν κ. Μπαριλιέ; τοῦ
εἶπε μόλις τὸν εἶδε.
—Ναί.
—Καὶ τί τοῦ εἶπες;
—Τίποτα. Ὑπῆρξε ἄνθρωπος.
Καὶ ὁ Γκωτιέ ἔεσπασε σὲ λυγμοὺς,
Σὲ λίγους ὅμως συνῆλθε. Ἡ φυσιογνω-
μία του εἶπε πάσει μιὰν ἔκφραση ἐ-
ξαιρετικὰ σοφῆ.
—Πατέρα, εἶπε γαυπηλώνοντας τὸ
κεφάλι, δὲν μποροῦμε νὰ ζήσομε
πλέον μαζί. Θὰ φύγω... τῶρ' ἀμέ-
σως, χωρὶς νὰ γάσω οὔτε στιγμὴ...
Καὶ ποτέ, ποτέ πῖδ δὲν θὰ με ἔανα-
δῆς, σοῦ τ' ὀρκίζουμαι... Ὁ συμβο-
λογράφος σοῦ θὰ ἀναλάβῃ νὰ
διακανονίσῃ τὰ περιουσιακὰ μας ζη-
τήματα, καὶ θὰ μοῦ στείλῃς στὸ
Παρίσι, στὴν διεύθυνσιν πού θὰ σοῦ
ἀνακοινώσω ἐν καιρῷ τὰ βιβλία μου
καὶ τὰ νοστιά μου. Ὅλα θὰ τελειώ-
σομε, πατέρα, μεταξύ μας... Ἄντιο!
Ἐφῆνε τοικιλλίζοντας.
Ὁ Μαρινιάν εἶνε μείνει ἐμβρόντη-
τος. Τὰ εἶνε γαμένα. Τὸ νῆπιμα ἦ-
ταν τρομερὸ. Ὅταν συνῆλθε κατὰ-
λαβε...
—Ἄνοιξε νὰ τρέχῃ μέσ' τὸ σπίτι
σάν πορταῖς.
—Γκωτιέ! Γκωτιέ, πού εἶσαι;...
Γκωτιέ! Γκωτιέ μου!...
—Ἐπείσαν οἱ ὑπῆρες.
—Πού εἶσαι ὁ γυῖός μου;
—Ὁ κ. Γκωτιέ ἔφυγε γιὰ τὸ σταθ-
μὸ. Θὰ πάσῃ τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Πα-
ρίσι τὸν 12 καὶ 5'.
Ὁ Μαρινιάν ἐκύτταξε τὸ ρολόι
του. Δὲν ἦταν ἀκόμη δώδεκα.
—Προσπαίνω... ψιθύρισε.
Μὲ ἄσος ἔξαλλο βγήκε στὸ δρόμο
καὶ ἄνοιξε νὰ τρέχῃ.
—'Α! Ὅταν τὸν ἐμποδίσω... Ὅταν τὸν
ἐμποδίσω!... μονολογούσε συγγρό-
νος, λαγνασιασμένος. Δὲν θὰ τοιμή-
σῃ!... Ὅθ με λυπηθῆ...

Ὅταν ἔσθασε στὸ
σταθμὸ, εἶδε τὸ τραῖ-
νο νὰ φύγῃ, νὰ γάνε-
ται σφυρίζοντας.
Καὶ τότε ὁ Μαρινι-
άν ἀποκαμωμένος, σω-
ριάστηκε γάμω...
—
...Ἡ Σαρλόττα ἦταν
ἀπελπισμένη.
Δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ
ἐν τούτοις ἀκόμη ἀπὸ
τὸ Βουβραί. Ἦλπιζεν
ὅτι θὰ κατάρθωνε ἕ-
σως νὰ βρῆ τὰ ἴχνη
τῶν δύο κοριτσιῶν
της. Ὅταν ὅμως ἐπέ-
σθηκε ὅτι αὐτὸ ἦταν
ἀδύνατον, ὅτι ἡ Κλαί-
ρη καὶ ἡ Λουίζα εἶχαν
γαθῆ τελεωτικὰ μέσσω
στὴ δὴν τῆς ζωῆς, ἐ-
σφίξε τὴν καρδιά της
καὶ σκέφθηκε ὅτι εἶχε
νὰ ἐκτελέσῃ καὶ κά-
ποιο ἄλλο καθῆκον.
Ἐγνώριζε ὅτι ὁ ἄν-
δρας τῆς εἶνε τοελλα-
θῆ ὕστερ' ἀπὸ τὴν κα-
ταδίκη της.
Τὸν εἶχαν κλείσει
στὸ φρενοκομεῖο τοῦ
Κλεριμόν.
Πρὸ ὀλίγων μηνῶν
ὁ γιατρός τῆς εἶνε
γράψει πῶς ὁ Ζώρς
Λαμάρς ἦταν καλὰ
στὴν ὑγείαν του καὶ ὅτι
ὑπῆρχε ἐλπίς νὰ ξαναβρῆ, κάποτε,
τὸ λογικὸ του.
Ἡ Σαρλόττα ἐπῆγε στὸ φρενοκο-
μεῖο τοῦ Κλεριμόν κι' ἐζήτησε νὰ μι-
λήσῃ στὸ διευθυντή.
Τὴν εἰσήγαγον στὸ γραφεῖο του.
—Εἶμαι ἡ Σαρλόττα Λαμάρς, τοῦ
εἶπε, καὶ ἦλθα γιὰ νὰ δῶ τὸν ἄνδρα
μου.
—Ἐμαθα τὴν ἀπελευθέρωσή σας,
καὶ περιμένα τὴν ἐπίσκεψιν αὐτῆ ἀ-
πῆνησε ὁ γιατρός.
Καὶ κατόπιν, μὲ κάποιο δισταγμὸ,
ἐπρόσθεσε:
—Ἐρχεσθε ἐγκαίρως, εὐτυχῶς...
—Θεέ μου! Μήπως ὁ ἄνδρας μου;..
—Τὸν ἔχομε μεταφέρει στὸ νοσο-

‘Ο σκοπὸς καὶ τὸ καθήκον τῆς

‘Ο λόγος τοῦ κ. Νικολοῦδη

Β’.

Οἱ σκοποὶ τοῦ Κράτους

Η ἀρχὴ τοῦ φιλελευθερισμοῦ ὑπῆρξε τὸ ἄτομον. Ἡ ἀρχὴ ποὺ διέπει τὸ καθεστὼς τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι τὸ ἄτομον. Ὅχι ὅμως ὑπὸ τὴν στενὴν του ἐγωϊστὴν ἐννοίαν, ἀλλὰ διαπλατυνόμενον ἕως τὴν ἐννοίαν τῆς πατρίδος καὶ τοῦ ἠθικοῦ νόμου. Μόνον ἔτσι τὸ ἄτομον κατακτᾷ τὴν εὐγενεστέρην ἐλευθερίαν νὰ δοῦν καὶ νὰ ἀναπτύσσεται ἀνεσθλάττον, μέσα εἰς τὰ πλαίσια ποὺ χαράσσουν αἱ ἀνίγκαι τοῦ συνόλου.

Καὶ ἐρωτώμεθα προσέτι ποιοὶ συγκεκριμένοι οἱ σκοποὶ τοῦ νέου κράτους. Ἀπαντῶμεν: Τὸ ἠθικὸν μεγαλεῖον καὶ ἡ ὑλικὴ εὐημερία τοῦ λαοῦ. Δι’ ἃ καὶ τὸ σύστημα διακλαδύεται ὀργανικῶς. Τὸ πρῶτον σκέλος εἶναι ἡ συντηρικὴ καὶ ὀργανωτικὴ ἐργασία, ἡ ὁποία ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀμειψωτέρην διαχείρισιν τῶν κατὰ κλάδους συμφερόντων κατὰ ὅμοιο ἀπὸ τὸν ἐλεγχον καὶ τὴν ἀντικειμενικὴν κρίσιν τοῦ κράτους, τὸ ὁποῖον ἐναρμονίζει τὰς ἀντιθέσεις καὶ καταργεῖ τὴν πάλιν τῶν τάξεων. Τὸ δεύτερον σκέλος εἶναι ἡ σχολικὴ καὶ ἐξωσχολικὴ ὀργάνωσις διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἐξυπρέτησιν τῶν πολιτῶν. Διότι τὸ ὀλοκληρωτικὸν κράτος πρέπει νὰ τὸ βλέπωμεν εἰς ὅλην του τὴν ἔκτασιν ὡς ἓνα ἠθικὸν καὶ πνευματικὸν φαινόμενον.

‘Ο Ἰωάννης Μεταξᾶς θεωρεῖ τὴν ζωὴν ὡς καθήκον, ὡς μίαν διαρκῆ βελτίωσιν, ὡς μίαν κατάντησιν. ‘Οστις γνωρίζει τὸν ἀνθρώπον βαυβόττερα καὶ ἐσωτερικώτερα, δύναται νὰ διακηρύξῃ ὅτι ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς εἶναι ἡ πληρυστέρα ἐλληνικὴ μορφή τῆς παροῦσης ὥρας. Διότι μεταξὺ τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς ζωῆς του ὑπάρχει ἀπόλυτος συνέπειαι, καὶ διότι ἡ λιτότης, ἡ ἀυστηρότης τοῦ ἰδιωτικοῦ του βίου ἐγγίσασα σφεδρὸν τὰ ὅρια τοῦ ἀσκητισμοῦ ἀπεπνευμάτωσε τὸν ἀνθρώπον καὶ ὀλοκληρώσε τὴν ἀρχηγικὴν του μορφήν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ σκώματος καὶ τῆς λαιδωρίας τοιαῦται διαπιστώσεις προκαλοῦν ἴσως ἀκόμη τὸ μεδίαμα εἰς ὄρισμένους κύκλους. Ἀλλὰ ἡ Ἑλλάς εὐτυχῶς ἐξελίχθη πέραν τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἑλλήνος κατακτᾷ καθημερινῶς τὰ ἀνώτερα ἐπίπεδα τῆς, ὥστε νὰ γίνεται νοητὸν πλέον ὅτι τὸ ὀλοκληρωτικὸν κράτος ἔχει ἀπὸ καιροῦ τὴν ἠρησκείαν του καὶ τοὺς πιστοὺς του.

Καὶ ἂν εὐτυχῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἀπέθανον ἄνθρωποι ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν αὐτῶν, διότι ἡ δεξιότητις τοῦ ἀρχηγοῦ ἀπέκλεισε τὴν αἰματορρασίαν, ἀπέθαναν ὅμως ἄλλοι. Ἐπειὶ ὁ ἀγὼν τοῦ ὀλοκληρωτικοῦ κράτους ἔχει καθαρασθῆ καὶ τελειοποιεῖται νὰ κατακτῆται τὸν αἰῶνα μας, ἀντιβί-

τως πρὸς τὸν φιλελευθερισμὸν, ὁ ὁποῖος εἶχε κατακτῆται τὸν 19ον αἰῶνα.

Αἱ νέαι τάσεις

Διότι τὸ ὀλοκληρωτικὸν κράτος πιστεύει, καὶ πιστεύει γενικώτερον. Θεωρεῖ τὴν ἠρησκείαν ὡς τὴν βαθυτέραν ἐκδήλωσιν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ τὸ ἑλληνικὸν κράτος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἱστορία εἶναι συνυφασμένη μετὰ τὸν βίον τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, ὅχι μόνον πιστεύει, ἀλλὰ καὶ προστατεύει αὐτήν.

Ἡ σύλληψις τοῦ ὀλοκληρωτικοῦ κράτους εἶναι πνευματικὴ, καὶ εἶναι τοιαύτη, διότι ἐπήδησε μέσα ἀπὸ τὴν ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τοῦ θετικισμοῦ τοῦ 19ου αἰῶνος. Δι’ ἃ καὶ θεωροῦμεν τὴν ζωὴν ὡς μίαν διαρκῆ πάλιν διεξαγομένην ἀπὸ ἀνθρώπους διαθέτοντας ἠθικὰς δυνάμεις, ἀνθρώπους σοβαροῦς, ἀυστηροῦς, ἠρησκουσῶν.

Μόνον μετὰ τοιαύτας ἠρησκουσικὰς καὶ ἠθικὰς τάσεις δύναται οἱ λαοὶ νὰ ἐξελίσσονται καὶ ἀνυψώνονται διαρκῶς, ὥστε νὰ φθάσουν ἀπὸ τὴν ὑποτυπώδη μορφήν τῆς πατρίδος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξεκίνησεν ἡ ἀνθρωπότης εἰς τὴν πλέον κορυφὴν ἐκφρασίν τῆς αὐτοκρατορίας — ὕλικῆς ἢ πνευματικῆς ἀδιάφορον — διὰ τῆς ὁποίας μακρὰν ἑδαφικὴν βλῆψιν ὁ δυνήθη ἢ Ἑλλάς νὰ ἐκπέμψῃ μίαν ἡμέραν καὶ πάλιν τὸν πολιτισμὸν εἰς ἄλλας χώρας. Εἶμαι εὐτυχῆς, διότι εἰς τοιοῦτον προορισμὸν τῆς Ἑλλάδος πιστεύω ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς πτώσεως τῆς Μεγάλῃς Ἰδέας καὶ δὲν ἔπαυσα νὰ διακηρύττω αὐτὸν ἀπὸ τοῦ 1926 καὶ ἐντεῶθεν.

Πολιτικῶς τὸ νέον κράτος θέλει νὰ ἐκτελέσῃ ῥεαλιστικὰς ἀρχάς. Ἐὰν ἐποσεῖσθε τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν εἰς τὴν λύσιν τῶν κρατικῶν προβλημάτων, ὅτι διεπιστώσατε ὅτι ἀποβλέπει εἰς τὰς πρακτικὰς λύσεις αὐτάς, αἱ ὁποῖαι τίθενται ἀπ’ ἐκείνων ἱστορικῶς καὶ κοινωνικῶς. Ἐπειὶ προβλήματα τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο ἐπὶ δεκαετηρίδας ὀλοκληρῶς ἀντικειμενικῶς ἀτελειώτων συζητήσεων κοινοβουλευτικῶν καὶ δημοσιογραφικῶν, διὰ νὰ πελαγώνουν εἰς ἀτέλεστον θεωρίας καὶ νὰ μὴ λύονται ποτέ, ἐλύθησαν ἀπορόπως καὶ ἐπιτυχῶς ἀπὸ ἓνα ἀνθρώπου σκεπτόμενον, ἀκούοντα, συζητοῦντα μετὰ ὀλίγους ἀνθρώπους, ὀλίγην ὥραν, μέσα σὲ τέσσαρες τοίχους. Ἐπειὶ κοινοβουλευτικὸν φρασισμὸν — διὰ νὰ μεταφράσωμεν ἐλληνιστὶ καὶ τὸν βερυκαλισμὸν — διεδέχθη ὁ ὀλοκληρωτικὸς ὀλοκληρωτικὸς λύσις τῶν ζητημάτων. Καὶ ἡ Ἑλλάς ἀνέπνευσε, ἀναπτύσσεται, κατακτᾷ καθημερινῶς τοὺς σκοποὺς τῆς.

Καὶ δύναται νὰ σῶσιν πληροσφῶσιν φίλοι μου τὴν ὥραν αὐτὴν ὅτι ὑπερηνήκαμεν ἡδὴ τὰς μεγάλας δυσκολίας καὶ ὅτι τὸ ἔθνος εἶναι μαζί μας εἰς μεγάλην κλίμακα. Ἀλλὰ ἔχοντες ἀνάγκην νὰ τὴν κάμωμεν συνειδητὴν αὐτὴν τὴν λαϊκὴν ἐργασίαν. Διότι ἡμεῖς τὸν λαὸν ἰδίως τὸν ἐρ-

γαζόμενον, τὸν παραγωγόν, τὸν πάσχοντα λαὸν τὸν θέλομεν συνειδητὸν παράγοντα τῆς ἐθνικῆς λειτουργίας καὶ οὐχὶ μᾶζον σκοτεινὴν, ἀθλίαν καὶ ἀσυνειδητὸν, συρομένην ἀγέληδὸν εἰς τὰς κάλπας ἔπως ἤθελε καὶ ἔκαμινεν ὁ κοινοβουλευτισμὸς.

Δὲν ἀκούμεθα λοιπὸν εἰς τὴν ἐνστικτώδη ἐπιδοκιμασίαν τοῦ ἔργου τῆς 4ης Αὐγούστου ἐκ μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἀγωνιζόμεθα νὰ τὸν διαφωτίσωμεν. Δι’ αὐτὸ ἀπεβλέψαμεν καὶ εἰς τὰς ὀργανώσεις σας νέαι καὶ νέαι τῆς Ἑλλάδος!

Φορεῖς πίστεως

Ἐκλήθητε εἰς τὸν ἀγὼνα ὡς φορεῖς πίστεως καὶ ὡς μαχηταί. Διότι τὰ ἱεραρχικὰ καθεστῶτα δὲν διευθύνονται καὶ δὲν ἀποτελοῦνται μόνον ἀπὸ πολιτικῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ στοιχεῖα μαχητικὰ. Εἶσθε λοιπὸν ὁ στρατὸς τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς μας εἰρήνης.

Ἐχόμεν ἀνάγκην τοῦ ἐθνουσιασμοῦ σας. Διότι ὁ ἐθνουσιασμὸς εἶναι μίαν δυνάμει ἀρχικῆ τῆς ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ὅσον καὶ ἂν μᾶς πιστεύουν αἱ περισσότεραι γενεαί, πάλιν εἰς τὸ βάθος τῆς ὑπάρξεως των ὁ ὑπάρχων ἢ τεραννία τῆς ἔξεως, ὁ διαταγμὸς, ἡ ἀμφιβολία. Μόνον σὺς ποὺ δὲν ἐπροφθάσατε νὰ διετηρητήσθητε ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῶν μεταπολεμικῶν ἰδεῶν καὶ ἔξεων, μόνον σὺς ποὺ δὲν μετεβάλατε τὰ ἰδανικά σας εἰς χρηματικωτάτη καὶ ὕλικὰς ἐπιδιώξεις, ἠμπορεῖτε νὰ ἐνστερνισθῆτε ἀπόλυτα τὰ νέα κρατικὰ ἰδανικά καὶ νὰ τὰ κάμνετε σκοπὸν ζωῆς ἀνωτέρας.

Σὰς χρειάζομεθα λοιπὸν διὰ δύο σκοποὺς: Καὶ ὡς ὀργανὰ διαφωτιστικῆς καὶ ὡς ὀργανὰ μάχης. Ὅτι μεταχειρισθῆτε ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὴν βίαν. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς δὲν θεωρεῖ τὴν βίαν οὔτε ὡς δόγμα, οὔτε ὡς σύστημα, ὅτι τὴν μεταχειρισθῆτε μετὰ μέτρον, μετὰ ἐσωτερικὴν πειθαρχίαν, ὅχι μετὰ ὑδασιότητα, ὅταν μόνον ἡ ἀνάγκη τῶν πραγμάτων ἐπιβάλλῃ τὴν ἀκρότητα αὐτήν. Διότι ἡ βία ὅταν λύθῃ νὰ γαγγραινώδεις ζήτημα εἶναι πράξις ἠθικὴ, ὅταν ἀσκήσῃται ὅμως ἄνευ ἀνάγκης ἀπορρώσεως ὡς μόδα, εὐχάριστοις, εἶναι μωρὰ καὶ ἀνῆθικος πράξις.

Αἱ παρεκτροπαι

Πρέπει ν’ ἀποφεύγετε μετὰ προσοχῆς νὰ χαλάτε μετὰ πράξει θυμοῦ σποραδικὰς ἀδικαιολογήτους, τὰς ὥραις καὶ εὐγενεῖς πραγματοποιήσεις τῆς 4ης Αὐγούστου. Διότι, δὲν σῶς τὸ ἀποκορύπτω, ὠρισμέναι, ἐλάχισται παρεκτροπαι, στοιχείων τὰ ὁποῖα παρεξέφευσαν κατὰ τὴν ποσότητα εἰς τὰς τάξεις σας, ἐδημιούργησαν παρεξηγήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀπήχησαν κακῶς εἰς τὴν σπέρματὰ τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ στρατοῦ.

Σὺς εἶσθε τὸ ἄθος τῆς ἐλληνικῆς ζω-

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΣΤΗ ΒΙΟΠΑΛΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 29)

ἀρχίνοσαν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν σὲ κάθε δουλειᾷ, ἀπόμεινε ἡ Μαρούλα γιὰ νὰ ξενοδουλέψῃ καὶ νὰ τοὺς ζῆσῃ.

Ἡ Μαρούλα, πῆγε δούλα. «Κορίτσι στὴν βιοπάλη» στὸν ἀχαριστώτερον ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἰδιότητες, κακοκεφιές, νάξια, ζηλοτυπίαι, παληανθρωπιές, ἤρσαν ν’ ἀντικαταστήσουν τὸν κάμπο, τὸ βουνό, τὴν θάλασσα.

‘Ολα τὰ στρατὰ καρβέλια, ὅλες τὶς ζημιές, ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ παραστρατήματα, τὰ φορτῶνεται στὸ κεφάλι τῆς ἡ Μαρούλα, ἡ φτωχικὴ κοπέλλα ἀπὸ τὴν Γκιὰ τῆς Μύκονο, ποὺ ἔχει ἀπὸ πάνω τῆς Διευθυντῆ, Προσωπάρχῃ, Τμηματάρχῃ, Προϊστάμενον, τὸ ἀνδρόγυνο, τὴν οἰκογένεια, τὰ παιδιὰ, τὴν κακοκεφὴ πεθερά, τὸν κακομαθημένο φίλο τοῦ σπιτιοῦ, τὸν μπακάλη, τὸν μανάθη, τὸν γαλατᾶ καὶ ἀτέλειωτους ἄλλους ἀφεντάδες ποὺ δὲν βλέπουν :

Στὴν Μαρούλα, τὴν Ἄνουλα, τὴν Γιαννούλα τίποτ’ ἄλλο ἀπὸ μιά δ ο ὕ λ α.

Καὶ ὅμως ὑπάρχουν Μαρούλες καὶ Ἄνουλες καὶ Γιαννούλες ποὺ ἀερίζουν τὸν κόπο νὰ μᾶς διηγηθοῦνε γιὰ μιά φορὰ ἀκόμη, στὸ ἐρχόμενο φύλλο, τὴν ζωὴ τους στὰ ξένα γέφυρα.

Ἐπάρχουνε Μαρούλες καὶ Ἄνουλες καὶ Γιαννούλες, διαμάντια ποὺ δὲν δεχθήκανε ἀπάνω τους τὶς ἀχτίδες ἐνὸς ἐλευθεροῦ ἡλίου γιὰ νὰ μπόρουν εἰς μᾶς θαμπώσουνε μετὰ ὅλη τους τὴν λάμψην.

Τί σημαίνει ἂν τὸ Ἀστυνομικὸ Δελτίο μᾶς πληροφορεῖ ἐδῶ κί ἐκεῖ ὅτι ἡ ὑπηρετρία «τάδε ἐξηφανίσθη συμπαράλαβούσα μετ’ ἐαυτῆς εἰδηρῶν καὶ 1200 δρχ. εἰς μετροτά» ἢ ἂν πολλοί, πάρα πολλοὶ δυστυχῶς ἀνθρώποι, ἐληθίσανε νὰ βλέπουνε στὰ κορίτσια αὐτὰ τὰ εὐκόλα θύματα μίας φτηνῆς περιπέτειας.

Τί σημαίνει ἂν, ἀθελᾷ τους τίς πιὸ πολλές φορές, παραστρατᾶνε ποὺ καὶ ποῦ, ἀνίκανα, ἀδύνατα ν’ ἀντισταθοῦνε σ’ ἓνα ἀνεμο τόσο διαφορετικὸ ἀπὸ τὸν θαλασσινὸ ἢ βουνῆσιο ἀνεμο τοῦ χωριοῦ τους;

Στὸ σύνολο τους τὰ κορίτσια αὐτὰ, εἶνε ἀξία κάθε τιμῆς καὶ ὑπολήψεως.

Τίμια, ἀθῶα, ὑπερήφανα «κορίτσια τῆς βιοπάλης», σκλάβες τοῦ εικοστοῦ μας αἰῶνα.

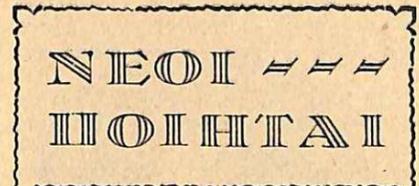
Δὲν εἶνε ὁ κόσμος γεμάτος ἀγκάθια μονάχα.

Στὸν Βασιλικὸ Κήπο ἀνθίζουσι καὶ γιὰ ΣΑΣ τὰ λουλούδια, μέσα σὲ γραφεῖα ποὺ οὔτε τὰ φανταστήκατε, δουλεύουσι ἐπίσημοι ἀνθρώποι γιὰ τὴν τὴν σας.

Καὶ ἡ «Ἑβδομάς» ποὺ τόσες ὠραίες στιγμῆς σας ἔχει χαρίσει μετὰ σήμερα εἰς διακοπὴς τῆς βιοπάλης σας, θὰ εἶνε πάντοτε ὁ καλὸς σας συνηγορὸς ποὺ θὰ φωνάζῃ μαζί σας :

Ἡ βιοπάλη εἶνε τὸ πιὸ τίμιον ἐπάγγελμα, κί ἂς περνᾷ ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς πίκρας.

σιν, νὰ ἔχετε τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς, τῆς προσωπικῆς ἀξιοπροσέας, τῆς εὐγενεῖς ἀμίλλης, καὶ νὰ αἰσθάνεσθε πρὸ παντὸς τὴν ἰερότητα τῆς αὐτοθυσίας. Συνεπῶς αἱ βασικαὶ σας ἀρχαὶ θὰ εἶναι: ἡ ἀρετὴ τοῦ ἀρχηγοῦ, ἡ ἀρετὴ τοῦ πολίτου. Καὶ ὑπόδειγμα σας: ἡ ζωὴ τοῦ ἀρχηγοῦ. Καὶ αὐτὸ ἀκόμη: Εἶσθε ἡδὴ ἓνα μεγάλο τμήμα τῆς δημοσίας γνώμης. Ὄργανωμένοι καὶ ἐμπνευσμένοι, ὅτι δεκαπλασιάσατε τὴν δύναμιν σας καὶ ἐντὸς ὀλίγου χρόνου βλῆ ἡ χώρα ὅτι ἔχη συγγνωθεῖ μαζί σας. Τώρα μετὰ ἡκούσατε καὶ ὅτι σκεφθήτε. Ἀλλὰ πρὶν χωρισθῶμε, σᾶς ἐρωτῶ: Ἄν ποτὲ σᾶς θελήσῃ ὁ Βασιλεὺς, ὅτι εἶσθε ἔτοιμοι; Ναί! Ἄν ποτὲ σᾶς καλέσῃ ὁ ἀρχηγός, ὅτι εἶσθε παρόντες; Ναί! Ἄν ποτὲ σᾶς χρειασθῇ ἡ πατρίς, ὅτι πῆτε ἀμέχρις ἐσχάτων»; Ναί!

Φόβος

‘Ω! πῶς φοβάμαι ἀπόψε μήπως σπάσῃ τῆς εὐτυχίας τὸ διάφανο κρουστάλλι ὡ πῶς φοβάμαι ἀπόψε μήπως σπάσῃ ἀπὸ τὴ μιά γλυκεῖα στιγμή στὴν ἄλλη...

Ἄραχνη ὁ φόβος πάνω στὸ φεγγάρι ἐρωτηματικὰ τὸ φῶς κυκλώνει, ἀράχνη ὁ φόβος πάνω στὸ φεγγάρι τῆς ἀγωνίας τὸ δίχτυ ἀπλώνει...

Καὶ τᾶστρα μετὰ τὴν πύρινη φωτιά, ὅσο ποτὲ δὲν γέλασαν, γελοῦν ἀπόψε καὶ τᾶστρα μετὰ τὴν πύρινη ματιὰ, ὅσες χαρὲς ἀποθυμῆς, μοῦ λένε κόψει...

Κί ὄλο γελῶ καὶ κλαίω σιγαλινὰ... Μὲς στῆς ἀράχνης τοὺς ἰστούς τὸ βλέμμα μπλέκω, κί ὄλο γελῶ καὶ κλαίω σιγαλινὰ, οἶον παραστέκω,

μήπως κανένα ξαφνικὰ κυλῆσῃ ἀπ’ τοῦρανοῦ τὰ καρφωμέν’ ἀστέρια, καὶ σπάσει τὸ κρουστάλλι ποὺ κρατῶ στὰ μουδιασμένα τῆς ψυχῆς μου χέρυρα...

‘Ω! πῶς φοβάμαι ἀπόψε μήπως σπάσῃ τῆς εὐτυχίας τὸ διάφανο κρουστάλλι ὡ! πῶς φοβάμαι ἀπόψε μήπως σπάσῃ ἀπὸ τὴν μιά γλυκεῖα στιγμή στὴν ἄλλη...

Τά 'Ωδειία μας

'Ωδειον 'Αθηνών

Ρεπορτάζ του κ. Φ. Σ. ΠΛΗΤΑ

Κανείς, φυσικά, δεν θά άγνοη ότι τὸ 'Ωδειον 'Αθηνῶν εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ παλαιότερα μουσικὰ ἰδρύματα πού ὑπάρχουν στήν Ἑλλάδα. Πολλοί, μάλιστα, τὸ θεωροῦν ὡς τὸ παλαιότερο. Γιὰ τὴν ἀκριβεία, ἔρχεται δεύτερο κατὰ σειράν ἀρχαιότητα. Τὸν προσεγγίσει Ὀκτώβριο θά κλείσει τὰ ἐξήντα ἐπτὰ χρόνια του. Μιὰ ὀλόκληρη ζωὴ. Τὴν πρώτη θέση, τὴν κατέχει ἡ Φιλαρμονικὴ Κερκύρας πού τὸ 1940 θά συμπληρώσει ἓνα αἰῶνα ἀπ' τὴν ἡμέρα τῆς ἰδρύσεώς της. Ἐπειδὴ, ὅμως, οἱ ἀκτίες ἰδρύσεως τῶν δύο ἰδρυμάτων δὲν συγκρίνονται, γι' αὐτὸ δικαιολογεῖται ἀπολύτως ἡ ἐντύπωση τοῦ κόσμου ὅτι τὸ 'Ωδειον 'Αθηνῶν εἶναι ἡ ἀρχαιότερα μουσικὴ ἀκαδημία τοῦ τόπου μας.

Πολλοὶ διερωτῶνται, γιατί ἀργήσαμε τόσο καὶ μόλις τὸ 1871 ἰδρύθηκε 'Ωδειον στήν Ἑλλάδα; Ἐνῶ, εἴχαμε ἤδη διοργανώσει τὸ Πανεπιστήμιο καὶ τὸ Πολυτεχνεῖο λίγα χρόνια μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση.

Ὁ λόγος αὐτῆς τῆς ἀργοπορίας εἶναι ὅτι ἔλειπαν τὰ στελέχη πού θ' ἀποτελοῦσαν τὸ προσωπικὸ τῆς σχολῆς. Εἰδικῶς μορφωμένοι Ἕλληνες γιὰ ν' ἀναλάβουν ἓνα τόσο δύσκολο ἔργο, ὑπῆρχαν ἐλάχιστοι.

Χαρακτηριστικὸ αὐτῆς τῆς ἐλλείψεως εἶναι τὸ εἶξος γεγονός: ὅταν ὁ διδάσκαλος τῆς δραματικῆς Ν. Σπαθῆς ἀπεχώρησε ἀπ' τὸ 'Ωδειον, διορίσθηκε στὴ θέση του ὁ Ἀχ. Ἡλιάδης πού ἦταν... γιατρός

τὸ ἐπάγγελμα. Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ συνέβηκε τὸ 1873. Ἀπὸ τότε καὶ ξένους καλλιτέχνες ἐκάλεσε ὡς καθηγητὰς καὶ ἀπεύριψε Ἕλληνας ἐμόρφωσε καὶ προσέλαβε, εἰς τὸν τρόπον ὅστε νὰ προσδεῦση καὶ νὰ ἐξελιχθῆ σ' ἓνα ἀριστερότατο μουσικὸ ἱδρυμα.

Διευθύνεται, σήμερα, ἀπ' τὸν ἐκλεκτὸ καθηγητὴ τῆς θεωρίας καὶ διακεκριμένον διευθυντὴ Ὁρχήστρας κ. Φ. Οἰκονομίδην, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐπέτρεψε νὰ πάρομε τ' ἀπαραίτητα στοιχεῖα γιὰ τὴν ἔρευνά μας.

Τὸ 'Ωδειον 'Αθηνῶν, ὅπως ἄλλωστε καὶ ἄλλα τὰ ἄλλα 'Ωδεῖα μας, περνᾷ τὴν πιὸ κρίσιμη περίοδον τοῦ ἔτους: τὴν περίοδον τῶν διαγωνισμῶν. Θὰ παρακολουθήσουμε, λοιπόν, τίς ἐπιδείξεις τῶν διαφόρων τάξεων καὶ θὰ βγάλουμε, κάθε φορά καὶ ἓναν μέσο ὅρο τῶν ἀποψέων τῆς κριτικῆς.

Προτῶ, ὅμως, μιλήσουμε γιὰ τίς ἐξετάσεις, ἀξίζει ν' ἀναφερθῆ ὅτι, στὰ στελέχη του, τὸ 'Ωδειον 'Αθηνῶν περιλαμβάνει τὸν ἀρχαιότερο Ἕλληνα καθηγητὴ, ἀναστήματα μουσικὰ τοῦ ὁποῖου εἶναι ἄπειροι καθηγητὰ καὶ διδάσκαλοι ὅλων τῶν ἄλλων μουσικῶν σχολῶν. Εἶναι ὁ κ. Μιχαὴλ Βελλουδίου, καθηγητῆς τοῦ πιάνου καὶ μαθητῆς τοῦ μεγάλου Μαιζῆ, πού καὶ αὐτὸς ὑπῆρξε μαθητῆς τοῦ Σοπέν. Ἐπιπλέον, θὰ μπορούσε νὰ χαρακτηρίσει κανεὶς τὸν ἐκλεκτὸ καθηγητὴ, ὡς πνευματικὸ ἐγγονὸ τοῦ περσέμου Πολωνοῦ δεξιότητος καὶ συνθέτου. Ὁ κ. Μ.

Βελλουδίου ἐργάσθηκε στὸ 'Ωδειον ἐπὶ σαραντα ὀκτὼ χρόνια καὶ ἔθγαλε ἄνω τῶν ἐδόμητα διπλωμάτων ἢ πτυχίων. Μεταξὺ τῶν καλλιτέρων μαθητῶν του συγκαταλέγονται σήμερα ὁ κ. Παρίδης—ὁ ὁποῖος εἶναι τώρα στήν τάξη τοῦ κ. Φαραντάτου—ἡ δὲς Μαντζῆκου καὶ ἡ κ. Πράσινα, πού πήρε καὶ τὸ βραβεῖο Τσαμουρτζῆ. Μαθητῆς τοῦ κ. Βελλουδίου ἦταν καὶ ὁ ἐκλεκτός καθηγητῆς κ. Σ. Φαραντάτος. Μαθητῆς του δὲ οἱ κυρίες Πετρίδην καὶ Σαμάρα, καθώς καὶ ἡ σύζυγος του κ. Ἀρτεμῆς Βελλουδίου, πού εἶναι καθηγήτρια στὸ 'Ωδειον ἐπὶ εἴκοσι πέντε ἡδὴ χρόνια. Μαθητῆς τῆς κ. Βελλουδίου εἶναι οἱ δίδες: Δημήτρα Χ. Θεοδοροπούλου, Ἀγάπη Α. Πασπάτη, Μαρία Π. Βαρδοπούλου, Μαρία Τ. Βούλγαρη, Σοφία Σ. Δαμάσκου, Ἐλένη Π. Μαλλάνου, Αἰκατερίνη Π. Ντέκα, Μαρία Κ. Σκουρῆ καὶ Μαρία Δ. Χόνδρου.

Πρὸ ἡμερῶν παρουσιάσε τὴν τάξη τῆς σὲ μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἐπίδειξη ἡ κ. Ντέ Ἰντάγκο, καθηγήτρια τῆς μονωδίας στὸ 'Ωδειον 'Αθηνῶν.

Μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῆς διακρίθησαν ἰδιαίτερος: ὁ κ. Ἀπόστολος Χατζῆφῶανου, τενόρος, προικισμένος μὲ μιὰ σπάνια φωνή. Τὸ δυνατὸ του ταλέντο καὶ τὰ ἄπειρα προσόντα του τὸν προορίζουν, ἀσφαλῶς, γιὰ ἓνα λαμπρὸ μέλλον.

Ἡ δὲς Ἑλλη Διορίδου — σοπράνο — ἔχει μιὰ ὀραία καὶ γυμνασμένη φωνή, πού ὑπὲσγεται πολλὰ.

Ἡ δὲς Ζωὴ Βλαχοπούλου εἶναι ἓνα

πραγματικὸ ταλέντο καὶ ἔχει πολὺ καλὴ ἐμφάνιση ἐπάνω στὴ σκηνή. Συνδυάζει πολλὰ χαρίσματα καὶ κατορθώνει νὰ διακρίνεται τόσο στὰ κωμικὰ ὅσο καὶ στὰ δραματικὰ μέρη.

Ὁ κ. Χ. Δαλαμάγκας εἶναι ἓνας ἀπ' τοὺς καλλιτέρες μαθητῆς τῆς ἀνωτέρας τάξεως τραγουδιοῦ καὶ ἔχει ὅλα τὰ ἐφόδια γιὰ νὰ κἀνὴ μεγάλη καριέρα στὸ μελοδραμα.

Ἡ κ. Βάσενκο ἐπαιεῖ τὸ ρόλο τῆς σὲν πραγματικῆς καλλιτέχνος.

Ὁ κ. Ἀθανάσιος Τζανεράλης εἶναι ἓνας νέος θαυμάσιος, προικισμένος μὲ πολὺ μουσικότητα καὶ ἐκφραστικὴ φωνή, προσόντα πού ὄν τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ κἀνὴ μιὰ καλὴ σταδιοδρομία στὸ σοβαρὸ μουσικὸ θέατρο.

Καὶ τέλος ἡ κ. Κ. Πολυζωίδου τραγουδῆσε μὲ πολὺ τέχνη καὶ ἔκανε ἀρίστη ἐντύπωση.

Συναντήσαμε τὴν κ. Ντέ Ἰντάγκο καὶ τὴν παρακαλέσαμε νὰ μᾶς πῆ δυὸ λόγια:

—Τὰ μαθήματά μου, μᾶς ἀπήγγησε, δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ σᾶς πῶ πολλὰ πράγματα αὐτῆ τῆ στιγμῆ. Τὸ μόνο πού μπορῶ νὰ τονίσω εἶναι ὅτι ὑπάρχει στήν Ἑλλάδα πολὺ μουσικὸ ὕλικὸ καὶ ἂν τὸ ἐκμεταλλεῖται κανεὶς καλὰ μπορεῖ νὰ ἔχη ἀπόδοση περίφημη. Ἄν θέλετε, σημειώστε: ἔχω μιὰ χορωδία μαθητῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν πραγματικὰ ταλέντα, τὰ ὅποια θὰ παρουσιάσω τὸ προσεχὲς ἔτος ὡς σολίστ.

Μεταξὺ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητῶν τῆς κ. Ντέ Ἰντάγκο συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ εἰς: Βιργινία Χ. Γεωργιάδου, Διονύσιος Α. Θάνος, Χριστίνα Ε. Δημητριάδου, Καλλιόπη Ν. Εὐθυμιάδου, Γεώργιος Μ. Βλαχοπούλου, Παναγιώτης Μ. Καραβουσᾶνος, Βασίλειος Δ. Κυβέλος, Λουκιανὴ Π. Μισσηλίδου, Μαρία Γ. Πολυζωίδου, Ἀγάθη Ε. Σαμπέλου, Αἰκατερίνη Ν. Κυταριόλου, Μάρθα Ι. Μαστοράκη, Νιόβη Μ. Πινιάτογλου, Αἰκατερίνη Α. Πολίτου, Καλλιόπη Κ. Τζαβάρα, Στέφανος Ν. Καρακώστας.

Καθὼς ἐξορύλιξα ἓνα παλὸ λεύκωμα τοῦ 'Ωδειοῦ 'Αθηνῶν, βρήκα ἓνα πολὺ ἐνδιαφέροντα ἀριθμητικὸ πῖνακα τῶν ἐγγραφέντων, μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Τὸ λεύκωμα αὐτὸ ἦταν τῶν πρώτων χρόνων τῆς λειτουργίας τοῦ 'Ωδειοῦ. Δηλαδή γύρω ἀπ' τὰ 1871—1872. Ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία ὑποδέχθηκε μὲ μεγάλο καὶ ἀκούστη ἐνθουσιασμὸ τὴν ἴδρυση τῆς μοναχικῆς, γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μουσικῆς σχολῆς. Ἡ συρροὴ μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, εὐθὺς ἀπ' τὸν πρώτο χρόνο, ὑπῆρξε ἐξαιρετικὴ. Οἱ γονεῖς, μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη ἐνέτασαν τὰ παιδιὰ τους στὸ νεοσύστατο 'Ωδειον πού ἔδινε, ἄλλωστε, ὅλα τὰ ἐγγύματα ἐνὸς σοβαροῦ ἰδρυματος.

Τὸ Διοικητικὸ του Συμβούλιο ἀποτελέσθηκε ἀπὸ συγγραφεῖς, καλλιτέχνες, πολιτικοὺς καὶ γενικῶς, ἀπ' τοὺς πιὸ ἐκλεκτοὺς καὶ γνωστωτέρους Ἕλληνας τῆς πρωτεύουσας. Ἡ ἰδία ἡ Κυβέρνησις ἐξήτασε ὅλες τίς λεπτομέρειες τῆς ἰδρύσεως καὶ ὁ Κομμουνιστὸς πού ἦταν τότε Πρωθυπουργὸς ἐνῆκε αὐτοπροσώπως γιὰ τὴν ταχύτερα ἐκτέλεση αὐτοῦ τοῦ πλεθίου.

Τὸ 'Ωδειον 'Αθηνῶν πηγάσθηκε ἀπ' τὸν πρώτο χρόνο τῆς ἰδρύσεώς του στὴ γνωστὴ κτίσις τῆς ἁδῶς Πειραιῶς. Τὸ μέγαρο αὐτὸ εἶναι ἔργο τοῦ ἀρχιτέκτονος

Τσίλλερ. Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ αἴθουσα τῶν συναλιῶν τοῦ 'Ωδειοῦ ὅπου γίνονται στὸ τέλος κάθε περιόδου οἱ μαθητικὲς ἐπιδείξεις, ἔχει ὑπέροχη ἀκουστικὴ, πού σπάνιος συναντᾷ κανεὶς στὶς ἐλάχιστες, ἄλλωστε αἰθουσες πού διαθέτει ἡ Ἑλληνικὴ πρωτεύουσα. Τὸ παλὸ λεύκωμα πού φυλλομετροῦσα, μοῦ ἀπεκάλυψε ἓνα πολὺ ἐνδιαφέρον γεγονός σχετικὰ μὲ τὸ ἔμφυγο ὕλικὸ τοῦ 'Ωδειοῦ 'Αθηνῶν.

Τὸ 1871 ἐνεγράφησαν 325 μαθητὰ καὶ 142 μαθητῆρες. Τὸ ἐπόμενο ἔτος 212 μαθητὰ καὶ 43 μαθητῆρες. Τὸν τρίτο χρόνο 271 μαθητὰ καὶ 98 μαθητῆρες. Ἐνῶ σήμερα ἔχει 259 ἀγόρια καὶ... 619 κορίτσια. Δηλαδή, σχεδὸν τρεῖς φορές περισσότερα κορίτσια ἀπὸ ἀγόρια, ἐνῶ πρὶν ἀπὸ 67 χρόνια συνέβαινε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.

Ποῦ νὰ ἐφείλεται, ἀρὰ γε, ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ μείωσις τοῦ ἀντρικοῦ ὕλικου

Τὸ χιούμορ τῶν μικρῶν

Ὁ τὰς ἐξετάσεις τῆς ἀριθμητικῆς, ὁ δάσκαλος λέει μιὰς μικροῦλας: — Πες μου ἐστὶ Δημητριάδου, ὅταν ἔχω ἐδῶ, πάνω σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι πέντε ποτήρια μύρα καὶ ἔλθῃ ὁ πατέρας σου καὶ πῆ τὰ δύο πόσα ποτήρια θά μοῦ μείνουν; — Κανένα, κύριε. — Πῶς κανένα! Δὲν ξέρεις λοιπὸν διόλου ἀριθμητικὴ ἐστὶ; — Πῶς! ἀλλὰ ξέρω ἐπίσης καὶ τὸν πατέρα μου!

— Τοτὸ ἀκόμη κοιμάσαι; Καὶ ὅμως ὁ ἥλιος εἶναι δυὸ ὄρες πού ἔχει βγῆ! Καὶ ὁ Τοτὸς, τρίβοντας τὰ μάτια του: — Καὶ τί φταῖον ἐγὼ μαμά, ἂν ὁ ἥλιος βγαίνει προτοῦ ξημερώσει!...

Ἡ μαμά ἔδωκε δύο ὄραϊα ἀγλάδια στὸν Τάκη γιὰ νὰ δώσῃ τὸ ἓνα στὸν ἀδελφὸ του Μίμη. Ὁ Τάκης θρῆσκει τὸν τελευταῖο αὐτὸ καὶ τοῦ λέγει: — Ἄκου Μίμη, ἡ μαμά μοῦ ἔδωκε δύο ἀγλάδια γιὰ νὰ τὰ μοιράσουμε μαζί. Σὲ ἀφήνω ἐλεύθερο νὰ διαλέξεις, ἡ εὐγένεια ὅμως, ἀπαιτεῖ νὰ πάρῃς τὸ μικρότερο...

Ἡ Ἀέλα ἐν συμπεράσματι, στήν φιλιναδοῦλα τῆς Φιφῆ: — Λοιπὸν, ὄχι πῶς ἡ μαμά εἶναι φιλόγυρη, ἀλλὰ θεωρεῖται νὰ δίνῃ...

Στὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας, ἡ καθηγήτρια:

— Γιὰ νὰ σᾶς δώσω νὰ καταλάβετε καλύτερα, θά σᾶς πῶ τὸ εἶξος: ὅταν ἐμεῖς ἐδῶ ἔχουμε νύχτα, οἱ Κινεζοὶ π.χ. ἔχουν μέρα, καὶ ὅταν ἐμεῖς πέφτουμε στὸ κρεβάτι, οἱ Κινεζοὶ σηκώνονται καὶ πάνε στὴ δουλειὰ των. Κατάλαβες ἐστὶ Λουδοῖ;

— Μάλιστα, κυρία. — Γιατί τότε, γελᾶς; — Ἐξέρτε, κυρί, ἐγὼ δὲν θά παντρευθῶ ποτὲ ἓναν Κινεζοῦ!...

— Ποῖος ἀπὸ σᾶς παιδιὰ, μπορεῖ νὰ μοῦ πῆ τί εἶναι τὸ στρεῖδι; — Ἐνῶ! εἶναι ἓνα ψάρι μέσα σ' ἓνα κεραιδοῦσσολο.

καὶ, πιάνο. Ἄπολυτῆρι, Γαλλικὰ καὶ πιάνο εἶναι τὸ ἄπαντο τῆς μορφωμένης κοπέλλας καὶ τὸ ἀσφαλῆσσαρο μῆσο γιὰ νὰ βρεθῆ ὁ νυμφίος.

Ἴσως ὑπάρχουν καὶ ἄλλες κατηγορίες. Αὐτὲς πιθανὸν νὰ τίς ἐξετάσουμε στὸ προπῶδες ἀθῶρο, στὸ ὁποῖο θὰ γράψουμε γιὰ ἄλλες τάξεις τοῦ 'Ωδειοῦ 'Αθηνῶν.

Φ. ΠΛΗΤΑΣ

Ἐνα γκρουπ ἀπὸ μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς Κλασικῆς

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Για κάποιον άρρωστη φίλη

άπό ένα μακρυνό σανατόριο της Εύρώπης πήρα ένα συγκινητικό γράμμα μιάς άρρωστης κοπέλας, πού είναι μόλις 20 χρονών και όμως ή Μοίρα την έχει καταδικάσει να περνά τα ωραιότερα χρόνια της στο κρεββάτι του Πόνου.

Γράφει σ' έμένα τον πόνο της για να μη στενοχωρήση τους δικούς της πού κάνουν ό,τι μπορούν για να την σώσουν. Τό γράμμα της φανερώνει μιά ευαίσθητη και τρυφερή ψυχή, γεμάτη γυναικεία λεπτότητα. Και είναι αλήθεια ό,τι τα γράμματα των άρρώστων άγγίζουν βαθειά την καρδιά μου.

Γ' αυτό ή σημερινή μου «κουβεντούλα» θά ήθελα ν' αφιερωθώ σ' αυτούς.

Το καρνέ

τούς, άποκλειστικά σ' αυτούς. Και θά-θελα άκόμα μαζί με τις πιό θερμές εύχες πού άνεβαίνουν άπό την καρδιά μου για την άνάρρωση της μακρυνής πονεμένης μου φίλης «Ροζελίν», να στείλω τις ίδιες εύχες σ' όλους εκείνες τις άγνωστες φίλες μου, σ' όλους εκείνους τους φίλους άναγνώστας, πού με διαβάζουν αυτή την στιγμή, ξαπλωμένοι στο κρεββάτι του Πόνου.

Είναι στιγμές πού άγανακτούμε, γιατί βρεθήκαμε έμεις να πληρώσωμε τον βαρύτερο φόρο στή Μοίρα, πρέπει όμως να σκεπτόμεθα ότι καιμιά εύ-τ

για δέν είναι άπόλυτη, καιμιά χαρά δέν είναι αιώνια, ό,τι όλα αλλάζουν έ-δώ κάτω και ό,τι θάρρη μιά μέρα - ναι, δέν μπορεί παρά να έρθη ή μέρα αυτή! - πού θά χαμογελάση και σ' έ-μας ή χαρά...

Μικρούλα μου Ροζελίν, στο ίδιο αυτό φύλλο, άπό τη στήλη της άλληλογραφίας μου άπαντώ σε μιά άλλη φίλη μου, άδελφή σου στον πόνο, πού παρ' όλη την φρικτή κατάσταση της είναι ύποχρεωμένη να έργάζεται για να συντηρή την οικογένειά της. Και δέν έχει τα μέσα να ξεκουρασθώ ούτε μιά μέρα, ούτε να πάη στην έξογή... Σκέψου ό,τι έσύ τουλάχιστον έχεις όλη την οικονομική ευχέρεια και να γίνης καλά... Και θά γίνης καλά, άφοψ είσαι τόσο νέα... Δείξε περισσότερο θάρρος και περισσότερη θέληση για να τό επί-τύχη. Και ό,ταν αισθάνεσαι τον πόνο σου πιό έντονο, την μόνωσή σου πιό βαθεία, άνοιγέ μου την καρδιά σου ό-πως τή φορά αυτή. Έχεις μιά μακρυνή φίλη πού θά τό διαβάξη πάντα με την ίδια συγκίνηση και την ίδια προθυμία.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Νεωτερισμοί διάφοροι

-Θά φορεθούν πολύ μπλουζες με πολύ κλειστό γιακά, πού δένεται κάτω άπό τό πηγούνι και ξεπερνά άπό τό μαντώ ή τή βέστα.

-Με τό κοστούμι του ταξιδιού φορούν καπέλλο φέτο σε χρώμα αντίθετο πρός τό άνσάμπλ. Γάντια και έσάρπα είναι στο ίδιο χρώμα του καπέλλου.

-Τά χρώματα πού εύνοοούντα είναι τό ζωηρό μπλέ, τό ρούιγ, τό ζωηρό κόκκινο, τό λευκό και πρό πάντων τό μαύρο.

-Τά ταγιέρ συνοδεύονται με μπλουζες φανταζι από σατέν λευκό ένκρισταρισμένες με ζωηρά φιογκάκια από διντέλλα ή γαρνιρισμένες με κεντήματα.

-Κάτω άπό τις διαφανείς μπλουζες και τά διαφανή φορέματα, δέν φοροούνται έσώρρουγα λευκά, αλλά κουπιναίζόν σε χρώμα «σαίρ».

-Πολύ τής μόδας είναι τά γάντια άπό ύφασμα.

-Οι τελευταίες μπλουζες, σε στυλ έποχής 1900, είναι πολύ «μπλουζάντ» και τοποθετούνται επάνω άπό φούστες πολύ φαρδιές με μέση έφαρμοσθή και γοφού πού διαγράφονται άνετα.

-Άπειρα έμπριμέ: «στρά» κεντριγιέ μπλέ και λευκό, κόκκινο και λευκό, άνθισμένα και ριγέ.

-Ένα φόρεμα μαρλν συμπληρώνεται ωραιότατα μ' ένα μαντώ με ρίγες λευκές σε φόντο μπλέ.

-Γιακάδες, παραμέντα και «γκέμπ» άπό όργαντίνα συνηθίζονται πολύ.

-Ωραιότερες βαδυνές τουαλέτες άποτελούνται άπό μιά μακρύα φούστα πού φοιέται με μιά μπλουζά άπό λεπτότατη λενζερύ κι' ένα μικρό μπολερό.

-Τά σκούρα φορέματα γαρνίρονται

Φόρεμα άπό τουάλ λευκό γαρνιρισμένο με τρέσα μπλέ. Ένα μονόχρωμο κεντημένο στολίζει τις τσέπες. - Κάπα άπό μαροκαίν ρόζ, ντουμπλαρισμένη με κρέπ ριγέ ό-πως και τό φόρεμα.

Πηχό πυνάικας

με χρωματιστές έσάρπες. -Πολλά κομψά κοστούμια άπό γονδρό μεταξύ μαρλν γαρνίρονται με λευκό σειρήτι. Μπλουζά και καπέλλο λευκά.

-Μιά φούστα μαύρη με ρίγες λευκές συνοδεύεται μ' ένα μπολερό μαύρο και μιά μπλουζά λευκή άπό λεπτή λενζερύ.

-Μ' ένα σκούρο φορεματάκι φοιέται ένα πολύ κοντό μπολερουδάκι έμπριμέ ρόζ ή μπλέ παστέλ, πού παρουσιάζει ένα πολύ νεανικό άνσάμπλ.

-Τά άμπριγιέ καπέλλα συνοδεύονται με μεγάλες τουαλέτες άπό τουλί μόνωγραιο ή σπασμένο με βελούδινα «πούα». Οι τουαλέτες αυτές δένουν σε μεγάλους και κομψούς φλόγκους είτε κάτω άπό τό πηγούνι είτε πλαγίως.

-Πειρισσότερο παρά ποτε ή τσάντα είναι άσσορτι με τά γάντια και τό κπέλλο.

-Φορέματα σε άπλούστατη φόρμα άπό κρέπ μπλέ μαρλν, κλείνουν στην πλάτη με κουμπιά χρυσά σε σχήμα λουλουδιών.

-Πολύ τής μόδας είναι τά μεταξωτά μονόχρωμα φορέματα, πού συνοδεύονται άπό μιά βέστα σε ύφασμα διαφανές.

-Οι φούστες είναι συνήθως κοντές και στενές με μακρές κουφόπιετες για να εύκολύνουν τό βάδισμα.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Έπίκαιρες συμβουλές

3ον

Συνεχίζοντας τις επίκαιρες συμβουλές μου, θά σας γράψω μιά εύκολη συνταγή για την περιποίηση των χεριών και των μπράτσων, την όποια πρέπει να χρησιμοποιούν ιδίως όσες πολυδουλεύουν τά χέρια κι' όσες εύκολα την έποχή αυτή παθίνουν ήλιοκαύματα και στα διάφορα άλλα μέρη του σώματος. Η πομάδα αυτή δροσίζει, λευμαίνει και μαλακώνει άφάνταστα τό δέρμα, προλαμβάνοντας τις κακές συνέπειες του ήλιοκαύματος. Η συνταγή αυτή είναι ή έξης:

- Άλεϋρι άμυγδαλου 125 γραμ.
Άμυγδαλόλαδο 50 γραμ.
Αιανολίνη 50 γραμ.
Μέλι 125 γραμ.
3 κρόκοι αυγών.

Πρώτα θά λυώσετε τό μέλι, κατόπι θά τό ζυμάσετε με τό άλεϋρι - δουλεύοντάς το καλά - κι' ύστερα θά προσθέσετε ένα - ένα τους κρόκους των τριών αυγών. Άμα δουλευτεί καλά τό μίγμα, προσθέτετε σιγά - σιγά τό άμυγδαλόλαδο και τέλος την λανολίνη.

Τώρα τό καλοκαίρι σε πολλά άτομα σκάζουν τό χείλη των άτελειοτικά. Είτε γενική είναι ή κάτωθι άλοιφή, με την όποια πρέπει ν' άλείφονται τά χείλη.

- Huile d' amandes douces 50 gr.
Blanc de baleine 50

- Cire vierge 50
Sucre Candi 50

Έπίσης τώρα τό καλοκαίρι σε πολλά άτομα πρίζονται εύκολα τά θλέφαρα, χωρίς αυτό να όφείλεται σε γενική πάθηση του όργανισμού. Άν, λοιπόν, χωρίς να ύπάρχη ειδική όφθαλμική πάθηση και έχετε ποιμένα θλέφαρα, θά ξεπερισθούν άν τά πλένετε τακτικά με την έξης λουσιόν:

- Fleurs de romarine 50 gr.
Roses de Provins 50
Fleurs de bleuets 30
Eau di tillee, 1 litre

Άνακατεύετε όλα τά παραπάνω και

τ' αφήνετε να μείνουν επί δέκα μέρες, κατόπιν τά περνάτε άπό ψιλό τουλίπνι και προσθέτετε 20 γραμ. λευκό οινό-πνευμα.

Για την θεραπεία των λειχήνων πού παρουσιάζονται εύκολα αυτή την έποχή στο πρόσωπο καθώς και τις καιρικές μεταβολές άποτελεσματική είναι ή παρακάτω άλοιφή:

- Vaseline 20 gr.
Lanoline, 10
Oxyde de zine 0,50

Λίγες έπαλείψεις τοπικάς των λειχήνων είναι άρκετές για να θεραπευθούν.

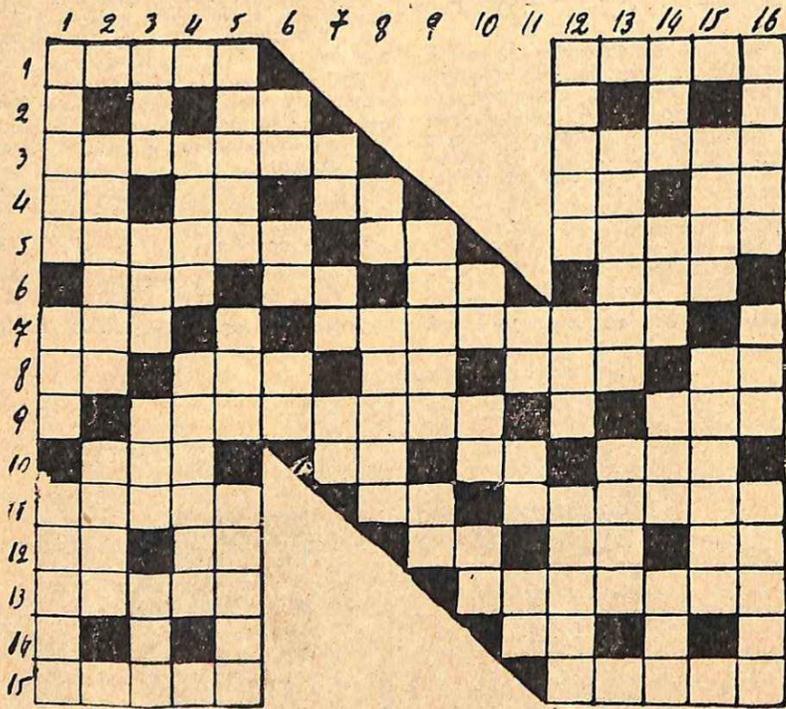
Δεοματολόγος Ίατρος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Φόρεμα για τένις άπό τουάλ λευκό. Ζώνη άπό γκρό - γκραίν κόκκινο και κουμπιά στο ίδιο χρώμα. - Άνσάμπλ με μπολερό άπό ύφασμα έμπριμέ. Κορδέλλες στο χρώμα των ποτιφ γαρνίρων τό κορσάξ και την φούστα. Ένα φιαδόν άπό μουσελίνα στο χρώμα των κορδελλών συμπληρώνει τό σύνολον. Τό κορσάξ είναι χωρίς μαντίνα.

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Αρχαίον όνομα της Κορίνθου.— Έπειδή έτόλμησε να έρασή της "Ηρας έρρίφθη είς τόν Τάρταρον.
- 2) Είκοσι πέντε.
- 3) Κλάματα (αίτ.).— Άλιευτικόν μέσον.
- 4) Πρωία (αίτ.).— Ηλεκτρική μονάς αντίστασεως.— Ώραίοτατα άνθη.— Ίολανδός θεατρικός συγγραφέας.— Έκκη.
- 5) Όργανον ζυγίσματος.— Νότα.— Πολύτιμα, λαμπρά (όμηρ.).
- 6) Θεά.— Πρόθεσις.— Όμωτικόν.— Είς τών μηνών (δημ.).
- 7) Συγγρόνος.— Ευχάριστη, γλυκειά (γεν.).
- 8) Νότα (Βυζ.).— Σκόρος (άρχ.).— Έποχή του έτους (συνηρ. τύπος).— Προσωπική άντωνυμία.— Κτητική άντωνυμία.
- 9) Αυτός διέταξε τόν Ήρακλέα (αίτ.).— Πρόθεσις και άρθρον (πληθ.).
- 10) Παιδί του Ίακώβ.— Σύνδεσμος συμπλεκτικός.— Προσωπική άντωνυμία (αίτ.).— Κόσμος.
- 11) Άθηναίος στρατηγός κατά τόν Πελοποννησιακόν πόλεμον.— Άρνησις (ξεν.).— Παρά πολύ.
- 12) Νους της Γαλλίας.— Μελλοντικόν μόριον.— Η γουρούνα (άρχ.).— Τό δεύτερον ήμισυ άθηναϊκού κινηματογράφου.— Βυζαντινή νότα.
- 13) Κάτοικος ΒΑ Ευρώπης.— Ό μη έχων κατοικίαν.

14) Πρόθεσις.

15) Τό λείψανον.— Κάτω τι γλυκό.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Αρχαίον ένδυμα.— Όχι έγγός.— Κατηγορία ήπων (ένικ.).
- 2) Έρώτης (δημ.).— Τό δέρμα (άρχ.).
- 3) Έν τών στοιχείων του ανθρώπου.— Κατάρα.— Υποθετικός σύνδεσμος.— Μόριον.
- 4) Υπάρχουν Βυζαντινές Εδωπαϊκές (ένικ.).— Σπρώχτω μαζί με άλλον.
- 5) Χρονικόν έπίρρημα (δημ.).— Έται καλούνται ό λέων, ό πάνθηρ, ή τίγρις κ.λ.π. (άρχ.). (ένικ.).— Όχι γίγας.
- 6) Άοιστα (θετικός βαθμός).— Νότα.— Προσωπική άντωνυμία.
- 7) Νότα.— Όμωτικόν (άρχ.).— Έκκη.
- 8) Μικρόν όνομα γνωστού γκάγκστερ.— Ότι ήρά γε.
- 9) Άγάπη (ξεν.).— Άρνησις.
- 10) Υποθετικός σύνδεσμος.— Παρακλεισματικόν μόριον.— Κτητική άντωνυμία.
- 11) Κλωστή.— Πρόθεσις.— Προσωπική άντωνυμία (αίτ.).
- 12) Μονάς μήκουσ Άγγλίας.— Σύνδεσμος συμπλεκτικός.— Έντός αυτής έγεννήθη ό Χριστός.
- 13) Σχημής.— Ό Προμηθεύς του Γερμανικού πανθέου.
- 14) Σύνδεσμος.— Αρχαία πολύγνη

της Λακωνίας.— Έκφυλος Βαρώνος.— Τσιμουδιά.

15) Προϊόν Άνατολικών χωρών (δημ.).— Τελευταίο (δημ.).

16) Άς τά χαρούμε πριν περάσουν.— Πέτρα (όμηρ.).— Ευτυχές, καλόν, εύσιωνον (δοτ.).

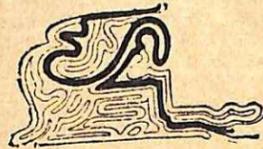
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Φ. ΔΟΥΚΑΣ

Άπόφοιτος Γυμνασίου Χαλάνδρι

Λύσεις προηγούμενων

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

Ίδου τί δρόμο θά ακολουθήσουν οι κυνηγοί για να βρουν την άλεπού μέσα στον λαδύρινθο:

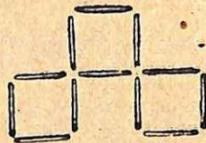

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ο Βάτραχος

ΑΠΟ ΕΞΗ ΤΡΙΑ

Ίδου ποιά σπύρα θά άφοριέσετε για να γίνουν τά τετράγωνα από έξη, τρία:

Σταυρόλεξον του φύλλου 560

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Σάν. 2) Συρία. 3) Γυναικοκαυγιά.
- 4) Αύγά. 5) Άβο, Έμα. 6) Καρφίτσες.
- 8) Άμ, Όρ, Άαζρ, Ρέ, Ο. Ε. 8) Δίας, Σός, Πάκ, Άσσο. 9) Πιτταχός, Ρούντολφ. 10) Όνος, Βάν, Έσό, Α. Ο. Δ. Ο.
- 11) Άς, Σί, Άατα, Τ. Τ., Λά. 12) Καισάρεια. 13) Ίσα, Ίος. 14) Σόη. 15) Νοικοκυροσύνη. 16) ΟΊνων. 17) Α. Α. Α.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Διό. 2) Άίντα. 3) Γραμματόσημον. 4) Σάς. 5) Άκο. Σαί. 6) Βαρσοβία. 7) Σί, Όρ, Όσα, Ία, Ο. Ο. 8) Σδκα, Φάς, Νάς, Σκιά. 9) Μαρούλια, Ταρούνας. 10) Νικα, Τ. Ρ. Η.. Έαρ, Η. 11) Α. Α. Ές, Άος, Εί, Όν. 12) Μερκούτιο, 13) Άσε, Τάς, 14) Άνά, 15) Σημαιοστόλιστη. 16) Έσοδα. 17) Όλο.

ΑΝΝΟΥΛΑ, Η ΕΥΘΥΜΗ ΣΑΝΤΕΖΑ...

Διήγημα του κ.

— ΓΙΑΝΝΗ ΓΚΙΚΑ

Έφτασε σπίτι της λαχνασμένη... Έκλεισε όμηθικά πίσω της την πόρτα της κάμαράς της, πέταξε νευρικά τό παλτό της σε μία καρέκλα και ξαναψύθωσε: —Κτήνος!...

Είκοσι τέσσερες τώρα ώρες ήταν ή μόνη λέξη που έδωγανε απ' τά σφιγμένα δόντια της, απ' τή στιγμή που Έκείνος της είπε:

—Νόμισες λοιπόν πως ή άγάπη μας θά ήταν αιώνια;... Χά!... Χά!... Μά, τί είναι άγάπη!... Μονάχα ή ήδονή υπάρχει... Καί, μά την αλήθεια, μου χάρισε όμορφες στιγμές, Άννούλα... Γι' αυτό αισθάνομαι βαθείά ύποχρέωση να σ' εύχαριστήσω και μάλιστα στη Γαλλική που προτιμάς «Μεσαί, Ματραζέ!...»

Και τό φοιητό σαρκαστικό του γέλιο θοήσθησε σε λεπίδα μαχαριού στην καρδιά της...

—Κτήνος!... του είπε, πετώντας του κατόμουσα την περιφόρησή της, κι' έφυγε πρεχάτη.

Τή νύχτα έκανε έναν ύπνο παραγμένο. Έπρόσετε την τυρήνησαν σκληρά, μάταια. Και τό πρωί σηκώθηκε συντριμμένη, χαμένη...

Κείνη τή στιγμή άντηνέκη ή έκούραση σουριόσας του Βασιλείου...

—Έφυγε!... ψύθωσε... και σαν αότη ή λέξη να την ξεκούνησε όλόκληρα, έσπασε σ' ένα λυγρικό άκουστικό... κι' ένθ τό κορμί της τό συγκλονίζαν οι ήρεμοι λυγροί απ' τό θολωμένο μυαλό της πέρασαν έναν τά περασμένα...

...Είχαν άναπηθή... Κοντά του ένοιωτε κάτι τό ξεχωριστό, κάτι που της γέμιζε όλόκληρη την ως τότε άδεια ύπαιθέ της... Κοντά του πέτασε στιγμές εύτυχιμένες. Μά να που, ξαφνικά, ντες τό βράδυ, τέτοιαν ώρα, σαν άντημόθησαν, της είπε πως έφυγε, γιατί τόν μετέβασαν. Της ήθελε σκοτοδίνη... Έφυγε;... Κι' αυτή θά έμεινε μόνη πιά; Ήσσημη; Χωρίς τή θέση της άγκαλιάς του και τήν άρμονία της φωνής του!...

—Ό, όχι!... Δέν θά μπορούσε ν' άντιέξη... Η ής την άμεση άπόφασή της... Ούφουγε κι' αυτή!... Του είπε τήν άπόφασή της... Όμως τότε αυτός, ό αγαπημένον της, άρχισε να της μιλή γυδαία, πρόσταγα... Τά λόγια του, βαρειοί λαστοί πεφτοντας πάνω στο φαρφουρένιο πλικά της άγάπης της, τό γυρέμισαν μέσα σε τό γα λεπτά... Κι' αυτή με φρίκη είδε τά οείπια... Η πληγωμένη καρδούλα της πνύσε... Και τόν μίσησε άπότομα... Τόν ήοισε κι' έφυγε... Μά τώρα που έδλεπ στη σκέψη της τόν σκοτεινό όγκο του κεραιού να χάνεται σωπολημμορισμένη στην κατανιά τής θάλασσας, τώρα πάλι κατάλαβε πως Αύτός έφυγε για πάντα... τώρα — άλλοιμονο!... ένοιωσε

πως δέν τόν είχε μισησει, πως τόν άγχοπούσε άκόμα, κι' ίσως πιά δυνατά...

—Έ

Πέρασε καιρός από τότε. Ένα βράδυ ό Γιάννης μπήκε με τήν παρέα του σ' ένα καμπαρέ με διάθεση να διασκεδάση.Καιρό τώρα κυνηγούσε με πάθος τήν έναλλαγή τών παραστάσεων, προσπαθούσε να γεμίση τό ύποσυνείδητό του με έποπτείες για να θάψη κάτω απ' αυτές κάποια ζωντανή εικόνα. Προσπαθούσε να πετύχη ένα μεγάλο περιστατικό. Και γι' αυτό σαν του πρότειναν οι δικοί του να παντρευτή, δέν άρνήθηκε. Η γυναίκα του ήταν ένα καλό κορίτσι με πολλά προτερήματα και μ' άφθαστη καλωσύνη. Έλπιζε κοντά της να βρή τή γαλήνη. Όμως σαν τό ήφαιστο το βράζει στον πάτο τής θάλασσας άναταράζοντας τά νερά χωρίς ν' άνακινή τήν έπιφάνεια, έτσι ήταν και ή ζωή του... Η εικόνα της Άννούλας του είχε συνταράξει βαθείά τό είναι του... Κι' από τότε κυνηγούσε ένα μεγαλύτερο έπεισόδιο... Κι' είχε ριχτή με μανία στην κραπίλη.

Έτσι κείνο τό βράδυ πλημμυρισμένος από ψεύτικο κέφι, που γεννάει ή ψυχική άνισορροπία, μπήκε με τους φίλους του στο καμπαρέ. Μπαίνοντας έφοριζε μία ματιά στην πίστα που γόρουν... Και τότε ένοιωσε ξαφνικά μία θανατηφόρα ζάλη, σ' αυτή του άρχισαν να χτυπούν ύπόκοφες καμπάνες, τά μάτια του σκοτεινίαναν και θάπεφε αν δέν σπριζόταν στην πλάτη του κοντινό φίλου του.

Στην πίστα ή Άννούλα έχόρευε στην άγκαλιά κάποιου... Νόμισε πως θάταν κάποιος συγγενής της ή φίλος της. Όμως σαν τελείωσε ό χορός, την είδε που άποτραβήχτηκε σ' ένα τραπέζι, μαζί με τις άλλες σαντέζες του καμπαρέ... Σε λίγο τή φωνάζαν σ' ένα τραπέζι, ήνοϊαν μία υποχάλα λικέρ, έπειτα πήγε σε άλλο, σε άλλο...

Όστε ή Άννούλα του είχε καταντήσει μία κοινή σπατάλα... Τά μάτια του βρόδωσαν. Και για να κρυφτή, έβγαλε κάτι τρανταχτά γέλια... Στο θάνατο κάποιου αγαπημένου ειδώλου δέν κλαίει ποιά, άδιαφορο αν τό γέλιο είναι σαρκώνιο... Πάντως γέλασε...

—Είσαι πολύ νευριασμένος άπόψε, του είπε ό Σταύρος... Θά φωνάζω τήν Άννούλα, άνή την άμορφη σαντέζα και πέρα... Είμαι βέβαιος πως με τήν εύθυμία της θά σε διασκεδάση... Γιατί είναι, ξέρεις, πολύ εύθυνο κορίτσι...

Και τή φωνάζε. Έσκυψε τό κεφάλι του αυτός και κωμόθηκε πως ψαχνόταν για τά ταιγάρια του.

—Γιιά σας, παιδιά, χαρέτσης ή Άννούλα... Βλέπω φέρτες και καινούργιαν μαζί σας άπόψε.

Σήκωσε τό όγκρό πρόσωπό του... Τόν κίτταξε...

—Γιαννάκη!... Ψύθωσε και φάνηκε έτομη να ριχτή στην άγκαλιά του.

Άλλά κρατήθηκε και με φωνή που προσπάθησε να τήν κάμη άδιάφορη είπε: —Ό, παρτόν!... Αν δέν άπατώμαι, κάπου σας έχω συναντήσει...

Μιά φοιητή γκριμάτσα του παραμόρφωσε άυτόνοου τό πρόσωπο. Θέλησε να τής φωνάζη:

—Άννούλα, πως μιλάς έτσι!... Είμαι εγώ, ό Γιαννάκης, εκείνος π' έγάρησε και που σε λάτρεψε... Άννούλα!... Ό, νάξερεις πόσες βραδυές ξαγρόπνησα προξέροντας σ' όνομά σου!...

Έτσι θέλησε να τής μιλήση, αλλά συγκρατήθηκε:

—Ναί, δεσποινίς, δέν άπατώσα... τής άπάντησε... Ξανάχουμε συναντηθή σ' ένα νησί... Και μάλιστα θυμάμαι πως θέλατε να άποτραβήχτητε στο μοναστήρι που ήταν στην κορφή κάποιου λόφου... Φαίνεται όμως πως λαθέψατε στο δρόμο και ήρθατε δω μέσας.

—Μπα!... Όστε είσατε πολύ γνώριμοι, δέκοψε ένας φίλος... Τότε, Γιάννη, θά ξέρης πόσο εύθυμο κορίτσι είναι ή Άννούλα μας...

—Ναί, βέβαια... πετάχτηκε ή Άννούλα... Αν και ό κύριος δέν ήταν παρα μία μικρή, πεσορική γνωριμία μονακοντά στις πολλές...

Τινάχτηκε άθελα αυτός... Ό έγωισμός του θέριψε σαν άνήμερο θηρίο... Και τυφλωμένος απ' τό πάθος του φώναζε τό γκαρσόνι και δίνοντας του ένα γυλιόκι για τήν άρχήστρα, παράγγειλε να του παίξουν τό κομμάτι. «Είσαι ή γυναίκα μιάς βραδυάς, δά μπορείς γι' άγάπη να μιλάς... Σαν άρχισε ή άρχήστρα, σηκώθηκε κι' ύποκλήθηκε μπροστά της, κι' άφήνοντας όλη τή μανία του να ξεσπάση, της είπε με ειρωνεία:

—Νταν-δού, Ματραζέ!... Αυτό τό τραγούδι είναι επίτηδες για Σας.

Κυτταχτήκανε καταματά. Αύτη τής τά πρόσαινα μάτια πέταξαν στίβες... Άυτόνοου τά γαλάζια μάτια είχαν σκοτεινιάσει... Τό πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο απ' τό θυμό... Τό δικό του κατακίτρινο απ' τόν πόνο.

Σηκώθηκε κι' άσέθηκε στην άγκαλιά του, χωρίς να βγάλη μιλιά. Κι' άμέσως οι άγαμνήσεις τόν έσπρωξαν σε μίαν άκή κάποιου νταού. Ένα βράδυ που την κρατούσε σφιχτά στην άγκαλιά του. Η καρδιά του που πριν ήταν σταματημένη, άρχισε πάλι να χτυπά δυνατά... Κι' όνειροπαρμένος ψύθωσε:

—Άννούλα!... —Γιαννάκη!...

Ήσαν πάλι μαζί!... Οι καρδιές τους χτυπούσαν πλάι-πλάι, τό ίδιο γοργά...

—Συγγνώμη, Άννούλα!... —Συγγνώμη, Γιαννάκη!...

—Ένθ τό κομμάτι τελείωνε, αυτός έσκυψε και τή σήλησε άπαλά στα μαλλιά. Ά-

Στου χαλασμού την ώρα

Ξυλάμενο της νεότης το καρδί κι' ή σκέψη ή οδηγήτρα του, νεκρή κι' ούτε ένα, ελπίδας φως ανάθει στής ζήσης το τρέξι το μακρύ.

"Ερημ ή ψυχή, στου χαλασμού την ώρα, τους πόθους, τὰ γλυκόνειρα θρηνηί οσα τής Μοίρης σάρωσαν ή μπόρα κι' οσα στη λήθη βρήκαν ή θανά.

I. ΘΩΜΑ·Ι·ΔΗΣ

'Εκείνα που σβύνουν

Κι' ό δρόμος που περνούσαμε έρημος πιά έχει μείνει Στο μονοπάτι του βουνού ξερά χορτάρια είν' τώρα Και τὰ πουλάκια φύγανε, τὰ χελιδόνια, οί σπίνοι Κι' όλα τριγύρω είν' έρημοι: έρχεται μαύρη μπόρα.

"Ερχεται μαύρη ή χειμωνιά, θά νεκρωθ ή φύση Θα μαραθούν τὰ λούλουδα που όλόγυρα άνοούσαν Τίποτα πιά άπ' τής άνοιξης τ' όραμα δέ θ' άφήση "Όλα δώ γύρω θά γαθούν όσα χαρές σκορπούσαν.

Νά! 'Ηρθε τώρα ή χειμωνιά κι' έρημωσε τή φύση Και τρομαγμένα τὰ πουλιά μ'σ' στις φωλιές τους κλειούνται Κάθε άνοιξιάτικη όμορφη ξεχάσθη κι' έχει σβύνει "Όποια με άγάπη τούσβυσε και πιά δέν την θυμούνται...

B. ΘΗΤΑ

ποσύρθηκαν σ' ένα παράμερο τραπέζι. —'Ανοούλα, πώς βρέθηκες εδώ; τή ρώτησε.

'Αναστάναζε θαθεία εκείνη. —Τί όφελει νά μάθης; Τί ενδιαφέρον μπορεί νάχη ή ιστορία μιάς σαντιάς;

'Εκείνος δέ βοήκε τή δύναμη νά επιμείνη. "Έσκυψε τó κεφάλι.

—Κλαίε, Γιαννάκη!... Μπᾶ, σέ καλό σου!... Μά γιατί;... Δέν άξίζει τόν κόπο νά λυπάται κανείς γιά τέτοια μικροπρόματα...

Τής έπιασε τó γέρι σπασμωδικά...

—"Ω, 'Ανοούλα μου!... Μοναδική μου άγάπη!... Ποδ σέ κατάντησα ό θλιός!... Μά όχι... Θά ζήσουμε μαζί πιά... Θά στιάσουμε ένα καινούργιο λαμπερό παλάτι τής άγάπης μας... Ναι, 'Ανοούλα μου, δέν σ' άφήνω πιά...

Πρώτη άγάπη

Τήν είδε πάλι πρωί-πρωί, καθώς διαστικη περνούσε από μπρός του γιά νά μπή στην τάξη. Πάλι τὰ μάτια του αντίκρυσαν τó αγαπημένο γλυκό προσώπι κι' ή καρδιά του χτύπησε δυνατά. Δέν ήξερε από πότε την αγαπούσε. Θυμόταν μόνο πώς μιά φορά, όταν ό καθηγητής τών Μαθηματικών—ένας όμορφος κομψός καθηγητής τής καιομίλησε χωρίς λόγο σχεδόν, ένοιωσε τρελλή διάθεσι νά βρική τόν άναιδή εκείνο καθηγητή, κι' αυτή νά την άρπάξη στην έφηβική άγκαλιά του, έτσι μικρούλα καθώς ήταν, και νά την πνίξη στά φιλά...

Κι' από τότε κάθε μέρα ένοιωσε πώς την αγαπούσε πιδ πολύ. Έμενε ώρα πολλή άρηρημένος στό μάθημα με τὰ μάτια καρφωμένα σ' αγαπημένο προσώπι, και κύτταζε με μίσος τόν καθηγητή τών Μαθηματικών... Και τις νύχτες έμενε άγρυπνος με τή σκέψη σ' εκείνη που κάθε μέρα πιότερο κατακτούσε στην καρδιά του. "Ένοιωσε πώς την αγαπούσε, την αγαπούσε όπως αγαπά κανείς πρώτη φορά στή ζωή του...

Μιά μέρα βρέθηκε κι' αυτή μαζί μ' όλο τó σχολείο έκδρομη σέ μιά ήλιόλουστη πλαγιά τής 'Αττικής. Γύρω του ή φύση μέσ' σ' άνοιξιάτικη φρεμιά της ήταν πανέμορφη. Τὰ δένδρα, τὰ πουλιά, τὰ λουλουδία, οί μαργαρίτες που τόσες ξεφύλλισε τούλεγαν θαρρείς: «Πήγαίνε, μίλησέ της, είναι καλή κι' άθώα. Θά σ' αγαπήσει κι' αυτή». Ξέχασε κι' αυτό άκόμα τó μίσος του γιά τόν καθηγητή τών Μαθηματικών που κείνη τή μέρα ήταν πιδ όμορφος παρά ποτέ...

Και πήρε την μεγάλη άπόφαση. Θά τής μιλούσε! Ναι, θά τής άνοιγε την καρδιά του θά τής τάλεγε όλα: Γιά την άγάπη του ποτάν άγνη κι' άπέραντη, γιά τις νύχτες που τερνούσε άγρυπνος με την εικόνα της συντροφιά, γιά τὰ όνειρά του... Θά θύθηκε τó βλέμμα του στά καστανά, σάν πονεμένα λίγο μάτια της και θά τής έλεγε, θά τής έλεγε...

Κι' ό έρωτευμένος μαθητής άναβαίνει την πλαγιά τού όλοπράσινου λόφου. Τήν είλε δή πριν λίγες στιγμές μονάχη, νά

Και σκύβοντας τó κεφάλι του στόν ώμο της ξέσπασε σ' ένα βαθύ κλάμμα...

'Απαλά τόν έπρωξε εκείνη... Και περνοντας θάρρος άπ' τή δυνατή φλόγα τής θυσίας της, τού είπε εύθυμα:

—Μή γίνεσαι παιδί, Γιαννάκη!... Γιά δές, όλος ό κόσμος μᾶς κυττάει ειρωνικά... Με φωνάζουν άπ' τὰ τραπέζια... "Όλοι ζητούν την εϊθυμη 'Ανοούλα νά τούς δώση τή γαριά με τó ψεύτικο γέλιο της και την ήδονή με τó νεκρό κορμί της... 'Ανήκω σέ όλους, Γιαννάκη... 'Ελα, νά φύγης... Φεύγω κι' εγώ γιατί πρέπει ν' άνοίξω με τις παρέες πολλές μπουκάλες γιά νά εισπράξω μάρκες... Και θά πω κι' εγώ από γαριά άπόψε... Θά πω όσπου νά μεθύσω... Πρέπει νά κάνω κέφι γιά τούς πελάτες που θέλουν την 'Ανοούλα εϊθυμη... Φεύγω, Γιαννάκη... 'Αντίο!...

Τάφος-ποίησις

Τάφοι δίχως σταυρό και μνήμα και δίχως χάρη κι' όμορφιά πολλές φορές στην άγκαλιά τους κρύβουν την πιδ καλή καρδιά.

Και στίχοι δίχως άρμονία και δίχως φως παντοεινόν κρύβουν πολλές φορές τόν πόνυ τó πιδ μεγάλο και τρανό...

X. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ

πηγαίνη στό κάτασπρο έκκλησάκι στην κορφή. Και την άκολουθεί τώρα. 'Η καρδιά του πετά άπ' τή λαχτάρα. Γύρω του μαργαρίτες, μαργαρίτες πανέμορφες με τὰ χαριτωμένα κεφάλια τους, Σκύβει και κόβει πολλές, τις πιδ μεγάλες. Μ' αυτές θά στολίση τó κεφάλι της, σκέπτεται. Στά μαύρα μαλλιά της, τάσπρα πεταλάκια τους θά φαντάζουν στολίδια άνεχτήματα. Και τής ταιριάζουν τόσο, Θεέ μου γιατί είναι άγνές στή λευκότητά τους άγνές σάν εκείνη...

Μά έφτασε κιόλας. Λίγα δήματα πιδ πέρα είναι τó εκκλησάκι. Προγορεί σιγά-σιγά μην την τρομάξη. Τὰ δήματά του πνίγονται πάνω σ' όλοπράσινο ταπέτο. 'Η πόρτα τής εκκλησίας είναι μισανοιχτή. 'Απλώνει τó χέρι νά την άνοίξη όλότελα μά... σταϊατά: Κάποιος άλλος είναι μέσα. Κάποιος άλλος που μιλεί σιγά κι' ή φωνή του... μά ναι καλέ, είναι τού καθηγητή τών Μαθηματικών. Και τὰ λόγια του Θεέ μου, εκείνα τὰ λόγια του: «Και νά σκέπτεται κανείς άγαπημένη μου, πώς είμαι ύποχρεωμένος νά σέ μαλλώνω, τή στιγμή που νοιώθω τρελλή λαχτάρα, νά σου ψιθυρίσω τὰ πιδ γλυκά έρωτόλογα».

Κι' εκείνη άκουμπά τó κεφάλι της στόν ώμο του. Ναι εκείνη τή βλέπει τώρα... Κάποιο κατάμαυρο κεφάλια με μπουκλωτά μαλλιά γέρνει σ' ένα ξένο... Γύρω του μαργαρίτες, μαργαρίτες πανέμορφες όλόλευκες κι' άγνές, σάν ή κείνην... ΙΩΑΝΝΑ Κ.

Και σκύβοντας τόν φίλησε άγνά στό μέτωπο, τού έσφιξε γιά μιά στιγμή με παραφορά τó χέρι κι' άπομακρύνθηκε γρήγορα...

Τὰ βουρκωμένα μάτια του την παρακολούθησαν όσπου χόθηκε στό βάθος, σάν όνειρο... Κι' όταν συνήρθε τράβηξε στην έξοδο, έβαλε τó παλτό του και χωρίς νά χαιρετήση τούς φίλους του, ρίχνοντας ένα τελευταίο βλέμμα στην πόρτα που χόθηκε ή σιλουέττα της, βγήκε... Τό πτήθος του φούσκωσε σ' ένα βαθύ άναστάνημα κι' άφησε όλάκερο τó πατάμι τής όδούνης του νά ξεγυθί σέ μιά λέξη, σ' ένα όνομα, που ήταν γι' αυτόν τó μοναδικό, τó χαμένο όνειρο τής ζωής του: —'Ανοούλα!...

ΓΙΑΝΝΗΣ Ν. ΓΚΙΚΑΣ

Σ π ὀ ρ ο ν Θ α λ λ ῆ τ α ν. 'Η «Φαντασία» θά δημοσιευθ, χωρίς την άφιέρωση, γιατί στή Σελίδα Νεοελ. Λογοτεχνίας δέν βάζουμε άφιέρώσεις. 'Η «Φίλη» κοινότυπο. 'Ο «Σκουισμένος διαβάτης» έχει καλούτσικο θέμα, αλλά ύστερεί στην εκτέλεση.

Κ ω ν σ τ. 'Αποστολόπουλον. Πολύ κοινό θέμα, λίγο άπλοικά γραμμένο. Στείλτε κάτι πιδ πρωτότυπο.

Κ α ρ α γ ι ὠ ρ ο ν Γ ι ὠ ρ ο ν. 'Οχι στρωτό τó γράψιμό σας. 'Αποφεύγετε λέξεις κακόηχες και καθαρευουσιάνικες, όπως «πειρήμιον», ό χρυσοποιικίτος, σέφανος τής άγάπης» κ.λπ.

Σ α π ὄ. Μπορεί νά είναι ασύγχρονο τó ποιηματάκι σας όπως λέτε, αλλά δυστυχώς δέν είναι καθόλου καλό. 'Απλοϊκό και παιδιάστικο.

Τ ὀ λ ῆ ν Τ έ μ π η ν. Γιά πρωτόλειο είναι αρκετά καλό τó ποιημά σας. Δέν είναι βέβαια δημοσιεύσιμο, δείχνει όμως κάποια ευέρεια στό στίχο.

Ε ὕ τ ὀ χ ι ο ν Κ α σ τ α λ ι ὠ τ η ν. 'Ανεπιτυχές τó ποιημά σας, και όχι κατάλληλο γιά τή σελίδα μας. Στείλτε τó σέ κανένα σατυρικό περιοδικό.

Κ ὀ ὀ λ ῆ ν Γ κ ὀ λ ῆ ν. Δέν μᾶς ικανοποίησε τó τελευταίο σας. Πρέπει νά έχετε περισσότερες άπειτήσεις από τόν εαυτό σας. "Όσο γιά τó άλλο, ή συζήτηση έληξε.

Π ο λ ῖ κ α ν Ξ έ ν ο υ. 'Εγκρίνεται ή «Διπλή άγάπη» και θά δημοσιευθ με τή σειρά της.

Μ. Δ. Σ. Κατώτερο από άλλα προηγούμενά σας τó πεζό σας «Μάρτυρες». Σέ βαρύ θέμα και χωρίς ενδιαφέρον. Μή βιάζεσθε.

Β ἄ ρ δ α ν Φ ω κ ἄ ν. 'Εγκρίνεται: τó «Σονέττο» και θά δημοσιευθ με τή σειρά του. Στά άλλα και πάλι άδόουλετος ό στίχος σας. Κυττάξτε λ. γ. τί άσχημα πιδ χτυπά ό στίχος αυτός: «Τρισδύστυχο τού έρωτα σ φ ρ α γ ἄ δ ε (!) ή «και την καρδιά μου έλε η θ ῆ τ ε (!)». "Όσο γιά τó ποιήμα που άναφέρατε, παρενέθ ή αϊώνιος «διάβολος τού συνθετηρίου», όπως έλεγε κι' ό Νισθάνας και τó απλάσσης «πάσης», αλλάζοντας έτσι όλο τó νόημα τού ποιήματος που ήταν, κατ'ό την γνώμη μας τούλάχιστον, πολύ ωραίο.

Π ὀ π η ν Φ ε ρ ρ ἄ τ ο υ. Πρωτόλειο έντελώς και άποτυχημένα στό γράψιμο. 'Α λ κ η ν " Η ρ ω α. 'Εγκρίνεται τó «Σ' εκδικήθηκε» και θά δημοσιευθ με τή σειρά του. Γιά τὰ καλά σας λόγια ύχριστοδμε.

Β α λ τ ῖ ν ο. "Οχι δημοσιεύσιμο, δυστυχώς, τó σταλέν. Τó γράψιμό σας δέν είναι καθόλου στρωτό. Διαβάστε "Ελληνες πεζογράφους.

Τ ἄ κ η ν Δ. Κ ο ν. Πολύ κοινό τó θέμα και χλιανοποιημένο.

Μ ἄ ν ο ν Κ α ρ ἄ μ α λ η ν. 'Εγκρίνεται τó «Είμαι άλήθεια» και θά δημοσιευθ με τή σειρά του.

Χ ρ ῆ σ τ ο ν Τ α λ α ν τ ῖ ὄ ν ο ν. "Οχι δημοσιεύσιμο τó ποιημά σας. Μή βιάζεσθε.

« Έβδομάς »

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517 Έκδόται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ Διευθυντής: ΑΔ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ Φαθιέρου 12

'Αρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ (Νικαίας 17)

Καλλιτ. Συνεργάτης: ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
'Ετησία έσωτερικού δρ. 250
'Εξάμηνος » » 125
'Ετησία έξωτερικού Λίβρι 1.10
» 'Αμερικης Δολλάρια 6
Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

'Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προστάτης Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Παπαστοάτου 10 Σ)πιδ 'Υμηττού

Τὰ άποστελλόμενα χειρόγραφα, δημοσιεύόμενα και μη, δέν επιστρέφονται.

Δουλεύετε περισσότερο τόν στίχο σας. Μ. Μ. 'Α γ ρ ο : α ν ῆ ν. Μέρτα τὰ ποι-

Ο,ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΔΙΑ ΠΛΑΓΕ, ΛΟΥΤΡΑ, ΕΚΔΡΟΜΑΣ ΕΞΟΧΗΝ WEEC - END, MAILLOTS, ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ, THERMOS, PIC - NIC ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ύπαίθρου. ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ήματά σας. Δείχνουν όμως ότι με λίγη προσοχή θα μπορούσατε να γράψετε καλύτερα.

Η. Ι. Ζ. Το γράφημά σας είναι στρωτό, εκτός από μια-δυο εξεζητημένες λέξεις, αλλά το θέμα που διαλέξατε υπερβολικά κοινό και συνηθισμένο. Γράψτε κάτι πιο πρωτότυπο.

Α. Λ. κ. η. Γ. Λ. ο. κ. ο. ν. Δυό-τρεις φράσεις αρκετά καλές, στο σύνολο όμως όχι δημοσιεύσιμο. Πολλά σημεία άπλοια και συγγές επαναλήψεις.

Θ. Ξ. ο. ν. Η. π. ε. τ. α. λ. ί. δ. η. ν. Έγκρίνονται και τα δύο και θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους. Για τα καλά σας λόγια, ευχαριστούμε.

Λ. ά. μ. π. η. ν. Ν. ι. κ. ο. λ. α. κ. ό. π. ο. υ. λ. ο. ν. Όχι δημοσιεύσιμο το ποίημά σας. Σχετικά καλύτεροι οι μεσαίοι στίχοι. Το πρώτο και το τέταρτο τετράστιχο άποτυχημένα.

Μ. ά. κ. η. ν. Μ. π. ό. ρ. α. ν. Άστεγο το ποίημά σας, δυστυχώς. Ύστερα από πάντων στη ρίμα. Η «Βόδομας» δεν παίρνει δικαίωμα κρίσεως.

Χ. ρ. υ. σ. ο. ύ. λ. α. ν. Κ. ο. υ. ρ. ό. ύ. π. η. Το γράφημά σας καλό, αλλά διαλέξατε ένα θέμα που έχει γραφτεί χιλιάδες φορές. Βρήκατε κάτι πιο πρωτότυπο.

Ν. ό. ρ. η. ν. Π. Έγκρίνεται η «Λίνα» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά της.

Β. α. σ. ί. λ. ε. ι. ο. ν. Α. δ. α. μ. α. ν. τ. ί. δ. η. ν. Λίγο προχειρογραμμένα τα τελευταία σας.

Μη βιάζεστε. Σχετικά καλύτερο το «Μοιραίο», αλλά κι' αυτό όχι δημοσιεύσιμο. Το άλλο δημοσιεύθηκε ήδη.

Λ. ά. κ. η. ν. Ο. ι. κ. ο. ν. ο. μ. ά. κ. ο. ν. Δεν γράφετε άσχημα. Το «Είν' η γυναίκα» έχει λίγο βαρύ θέμα. Το «Στενοί πόθοι» αρκετά καλό. Αν του κάνετε ένα προσεκτικό «αγτένισμα» και μάζ το ξαναστείλετε, ελπίζουμε να γίνει δημοσιεύσιμο. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Γ. ω. ά. ν. ν. α. ν. Η «Φιλοσοφία» άστεγη. Το «Δίμπινο» αρκετά καλύτερο, αλλά άλλο όμως για το περιοδικό μας.

Κ. Δ. ο. ύ. α. ν. Το σταυρόλεξό σας ελήφθη και εδόθη στον αρμόδιο συντάκτη. Ευχαριστούμε και γι' αυτό και για τα συγχαρητήριά σας.

Ρ. έ. α. ν. Μ. α. ρ. λ. η. Και πάλι δεν μάζ ικανοποίησαν. Θέλουν περισσότερο δούλεμα. Α. γ. το τρίτο τετράστιχο των «Φωνών», που είναι πολύ καλύτερο από την «Συγγνώμη», όταν προτιμότερο έτσι: αδέρονται άπελιτισμένα — αν άλλοτε και θλιβερά οι σταγόνες της βροχής». Το τέταρτο τετράστιχο κάπως έτσι: «γεμάτες ένθουσιασμό κι' έρωτική χαρά — τώρα μπροστά μου κοιτούντα ψυχρές καθώς το χέρι — τις ξεφυλλάει, κι' ακούεται το κλέμμα τους γοερά». Επίσης το τελευταίο τετράστιχο, ιδίως ό τελευταίος του στίχος, άποτυχημένο. Και δεν επιδέχεται μια πρόχειρη διόρθωση. Για τα συγχαρητήρια των άναγνωστών μας και άναγνωστριάων μας, ευχαριστούμε θερμά.

Σ. ά. σ. α. ν. Σ. τ. ρ. ο. γ. γ. ύ. λ. η. Το σταυρόλεξό σας ελήφθη και εδόθη στον αρμόδιο συντάκτη. Ευχαριστούμε. Γ. ε. ρ. Κ. ο. ρ. ο. λ. η. ν. Συμπαθητικά τα τραγουδάκια σας, αλλά σε πολύ άπλοιο ύφος γραμμένα και με αρκετές κοινοτοπίες. Σχετικό καλύτερο τ' «Ομορφότερο λουλούδι» κι' αυτό όμως όχι δημοσιεύσιμο.

Ν. ί. κ. ο. ν. Α. λ. ι. φ. έ. ρ. η. ν. Τα ποιήματά σας όχι δημοσιεύσιμα, δυστυχώς. Πρωτόλεια ακόμη και άπειρα. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Δ. η. μ. ή. τ. ρ. ι. ο. ν. Π. α. γ. κ. ρ. ά. τ. η. ν. Για πρωτόλεια δεν είναι άσχημα. Δεν είναι βέβαια δημοσιεύσιμα, αλλά το γράφημά τους είναι αρκετά στρωτό. Προσέγστε περισσότερο την έκλογή του θέματός σας, άποφεύγοντας τις κοινοτοπίες. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κ. Π. ά. ν. Είναι λίγο λεπτή ή θέσις μου αυτή τη στιγμή προκειμένου για έναν φυματικό, χωρίς να τον εξετάσω, ή τουλάχιστον χωρίς να δω μιάν άπινογραφία. Σειζ νομίζετε ότι οσα έγγραφα είναι άρκετά, για μένα όμως άτυχώς είναι ελάχιστα. Σύμφωνα έν τούτοις με όσα γράφετε θα σας πώ τη γνώμη μου χωρίς μ' αυτό να σας δεσμεύσω καθ' ότι πρέπει να ακούτε περισσότερο τον θεράποντά σας που είναι σήμερα ό μόνος αρμόδιος. Μόνον κατά τό έξης ίσως δεν πρέπει να συνιφωνήσω με τον θεράποντά σας: ότι έφάσαν προηγήθη αιμόπτυσις νομίζω ότι τό ύψος των 700—800 είναι πολύ και ίσως επιδράσει δυσμενώς. Τα 400 είναι άσχετα. Όσο για τό άν είναι φυματίωσης ή προειδοποίηση θα μου επιτρέψετε να μην τό χαρακτηρίσω ούτε έτσι, ούτε άλλως, τό πράγμα, άλλως θα σας πώ ότι δεν πρέπει να τό άψηφίσετε. Έφάσαν άλλωστε έχετε και τα μέσα άναπαύσεως, σιτισμός καλός είναι τό «όνα άποτελεσματικά. Όταν δέ περάσετε τό καλοκαίρι στην έξοχή τότε μπορείτε να σκεφθήτε για ένα ταξίδάκι στις Άθήνας, ούτως ώστε να διευκρινίσετε περί τίνος ακριβώς πρόκειται.

Τέλος για την έρώτησιν της μεταδόσεως έφάσαν δεν υπάκουον πύελα δεν υπάγει κανένας φόβος ούτε άλλωστε ή γενική σου κατάσταση είναι τέτοια ώστε να σας κίνη η σκέψη σκεψή κατ' αυτόν τον τρόπον. Πάντως, ή αιμόπτυσις είναι για προειδοποίησης ότι πρέπει να φυλαχθήτε.

Θ. Π. Δ. η. λ. η. γ. ι. ά. ν. η. Ά θ ή ν α ι. Το υασάξ που κάνετε είναι πολύ καλό αλλά για να φέρη άκόμα καλύτερα άποτελέσματα τό πρωτόπως είσθε νηστική να παίνομε μία κουταλιά της σούπας λάδι Παραφίνης, θα σας ώφελήση έξαιρετικά, είναι τό μόνον άβλαβές δεν πρέπει να τό άμελήσετε άν όντως θέλετε να άπολλήγητε όριστικά αυτής της ιστορίας. Όσο για την τόνωση, τό μόνον που θα ώφελήση είναι να κάμνετε μερικές ένέσεις Κάλτσου Ενδοφλεβίως. Τέλος για τό σπυρίδι δεν μπορώ να καταλάβω τί είδους είναι γι' αυτό έφάσαν έβρίσκατε στις Άθήνας έπισκεφθήτε με

στο γραφείο μου τις ώρες που βρίσκομαι εκεί και είμαι πρόθυμος να σας έξυπηρετήσω. Δεν πρόκειται να έπιβαρυνθήτε με τίποτα άπολύτως. Είναι αυτή ή καλύτερα λύσις.

Δ. υ. σ. τ. υ. χ. η. Ν. έ. ο. ν. Δεν μπορώ να καταλάβω πόσες φορές την ήμερα πρέπει να ενεργήσθε για να ικανοποιηθήτε; Δύο κενώσεις την ήμερα και δεν σας άρκούν; Χωρίς καμμία άναβολή να σταματήσετε τό λάδι της Παραφίνης, όχι βέβαια τελειωτικά, θα παίνομε μόνο μία κουταλιά την ήμερα τό πρωτό μόλις ξυπνήσετε, γιατί όταν δεν έχετε όρεξη να φάτε και έχετε δύο κενώσεις την ήμερα πώς θέλετε να μην έχετε εξάντληση; Τί έννοείτε τέλος με την λέξιν δυσκοιλιότητα; Πρέπει να έχετε φαίνεται 5—6 κενώσεις για να είσθε ευχαριστημένος; Άφήστε όμως, αυτή τη ψύχωση και κυτάξτε να τωνώσετε τον δογανισμό σας κάμνοντας μερικές ένέσεις Κάλτσου Γκλουκονάτ ένδοφλεβίως, (κάθε ήμερα από μία). Έπίσης πάρτε από τό φαρμακείο λίγη Βαλεριάνα και άπ' αυτή να παίνομε 40 σταγόνες την ήμερα: 20 τό πρωτό και 20 τό θράδυ. Ένέσεις θα κάμνετε 20, όταν δέ τελειώσουν τότε παίνομε διακία Φυτίνης Σίμπα δύο κυτία. Ύστερ' άπό αυτά, έχετε την καλωσύνη και μου ξαναγράψτε.

Ε. Κ. Ά. π. ε. λ. ι. σ. μ. ε. ν. η. ν. Κ. ω. ν. κ. ο. λ. ί. τ. ι. σ. α. ν. Αυτό που υπάγει είναι μία φυσιολογική σχεδόν κατάσταση με μόνην την διαφοράν ότι για διαφόρους λόγους υπάγει άλλοτε περισσότερο ποσότης και άλλοτε μικρότερα. Ό-

ταν όμως κάθεται κανείς και σκέπτεται αινωίως αυτό τό ζήτημα τότε δεν γίνεται άλλο παρά να αυξάνη ή άγωνία αυτήν την ιστορίαν. Άφού λοιπόν έχετε την έπιθυμία να υποχωρήση, θα ακολουθήσετε τό έξης: θα κάμνετε 12 ένέσεις Προγκυνόν Σέριγν' αλλά των 10.000 και 6 Προλουτόν ταυτοχρόνως όμως θα κάμνετε και κάθε μέρα μέχρις ότου τελειώσουν αυτές και από μία ένσει Κάλτσου στη φλέβα. Θα γίνουν 20 άπ' αυτές ή δέ ώφέλειά των θα είναι όχι μόνον θετική αλλά και διαρκείας. Τέλος, λίγη Πασίφλορην θα σας ώφελούσε. Όταν δέ κάμνετε όλα αυτά τότε έχετε την καλωσύνη και ξαναγράψτε πώς πηγαίνει ή κατάσταση.

Ά ν ι κ α ν ο π ο ι η τ ο ν. Άσφαλώς θάχετε μεγάλη φαντασίαν και δόσιν ρομαντισμού ταυτοχρόνως για να μεταχειρίζεσθε ως ψευδώνυμο αυτήν την λέξιν, άλλως πώς να έξηγήσω τό γράμμα σας. Η μήπως θέλατε με την φαντασίαν και τον ρομαντισμό να ικανοποιησθε. Αυτό ήταν άλλοτε άπολειπτική ιδιότης των καλλιτεχνών, σήμερα όμως κι' αυτοί ξεφύγαν από τον ρομαντισμό και έν-ουν γίνεи υλισταί. Τώρα πώς σας ήλθε αυτή ή ιδέα δεν μπορώ κι' έγώ να τό έξηγήσω. Μία όμως και ζητάτε την συμβουλή μου θα σας την δώσω, σας προειδοποιώ όμως ότι θα σας άπογοητεύσω γιατί δεν θάνα σύμφωνη με την έπιθυμία σας. Ο ρομαντισμός άξίζει, αλλά μόνον για ώρισμένες περιπτώσεις, όχι πάντοτε. Η εποχή που ζούμε είναι εποχή πραγματισμού και όχι όνει-

Η καλύτερα προφύλαξις από τα έξυμαύματα του ήλιου... και sportif άροβερών, ύγιές δέρμα με NIVEA!

Όμορφο μεγαχρονό δέρμα, χωρίς έγκαύματα με την NIVEA. Ο λαμπός και οι ύμοι έκτιθενται περισσότερο εις τον κίνδυνον των έγκαυμάτων και δι' αυτό πρέπει να τριβώνται συχνότερα από τό πρόσωπο με NIVEA κρέμα ή λάδι.

Άν και ή κρέμα NIVEA και τό λάδι NIVEA δεν περιέχουν θλαστέρας χημικές ούσιες, έν τούτοις προσφιλάντων θαυμάσια τό δέρμα από τό έγκαύματα, δεν τό άφίνοιν να ξεραθή και τό κρατούν μαλακό και τρυφερόν.

Έτσι μπορεί καθέννας να λιάζεται άμέρινα με NIVEA.

Πωλείται εις όλα τό φαρμακεία και μωσακεία. Τό μικρό κυτίον δραχ. 8.50, τό μεσαίον 15, τό μενάλο 30.

NIVEA CREME

ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ

Μεγάλες και πυκνές, είναι τό μυστικό που κάνει τό μάτια όμορφα κι' έλκυστικά. Όλες οι βεντέτες του κινηματογράφου που μάζ γοητεύουν έχουνε βλεφαρίδες μεγάλες και πυκνές (άληθινές ή ψεύτικες). Βλεφαρίδες άληθινές, μεγάλες και πυκνές, είν' εύκολο να άποκτήσει όποια τό θελήσει. Μέθοδος νέα, άπλη και έντελώς άποτελεσματική. Άκαδημία Κολλονής Μ^η KETTY—Άθήναι — Έρμού 35 — Τηλ. 22-0-88.

Μία σ' ένα κυλί πούδρα Rea...

...βρίσκεται ή όμορφιά σας...

ή πούδρα Rea είναι προϊόν της Άρωματοποιίας C. n. a.

Υπάρχει εις 9 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται σ' όλα τό καλά καταστήματα.

ΣΙΝΔΟΝΙΑ ΑΖΟΥΠ ΣΤΕΡΕΩΤΑΤΑ μόνων κρεβατιών δραχ. 128 και διπλά πελώρια 185. Κουβέτες μάλλινες θάβια των 800 ήρ. 580. Μεταξωτ ής κάλτσες πολύ λεπτες των 130 ήρ. 66 με στοιμημένο μεταξι. Μαγειροπήρονα άνοξυδοτα, Σερβίς 60 κοινατιών ήρ. 1300. Βουλή 5 Πρώτο πάτωμα Γρ. άρ. 1.

ρων. Αφήστε, λοιπόν, τους αϊθέρους, πατήστε το πόδι σας στο στερεό χρώμα και κάνετε αυτά που σας γράφω: θα πάρετε από το φαρμακείο ένα κουτί ενέσεις Τιστοβιρόν Σέριγγ των 5 mg. Αφού τις κάμψτε θα ξεκουραστήτε μία εβδομάδα και μετά θα πάρετε ένα κουτί των 10 mg. Όταν τελειώση το πρώτο κουτί θα κάμψτε την εξόρμησή σας.

Δεν πρέπει να νομίζετε ότι η θεραπεία άπτεγχε. Είναι άλλως διόλου ψυχικής προσέλευσης. Γι' αυτό πάρτε και λίγη Βαλεριάνα 15 γραμ. Θα παίρνετε 30 σταγόνες την ημέρα. 15 το πρωί και 15 το βράδυ όταν δέ τελειώσουν οι ενέσεις τότε μου ξαναγράψτε.

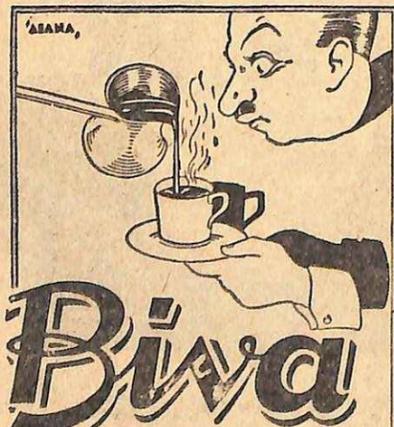
Α. Α. Α. Γ. Γράψτε ότι κάμνοντας τας ενέσεις που σας έγραφα είδατε μία σχετική ωφέλεια όχι όμως και όση έ προσδοκούσατε. Αυτό βέβαια έγραφε με το πεσμένετε δεν ήτο ποτέ δυνατό να λίγη θεραπεία να επανέρη κανείς ό,τι επί τόσα χρόνια συστηματικώς προσπαθούσε να καταστήσει με τον πλέον χειρότερον τρόπον. Και τό ό,τι κάτι έννοώσατε από την θεραπείαν πρέπει να σας ικανοποιή. Μην τ' αφήσετε λοιπόν να πάη χαμένο. Αρχίσατε πάλιν τη ρουτίνα της ζωής όχι όμως σαν και πρώτα αλλά όπως όλοι οι συνάνθρωποί σας. Είναι άνηκουστο τό να θέλετε συνέχεια

ΔΩΡΕΑΝ

ή εμφάνισις φίλμ. Παράδοσις αύθημερόν. Κατάστημα «Σόντζετ», Δώρου 11, Αθήναι.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΣΟΦΙΑ - Κ ΑΣΣΑΝΔΡΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΕΤΑΙΡ. ΨΥΧ. ΕΡΕΥΝΩΝ Δέχεται από 9-1 και 4-8 ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΟΔΟΣ ΙΘΑΚΗΣ 47 ΤΗΛ. 82-624

Βίνα
Η ΥΓΙΕΙΝΟΤΕΡΑ Κ ΘΕΡΕΠΤΙΚΟΤΕΡΑ ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΤΟΥ ΚΑΦΕ ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΚΑΙ Έπισημοιως παραβιευασμένη

με τον τρόπο που ως τώρα εφαρμόσατε. Θα σας δώση τό τελειωτικό κτύπημα κι' όταν έλθουν τό αποτελέσματα τότε ούαι θα είναι πολύ άργά. Έπαναλάβετε λοιπόν τις ενέσεις και ως συμπλήρωμα κάμψτε και μερικές Κάλτσουμ Γκλουκονάτ ένδοφλεβίως.

Σ α ρ λ ό τ τ α ν Α. Α. Έχετε άπόλυτα δίκιο και για τό δύο ζήτήματα που σας άπασχολούν με μόνην την διαφοράν ότι αυτά τό δύο μαζί έχουν κοινήν την αίτιαν. Αυτό που σας είπαν οι γιατροί είναι άκριβώς ή αίτια που δεν κάμνετε και παιδιά. Αφού λοιπόν έχετε τόσην έπιθυμίαν να γίνετε μητέρα, αυτός άλλωστε είναι και ό προσορισμός της γυναικός, μπορείτε θανάτωση να τό καταρθώσατε άρκεί νάχετε ύπομονήν και έπιμονήν καθότι ένα πράγμα που άπ' άρχής βγήκε λίγο χρειάζεται άριετό χρονικό διάστημα για να επανέλθη στο σημείον που πρέπει να έκτελέση τον προσορισμό του. Βλέπετε άλλωστε και μόνη σας ότι κάμνοντας τας ενέσεις Προγκυνόν και Προλουτόν τυτικοποιείσθε για ένα χρονικό διάστημα. Όταν λοιπόν βλέπετε ότι τυτικοποιείσθε, δεν ύπάρχει λόγος να σταματήσετε την θεραπείαν, τούναντίον πρέπει να συνεχίσατε ώστε να δώσατε καιρό να αναπλάσθη αυτό που χρειάζεται, ένφ άν τό σταματάτε. Τότε θα συμβιζήτε άλλως διόλου τό αντίθετο. Μόλις άρχίζει κάτι να γίνη

σταματάτε τη θεραπεία και τότε εφαρμόζετε ή παροιμία «ράβε ξύλωνε δουλειά να μη σου λείπη». Όσο για τό ζήτημα του δραστηκιότερου φαρμάκου άσφαλώς δεν ύπάρχει άλλο πλέον άποτελεσματικό από τό Προγκυνόν και Προλουτόν. Τέλος για τό δεύτερο ζήτημα, άν και εξαργατάται από την πρώτην αίτιαν, έντούτοις όφείλεται λίγο και στα νεύρα, γι' αυτό χρειάζεται και λίγη αύθυποβολή άφ' ένός και κατόπι κατευνασιμός των νεύρων άφ' έτέρου. Να προμηθευθήτε από τό φαρμακείο λίγη Βαλεριάνα (40 γραμ.) και να παίρνετε 40 σταγόνες την ημέρα 20 τό πρωί και 20 τό βράδυ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ
Γιατρός **I. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**
Ειδικευθείς έν Παρισίοις
Έξέτασις δι' ακτίνων Ραϊντγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

Γονείς μήν υποχωρήτε

Όταν θέλετε να βάλετε τό παιδιά σας να πλύνουν τό δόντια τους να ήσθε αύστηροί. Τά παιδιά ίσως τώρα δεν σας άντιλαμβάνονται, άλλ' αυτό δεν έχει καμιά σημασία. Τό μέλλον θα σας δικαιώση και γι' αυτό μόνον μία λύσις ύπάρχει. Πρωί και βράδυ πλύσιμο των δοντιών με την περιφημον οδοντόπαστα Χλωροδόντ.

Έπομένως μη λησμονήτε: Πρώτη δουλειά τό πρωί και τελευταία τό βράδυ:

Όδοντόπαστα Χλωροδόντ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Α σ τ έ ρ ι π ο υ ε β ό ν ε ι. Δέν θα μπορούσατε ποτέ να φαντασθήτε, φτωχή άγαπημένη φίλη, πόσο βαθειά νοιώθω τον πόνο σας. Τόν έχω γνωρίσει — άλλοιμονο — από πολύ κοντά. Και νομίζω ότι ή περίπτωσης αύτή είναι ή πιο συγκινητική, ή πιο άλθινα δραματική. Και λυπούμαι με όλη μου την καρδιά που δεν μπορώ να σας βοηθήσω, παρά μόνο με την συμπόνοια μου και με την άγάπη μου. Δέν πρέπει να συντομέψετε τό μαρτύριό σας, όπως μου γράψατε, μικρή μου φίλη. Δέν μπορείτε να ξέρατε άν θα συμβή κάτι που θα σας άνακουφίση, που θα σας δώση πίσω την χαμένη υγεία σας. Ξέρω πως αυτό που σας ζητώ είναι δύσκολο και ήρωικό, μα έμεις οι γυναίκες έχομε συνθήσεις στις αποηλές θυσίες, δεν είν' έτσι; Κι' άν οι άλλοι δεν καταλαβαίνουν αυτά που ύποφέρομε για λογαριασμό τους, τόσο τό χειρότερο γι' αυτούς. Έμεις έχομε την ικανοποίηση ότι κάναμε τό καθήκον μας. Όμολογώ ότι έχοντα στιγμές που και ή ικανοποίησις αύτή μās φαίνεται μάταιη και τό φορτίο της ζωής άδύσταχτο, άλλά πάντως πρέπει να συγκεντρώνομε όλο τό ψυχικό μας θάρρος και να πολεμήσομε μέχρις εσχάτων. Σας τό εύχομαι από τό βάθος της ψυχής μου και έλπίζω να μου γράψετε σύντομα ότι ή υγεία σας έχει καλλιερευσει. Μην άπελπίζεσθε. Για τό τόσο κολακευτικά λόγια σας εύχαριστώ θερμά.

Π ο ν ε μ ε ν η ν Μ ι κ ρ ο ύ λ α. Παρ' όλη την λύπη που αισθάνομαι για τον πόνο σας, μικρή μου άγνωστή φίλη, θα ήθελα να σας μαλλώσω λίγο για την έπιπολαιότητά σας. Αφού βλέπατε ότι ό νέος αυτός σας φέρθηκε τόσο άσχημα άργότερα, έπρεπε άμέσως να διακόψετε κάθε σχέση μαζί του. Βέβαια θα ύποφέρατε λίγο στην αρχή, άλλ' αυτό είναι άσυγκρίτως προτιμότερο από την καταπάτηση κάθε γυναικειάς σας αξιοπρεπείας. Όπως κατάλαβα από τό γράμμα σας, ό νέος αυτός θέλησε άπλώς να παίξη για λίγον καιρό μαζί σας και τίποτα περισσότερο. Γι' αυτό, τό μόνο που έχω να σας συμβουλεύσω είναι να τον βγάλετε από τον νού και την καρδιά σας και να μην του γράψετε ξανά έπ' ουδενί λόγφ. Γιατί να ταπεινώνασθε άδικα για έναν άνθρωπο που δεν του αξίζει; Είσθε νέα, υγιής, θα ξεχάσατε πολύ πιο γρήγορα άπ' όσο νομίζετε και μία μέρα θα γελάτε για την σημερινή άπελπισία σας. Για τό καλά σας λόγια, εύχαριστώ θερμά, άγαπητή μου φίλη.

Μ ι ά ν ν ο ι κ ο κ υ ρ ά ν. Ένα άποτελεσματικό έντομοκτόνον θα επιτύχατε με την κάτωθι συνταγήν:
Βενζίνη 500 Γρί
Τερεβινθίνη 200 »
Εύκαλυπτόλ 5 »
Έσάνς πυρέθρου 20 »
Πύρεθρον θα βρήτε στην φαρμακαποθήκη Βαγενά και Κολοκυθά, Λυκούργου 7.

Α φ ε λ ή. Έχετε δίκιο να χαρακτηρίζεσθε μόνος σας ως άφελής, γιατί πράγματι χρειάζεται λίγη άφέλεια για να πιστεύη ένας νέος άνδρας τίς... χαρτούδες και τις καφετζούδες! Δυστυχώς δεν ξέρω καμιά τέτοια διεύθυνση και τό μό-

νο που μπορώ να κάνω είναι να σας παραπέμψω στην Έταιρία Ψυχικών Έρευνών, Αριστοτέλους 67, ούτως ώστε να πάτε ει κανένα μέντιουμ δια τα περιαιτέρω.

Ν ι ν έ τ α. Πολύ εύχαριστώ θα σας εξυπηρετήση ό κ. Λαδάς. Έχετε όμως έπ' όψιν σας ότι ό κ. Λαδάς θ' άπουσιάση έξ Αθηνών επί είκοσαήμερον, δηλ. από 15 Ιουλίου μέχρι 5ης Αύγούστου. Όσπε να τον επισκεφθήτε πού της άναγνωρήσεισώς του. Αυτό άς τό έχουν ύπ' όψει των, όσες από τις άναγνωστρίδες μας έχουν άνάγκην εξέτασιως ή τίποτ' άλλο από τον κ. Λαδά για να τον επισκεφθούν πού της 15ης Ιουλίου.

Π ι γ κ ο υ ί ν ο ν. Να πάτε πρώτα πρώτα σ' ένα οδοντοίατρο, γιατί έφ' όσον ματώνουν τόσο τό ούλα σας, αυτό σημαίνει ότι πάσχετε από ούλίτιδα. Αν την παραμελήσατε, εκτός του κινδύνου της μολύνσεως που διατρέχετε, θα βάλατε γρήγορα μασέλα. Σας συνιστώ για τον καθαρισμό των δοντιών σας να μεταχειρίζεσθε την θεραπευτική κι' άριστη οδοντόκρεμα Brillant. Να πλένετε δ' επίσης τό στόμα 2-3 φορές την ημέρα και με τό υγρόν Brillant, τό όποιον θα σας εξαφανίση την δυσσομία. Όσον άφορᾷ τό νόσημα που ύποπτεύεσθε, δεν μπορώ εδω να σας γράψω λεπτομερώς, άλλά στείλτε μου την διεύθυνσή σας και τό πραγματικό όνομα και θα σας άπαντήσω ιδιαίτέρως. Την έπιστολήν σας κοιτώ, ώστε δεν είναι άνάγκη να επαναλάβετε τις λεπτομέρειες.
Ε. Π. Μ α ρ γ α ρ ί τ α. Να γράψετε άπ' εύθείας στον κ. Λαδά, δίδοντας του

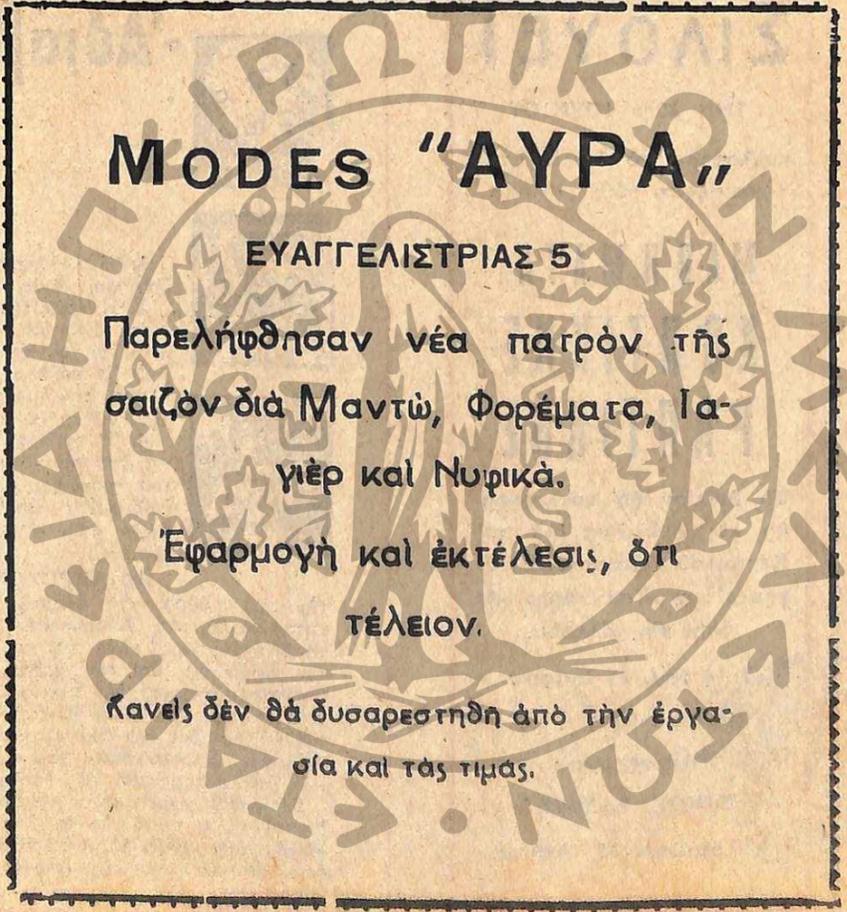
τό όνομα και την διεύθυνσή σας και για να σας άπαντήση λεπτομερώς. Στην έπιστολή σας να γράψετε τό χρώμα των λακίδων, άν είναι επάνω στο κόψιμο του ματιού ή και σε πού άλλο μέρος του προσώπου, άν φεύγουν τον χειμώνα, άν χρησιμοποιήτε σαπούνι ή πηγάδισιο νερό. Προς τό παρόν να χρησιμοποιήτε μέχρις ότου σας άπαντήση ή γιατρός την εξής λουσιόν και όχι κρέμες. Έπίσης πού της πούδρας:

Lait d' amandes	40 gr.
Glycerine	8 »
Eau de roses	125 »

Τόρα που έγινατε τακτική μας άναγνώστρια, έλπίζω ότι θα φροντίζατε για την εκεί διάδοσι της «Εβδομάδος», ή όποια μη φειδομένη εξόδων, προσπαθεί διαρκώς να βελτιώνεται και να παράσχη διαφοροτρόπως τας υπηρεσίας της στο άναγνωστικόν της κοινόν. Η ιδιαίτερα άπάντησις δωρεάν.

Α μ α ζ ώ ν, Κ ε λ χ ί ε. Σας άπαντώ ό κ. Λαδάς ιδιαίτέρως και λεπτομερώς.

Θ. Χ. Β ό λ ο ν. Διάβατε τό γράμμα σας με μεγάλη προσοχή και κατάλαβα τον πραγματικό σας πόνο. Λίγη ύπομονή κι' όλα θα διορθωθούν. Έν πρώτοις, έσωτερικώς να πίνετε ημέραν παρ' ήμέραν τό πρωί νηστικάτα ένα κουταλάκι του γλυκού Κάρλσμπαρτ μέσα σ' ένα ποτήρι χλιαρό νερό διαλελυμένο. Να πλένετε τό δόντια σας πρωί και βράδυ ίδίως προτού κοιμηθήτε με την άριστη οδοντόκρεμα Brillant. Να πλένετε δέ καλά τό στόμα σας, κάνοντας συγχρόνως και γαρ-

ΜΟΔΕΣ "ΑΥΡΑ"
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 5
Παρελήφθησαν νέα πατρόν της σαιζόν διά Μαντώ, Φορέματα, Γιγιέρ και Νυφικά.
Έφαρμογή και εκτέλεισις, διτι τέλειον.
Κανείς δεν δά δυσαρσηθη από την έργασία και τας τιμάς.

γάραν με τὸ κέτωθι φάρμακο:

Eau distillée de canelle	250 gr.
Alcool de menthe	250 »
Chlorure de chaux recent	2 »

Ἀπ' αὐτὸ θὰ χύνετε σὲ μισὸ ποτήρι νερὸ χλιαρὸ δυόμιση κουταλιές τῆς σούπας. Μετὰ δέμητον κοῦρα ξαναγράφτε μου.

Ρέα Μαργη. Φιλτάτη μου, βλέπετε ὅτι πάντοτε γράφουμε ὅτι οὔτε παραμέληση τῆς περιποιήσεως τῆς ἐπιδερμίδος ἐπιτρέπεται, μὰ οὔτε μεγάλη ἐκθεσις στὸν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ, ὁ ὁποῖος καταστρέφει τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν δροσιά τῆς ἐπιδερμίδος. Σείς, δυστυχῶς, καίτοι τακτικὴ ἀναγνώστριά, παρηκούσατε αὐτὲς τίς συμβουλές. Λυποῦμαι πολὺ γι' αὐτὸ καὶ γιὰ τὰ χάλια ποὺ καταντήσατε μὲ τίς παράλογες ἡλιοθεραπείες τὸ πρόσωπό σας. Κι' ὅμως εἶθε ἀκόμα τόσο μικρή... Ἐπειδὴ σᾶς θεωρῶ μὴ καλὴ μασ φίλη, γι' αὐτὸ συνέστησα στὸν κ. Λαδᾶ νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ἰδιαίτερος καὶ λεπτομερῶς. Ὡστε περιμένετε γράμμα του στὴν διεύθυνση ποὺ μοῦ γράφετε.

Ἄγνη. Ἡράκλειον. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσα καλὰ σας λόγια καὶ γιὰ τὴν μεγάλη ἐμπιστοσύνη ποῦχετε στὶς συμβουλές μου. Θ' ἀκολουθήσετε τὴν ἐξῆς τακτικὴν περιποίησιν τῆς ἐπιδερμίδος

σας: Κάθε πρωὶ θ' ἀλείφετε μ' ἓνα βαμβάκι βρεγμένο σὲ νωπὸ ἀδραστὸ γάλα ὄλο σας τὸ πρόσωπο. Μετὰ μιὰ ὥρα θὰ κάνετε τὸ συνηθισμένον πρωῖνὸ πλύσιμον μὲ νερὸ. Προσοχὴ μήπως τὸ νερὸ εἶναι πηγαδίσιο. Ἀφοῦ πλυθῆτε μὲ τὸ νερὸ σκουπίσετε καὶ ἐπαλείψετε ἐλαφρῶς ὄλο σας τὸ πρόσωπο μὲ τὴν κάτωθι πομπάδα, ἕκτος τῆς μύτης. Τὴν μύτη, ἀφοῦ ἔχετε τελειώσει τὴν ἐπάλευσιν τοῦ προσώπου, μ' ὅτι ὑπολείμματα κρέμας εἶναι στὰ δάκτυλά σας, τὴν περνάτε ἐλαφρῶς 2—3 φορές ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω:

Huile d' amandes douces	50 gr.
Cire blanche de melisse	12,50 »
Parafine molle	12,50 »
Borax	1 »
Eau de roses	25 »
Huile de roses q. s. pour aromatiser	»

Πρὸ τῆς πούδρας τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Eau de fleurs d' orange	125 gr.
Teinture de benjoin	10 »
Glycerine	5 »

Αὐτὴ τὴν κρέμα ποὺ πωλοῦν ἐκεῖ γιὰ τὸν καθαρισμὸ τῶν πανάδων εἶναι γεμάτη ὑδρόγυρο, θὰ σᾶς καταστρέψῃ τὸ δέρμα. Σταματήστε τὴν. Κάνετε αὐτὴν τὴν κοῦρα καὶ μετὰ 15 ἡμέρας ξαναγράψτε καὶ θὰ σᾶς πῶ γιὰ τίς πανάδες. Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα νὰ μεταχειρίζεσθε ἀ-

σπράδι ἀγνοῦ. Οὐδέποτε δὲ σιμποῦνι.

Εὐγνωμονοῦσα Ὑπαρξιν. Αἱ ἀσκήσεις ποὺ γράφει ὁ κ. Λαδᾶς γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ στήθους εἶναι συντελεστικές. Νὰ τίς κάνετε. Ἐπίσης ἐφ' ὅσον εἶχατε καὶ ἀδονοπάθεια νὰ κάνετε μερικὰς ἐνέσεις γλυκονάτ κάλιου ἐνδοφλεβίως. Τὴν δὲ ἄλλην ἡμέραν νὰ κάνετε ὑποδερμῶς ἀπὸ μίαν ἐνεσιν καλαιοστελίν. Μέχρις ὅτου τακτοποιηθῇ τελείως ἡ περίοδος, οἱ ἐνέσεις θὰ ἐξακολουθήσουν. Αὐτὲς θὰ συντελέσουν κατὰ πολὺ τὴν αὐξήσιν τοῦ στήθους.

Μανδολοῦσι. Φθηνὸ καὶ καλὸ φάρμακο γιὰ νὰ προλαμβάνετε τὸ ἡλιοκαυμα στὰ μᾶνια, πραγματικὸ προστατευτικὸ τοῦ δέρματος, εἶναι ἡ δερμοφυλίνη. Γεν. Ἀντιπρόσωπος Χ. Λήτος (Σταδίου 13). Γιὰ τίς ἀναλύσεις τοῦ αἵματος συνεννοήθηκα μὲ τὸν μικροβιολόγο κ. Φλωρᾶ, ὥστε μορεῖτε νὰ περάσετε. Ἡ ἐκθεσις βρίσκεται στὰ χεῖρα του. Ὡστε περάστε τὸ συντομότερον. Γάμος πρὸς τὸ παρὸν ἀπαγορεύεται ἀπολύτως.

Νιπέταν, Πειραιᾶ. Ἀφοῦ ἔχετε τόση ἀνάγκη προσωπικῆς ἐξετάσεως, εἰδοποιήσαμεν τὸν κ. Λαδᾶ, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς δεχθῇ δωρεάν στὸ Ἰατρεῖον του: Σόλωνος 40. 10—1 καὶ 5 1) 2—8 (ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς). Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας.

ΛΟΡΑ

Ο ΟΙΚΟΣ ΣΙΛΟΥΕΤ

ΤΗΝ 30ὴν ΙΟΥΝΙΟΥ

κυκλοφορεῖ τὸ βιβλίον ποὺ χρειάζεται κάθε γυναίκα

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Τὸ βιβλίον θὰ κυκλοφορήσῃ εἰς φυλλάδια διὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων «Τσαγκάρη» εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Τιμὴ δρχ. 25 ἑκάστον τεύχος

Πληροφορίαι:

ΟΙΚΟΝ ΣΙΛΟΥΕΤ

Καλαμιώτου 25, Ἀθῆναι.

ΝΕΟΝ!

4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ

-Ἀδιάβροχος

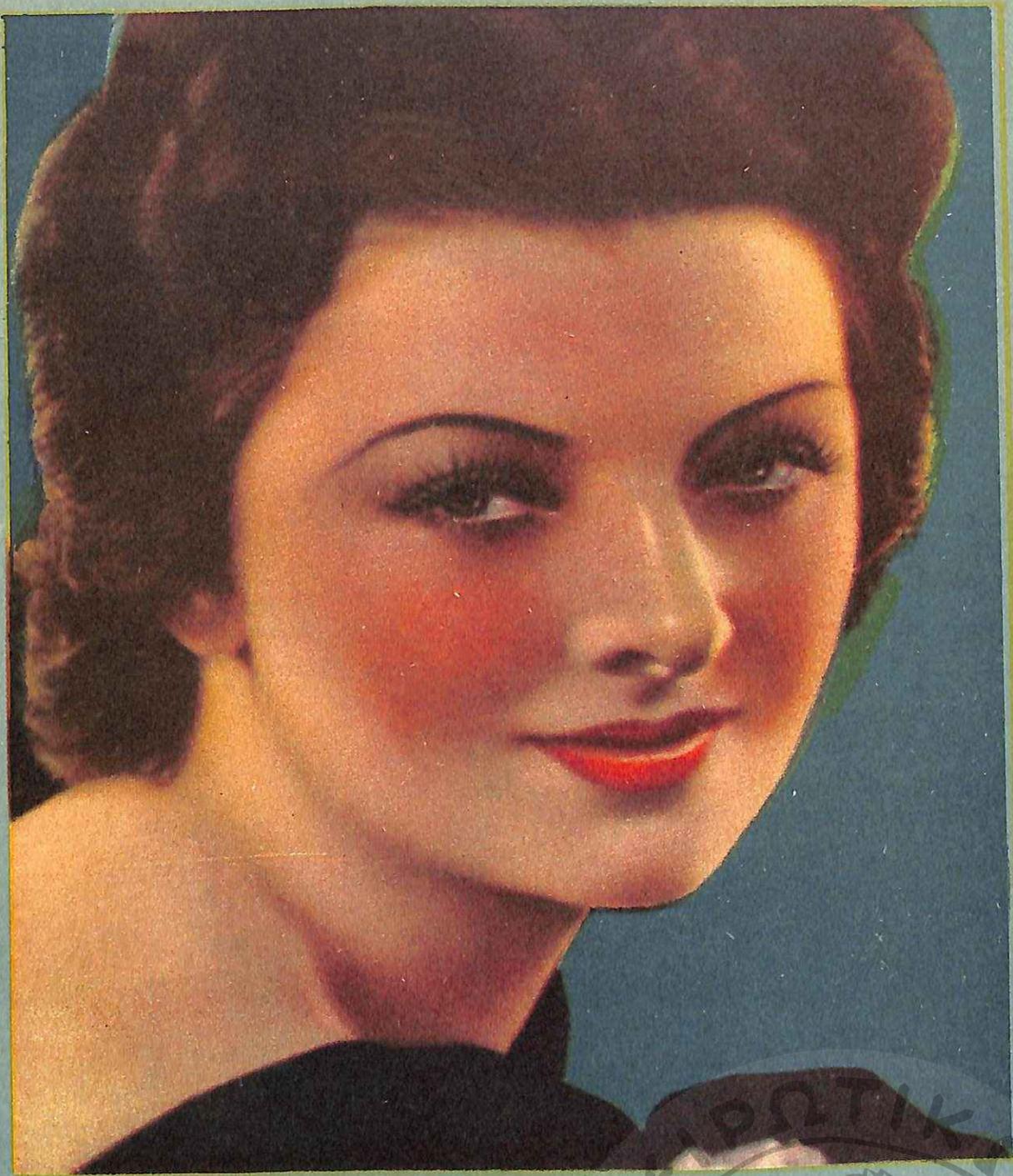

1. Ἡ καλλιτέρα πούδρα διὰ τὸ σπᾶσθρον, διότι εἶναι ἀδιάβροχος.
2. Ἡ καλλιτέρα πούδρα διὰ τὸ σπᾶσι, διότι δὲν κάμνει ποτὲ «πλάκες» ἐπὶ τοῦ προσώπου.
3. Ἡ πούδρα ὅπου κρατᾶ ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν, διότι εἶναι ἀναμειγμένη μὲ «Μούσ ντέ κρέμ»
4. Ἡ πούδρα ποὺ σᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καὶ τοῦ προσώπου καὶ διατηρεῖ εἰς τὴν ἐπιδερμίδα δροσιά καὶ νεότητα, χάρις στὴν «Μούσ ντέ κρέμ» ὅπου περιέχει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε ἀπ' αὐτὴν τὴν πούδρα στὸ δάκτυλό σας, κατόπιν βυθισατέ το ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος. Ἀποσύρατέ το.... Ἡ πούδρα εἶναι πάντοτε καὶ τὸ δάκτυλό σας εἶναι στεγνόν. Ἡ πούδρα αὐτὴ κρατᾶ παρὰ τὴν ἐπίδρασιν καὶ τὸν χορὸν, τὸν βροχερὸν καιρὸν καὶ τὰ θαλάσσια μᾶνια. Δὲν περιέχει κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα τριβουλίθια, ποὺ εἶναι δυνατόν νὰ εἰσέλθουν εἰς τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος, νὰ φουσκώσουν καὶ νὰ προκαλέσουν τὸν σχηματισμὸν διεσταλμένων πόρων, μαύρων στιγμάτων καὶ ὄλων τῶν μειονεκτημάτων τῆς ἐπιδερμίδος.

5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια καὶ ὄμορφες μητέρες μεταχειρίζονται κάθε πρωὶ τὴν πούδρα Τοκαλὸν ἀναμειγμένην μὲ «Μούσ ντέ κρέμ». Ἀφαιρεῖ τοὺς διεσταλμένους πόρους. Οἱ παρσκευασταὶ ἐγγυῶνται ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

ΕΒΔΟΜΑΙΟΣ

